

MIES DEMMING



DOOR

E. BELINFANTE
BELINFANTE

ALKMAAR GEBR. KLUITMAN

MIES DEMMING

(Le ftijd 12—16 jaar.)

E. BELINFANTE-BELINFANTE
MIES DEMMING

GEÏLLUSTREERD DOOR W. HESKES



ALKMAAR — GEBR. KLUITMAN

Van Mevr. E. BELINFANTE-BELINFANTE
verscheen mede:

LILIAN. Geïllustreerd door W. HESKES.
Ing. f 2.—, (Leeftijd 10—16 jaar.) Geb. f 2.90.

Mevrouw E. Belinfante heeft in haar meisjesboek *Lilian*, dat speelt in muziek-kringen, een sfeer weten te scheppen, die door warm familieleven en weldadige, gezonde tooneeltjes een rijkdom is voor aangename lectuur. De jeugdliefde van *Lilian*, jonge violiste, die trots voorbijgaande verliefdheden zegeviert, is als 'n heldere beek door het steeds boeiende verhaal geweven.

Dit boek, vol frissche, gezonde paedagogiek doet weldadig aan.

EERSTE HOOFDSTUK.

„Mies, sta je op, 't is al laat, hoor!” riep Mevrouw Demming, terwijl ze 't hoofd om den hoek van haar dochters slaapkamer stak.

Een geluid als een onderaardsch gerommel weerklonk uit het bed, waar diep in de kussens gedoken, de dochter nog slaapdronken lag.

„Toe, Mies, kom er nu uit,” knorde mama. „Je weet, dat Vader 't land heeft, als je zoo op 't laatste oogenblik aan 't ontbijt komt.”

„Ik heb nog zoo'n slaap,” klaagde de twintigjarige dochter, terwijl er een pruikje ravenzwart haar boven de dekens te voorschijn kwam.

„Dat is nu iederen morgen hetzelfde liedje,” zei haar moeder op verdrietigen toon. „Ik kom je in 't vervolg niet meer roepen, dan zul je er eindelijk wel uit jezelf uit komen.”

„Och, schat van een moeder,” zei Mies, terwijl ze met een sprong het bed uitvloog en in haar pyama eenige keurige danspassen uitvoerde. „Ook dàt is iederen morgen dezelfde aria! Láát me nu eens liggen! En wèt den nog?”

„Hè, Mies, spreek niet zoo leelijk.”

„Dat is zuiver Emsterdemsch, Madra mia.”

„Wen je dat toch niet zoo aan, 't wordt heusch een gewoonte.”

„Geen nood, liefste! Zoolang u er nog bent om op me te hakken, tot zoolang zal het faane Jordaansch, dat Janus de looper me iederen dag laat hooren, geen verderfelijke invloed op me hebben.”

„Schiet nu maar gauw op. Eergisteren heeft Vader ook op je moeten wachten. 't Gaat hem erg vervelen, hoor!”

„O, hij moest eens weten, hoe 't mij verveelt,

om iederen morgen sjok, sjok, met hem naar kantoor te trekken en daar alle standjes en booze buien te moeten ontvangen, die eigenlijk rechtvaardig verdeeld moesten worden tusschen het andere personeel en mij."

„Neen kind, dat geloof ik niet, je bent er pas en zult alles nog niet zoo kunnen doen, als vader het graag wil hebben."

„Onzin, Moes. Ik doe warempel m'n best, maar vader is van meening, dat zijn dochter het strengst behandeld moet worden. Uit angst, dat zijn Directeuren hem ervan zullen verdenken z'n eigen vleesch en bloed voor te trekken, dient hij mij de uitbranders in zulk een ruime mate toe, dat 't heusch een beetje te bar wordt. Bah! ik wou, dat ik nooit bij den Pipa op bureau gekomen was!"

„Ja, ik heb 't wel vooruit gezegd. Maar vader en jij wisten 't beter. 't Zou, o, zoo prachtig gaan! Moest ik jullie opbruisende naturen niet kennen! Vader en jij zouden hier ook ieder oogenblik ruzie hebben, als ik niet telkens tuschenbeide kwam."

„Ja, hoe is 't gosmensmogelijk! Twee minse, die soo dol en dol veul mit mekaar op hebbe!"

„Mies, schei uit met dat nare taaltje en maak voort."

„Ja, geliefde, nog even een andere blouse zoeken en dan ben ik klaar. Ga u maar vast naar beneden, ik kom wel."

Mevrouw Demming keerde zich reeds naar de deur, toen haar oog plotseling viel op de blouse, die Mies den vorigen avond had uitgedaan en die nu als een prop op een der stoelen lag.

„Maar, Mies, wat een manier om je goed op te bergen! Hoe dikwijls heb ik je nu al gezegd, dat je je goed netjes uit moest hangen. Je bent toch geen kind meer."

„Helaas niet," zuchtte Mies. „Maar de blouse

is toch vuil, dus 't komt er niet zoo erg op aan."

"Is die blouse nu al vuil? Je hebt ze pas drie dagen aan."

"Nou ja, u weet hoe stoffig 't op het kleine kantoortje is waar ik zit. Je goed is in een ommezentje pikzwart."

"Maar kind," zei haar moeder verschrikt. „Wordt er dan 's morgens niet geveegd en afgestoft?"

"Nou ja, zoo'n beetje. Er is een werkster, maar Janus beweert „asdat se n'm maar soo'n sliert geef."

"Wat een toestand!" zuchtte mevrouw.

"O, Moes, maak u er nu geen treurspel van en zeg maar niets tegen den Pipa, anders begint die ook weer te zeuren."

"Ik zal je een stofdoek meegeven," zei mama resoluut. „En dan neem je vóór je gaat werken maar even stof af."

"Och, mij hinderen die simpele stofdeeltjes niet."

"O, kind, wat ben je toch weinig huishoudelijk aangelegd!"

"Weinig," lachte Mies. „Heelemaal niet! En dat met zoo'n akelig ordelijk netheidslievende Mams!"

"Mies!!" riep haar moeder, terwijl haar oogen zich als in doodschrik wijd opensperden.

"Wat is er, liefste?" vroeg de dochter, met het doodonschuldigste gezicht ter wereld.

"Wat is er vraagt ze nog!" zei haar moeder woedend, terwijl ze met vertoornde blikken naar de kast wees, waar, toen het meisje deze opende, om er een blouse uit te halen, de verschillende boven- en onderkleedingstukken, die blijkbaar op een hoop bijeen gepropt waren, naar voren schoten.

"O, hemel, daar rolt het slaatje!" gierde Mies, terwijl ze wanhopige pogingen deed er den boel weer in te stoppen.

"Kind, hou op," zei haar moeder boos. „Dàt



gaat nu wel een beetje tè ver! Veertien dagen geleden heb ik je kast opgeruimd en alle klee-
ren netjes op de bouten gehangen en nu is 't
weer net zoo'n bende als tevoren. Je hadt me

toch zoo stellig beloofd, je kast in orde te houden, 't is vreeselijk, 't is om bij te huilen!"

„Ween niet, moederlief," zei de onverbeterlijke Mies. „U heeft geen oog voor het artistieke. De herrie in de kast is nu wat je noemt een artistieke wanorde. Zooiets..."

„Mies, nu geen woord meer," zei de vertoornde moeder. „Trek je blouse uit dien wanordelijke hoop en doe de kast op slot. Geef mij den sleutel, ik zou niet willen, dat Maartje die schandelijke herrie zag."

„O, Maartje is er wel aan gewend, die maakt niet „zoo'n kouwe drokkie om nies". Maar zet nu niet zoo'n wanhopig gezicht, geliefde pieremegoggel, ik zal de kast vanavond tip top in orde maken."

„Ik wou, dat je niet zulke malle dingen tegen me zei, Mies. Ik schaam me ervoor als er iemand is. Laatst nog, toen mevrouw van Santen er was, hè, ik had je wel een klap om je ooren kunnen geven."

„Gerust doen, als 't oplucht. En mevrouw van Santen kan opvliegen. Die is 'n ouwe zeur van 'n M a m a, met malle, ouderwetsche begrippen. U is nog een fijn, jong moedertje, eigenlijk is u een baby-Moepie, ik kàn onmogelijk zoo respectvol tegen u zijn en pieremegoggel is een doodfatsoenlijk woord, 't is eigenlijk een boot, nou, stel je voor, da's toch heelemaal niets ergs. Toe, pier, kijk nou niet zoo kwaad. Vanavond zal ik u de kast laten zien en dan is alles weer goed. Kom nu maar mee naar beneden."

En de luchthartige dochter gaf haar moeder, die een stuk kleiner was dan zij een arm en trok haar, mopperend en wel, mee de trap af.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Het gezin Demming bestond uit Meneer en Mevrouw, de twintigjarige dochter Marie, in de wandeling Mies genoemd en Frans, een bengel van vijftien jaar.

Mijnheer Demming, die vanaf zijn prille jeugd werkzaam was bij de administratie van een groot Dagblad, had in zijn kwaliteit van bureau-chef een verbazend drukke werkkring en was daardoor wel eens zeer nerveus en geprikkeld.

Hij had een groot personeel onder zich en alle ergernissen die zich daarmee voordeden, ontladden zich bij zijn thuiskomst in den huiselijken kring, zoodat de heer des huizes zeer ontzien werd en zoodra zich de zoozeer gevreesde toorn-rimpels op 's mans voorhoofd vertoonden, allen zich beijverden alles uit den weg te ruimen, wat hem reden tot nieuwe ergernis kon geven.

Toch was de heer Demming van een zeer goedmoedige natuur en was hij, wanneer hij in een milde stemming verkeerde, de goedheid en gezelligheid in persoon. Men kon zich dan geen huiselijker mensch voorstellen en steeds was hij er op uit, 't ieder zooveel mogelijk naar den zin te maken, ja, zelfs overdreef hij 't dan wel eens en 't was juist in die stemmingen, dat Mies en Frans „het waarnamen”, zooals zij het uitdrukten en hem bekend maakten met al hun wenschen en vragen, wel wetend, dat Pa in zoo'n stemming toch niets weigerde.

En op die dagen was 't ook, dat Mevrouw Demming bedolven werd onder allerlei cadeautjes en verrassingen, meestal dingen waar ze nog een massa van in voorraad had, ettelijke dozen geurige

toiletzeep, flesschen eau de Cologne, of paren handschoenen.

„Ik kan wel een winkel opzetten,” zei ze dan naderhand tegen Mies.

„Waarom zegt u 't hem dan niet?” vroeg de dochter.

„Och, ik ben blij, dat Vader in zoo'n prettige stemming is en de goeiert vergeet, dat hij de vorige week ook zeep voor me kocht. Hij is zoo teleurgesteld, als ik hem zooiets zeg.”

Dus werd er gezwegen en ging mijnheer voort met bij tijd en wijle zijn echtvriendin te verrassen.

Mevrouw Demming, die tien jaar jonger was dan haar man, was door dit altijd rekening houden met haar mans stemmingen wat verwrongen.

Was ze vroeger een echt fleurig, levenslustig vrouwtje, bijna een zieltje zonder zorg, zoo was ze nu wat topperig van aard geworden en had ze een zekere gejaagdheid over zich gekregen, die iets onrustigs aan het gezin gaf.

Al haar denken was er op gericht, het haar man naar den zin te maken, in het stipt op tijd klaar zijn met al haar huiselijk gedoe, om, als hij thuiskwam, geheel tot zijn orders te zijn, wilde hij uitgaan, samen met hem te gaan, of verkoos hij thuis te blijven, dan tot zijn beschikking te zijn, te luisteren naar wat hij goed vond haar uit de courant voor te lezen, of rustigjes met hem te babbelen.

Mies, de oproerige dochter, kwam tegen dit alles wel eens in verzet.

„Moeder, je verwent hem teveel,” was het dan. „Vader wordt zoo langzamerhand een echte despoot.”

Maar dan werd moeder boos en wilde dergelijke oneerbiedige uitlatingen niet aanhooren.

En ook de vijftienjarige zoon, de robuste Frans, mopperde vaak over Pa's onberekenbare

luimen. 't Kwam tusschen die twee nogal eens tot erge botsingen, want wist Mies door haar onweerstaanbaren humor en moppige invallen vader nog eens tot lachen te dwingen, Frans, van zijn standpunt gezien, vond 't echt meisjesachtig en minderwaardig door grapjes te trachten het onweêr tot bedaren te brengen.

Doch deze was dan weer door moeders zachte woorden te verteederen en 't was meermalen gebeurd, dat de jongen door het kwade humeur van zijn vader voor een luttel iets veel harder gestraft werd, dan noodig was, en toch de straf zonder morren onderging, alleen omdat het angstig moederroog vroeg:

„Toe, jongen, zeg nu maar niets terug.”

Toen Mies van de H. B. S. kwam en den wensch te kennen gaf op een kantoor te gaan, had Vader in een van zijn glanzende buien goed gevonden, dat ze bij hem op bureau zou komen.

Mies, die van alles direct den zonnigsten kant zag, had het zalig en dol gevonden en ze was „den paps” om zijn hals gevlogen en het tweetal had grootsche plannen zitten smeden.

Mevrouw Demming echter, was lang niet zoo ingenomen met het plan en ze had de grootst mogelijke moeite gedaan, haar man te bewegen, Mies liever op een ander kantoor geplaatst te krijgen.

Maar ze stuitte op den onverzettelijken wil van Vader en dochter, die, als ze 't eens met elkaar waren, hun zin tegenover haar wel wisten door te drijven.

„Pier, je bent een tobbertje,” plaagde Mies. „Je ziet van alles altijd den donkersten kant. De Paps en ik zullen 't fijn met elkaar hebben. Wat Pappert, heb ik gelijk of niet?”

„Zeker,” stemde hij toe. „'t Zal heel geschikt zijn. Je krijgt mijn privé-bureautje en daar kun je rustig zitten. Er zijn honderde werkjes, die

je me uit de handen kunt nemen, ik had eigenlijk al lang iemand willen nemen voor dergelijk werk."

„O, maar dan komt ze nooit verder, dan leert ze niets," bracht mevrouw er tegen in.

„Wel ja, Moekie, al die kleine werkjes nemen niet zooveel tijd in beslag en daar tusschen door leer ik haar de grootere dingen. En als ze flink haar best doet, gaat ze naderhand naar een andere afdeeling. Je zult zien, Moekie, hoe 'n goede toekomst ze daar heeft."

Mevrouw schudde haar hoofd en zweeg.

„En wat dolletjes, Paps, dan gaan we 's morgens saampies weg en 's middags komen we als twee kereltjes ons maal halen. We zullen 't heerlijk samen hebben. Bij wie kan ik nu beter zijn, dan bij mijn bloedeigen vader. Neen, zeg 't nou zelf, Mams. Toe, zet nu toch eens 'n beetje blij gezicht. Hè, u maakt nou altijd alles zwart en naar."

„Da's niet waar," sprong de vader direct in de bres. „Je moeder is een schat, ze zegt 't alleen maar uit bezorgdheid voor ons. Ze zal heusch naderhand wel inzien, dat 't goed van me gezien was je bij me te nemen. Niet waar, kleintje," zei hij, terwijl hij zijn vrouws donkere kopje naar zich toetrok. „Je weet wel, dat ik de dingen altijd goed inzie."

En „het kleintje" had berustend geknikt en haar hoofd laten rusten tegen den schouder van den man, dien ze zoo zeer liefhad en die haar ondanks het groote leeftijdsverschil tusschen hen beiden, soms voorkwam als een groot verwend kind, dat ze met moederlijke toegeeflijkheid moest behandelen.

En 't was gegaan, zooals ze zich voorgesteld had, dat 't gaan zou.

De eerste weken waren een tijd van ongestoor-

de vreugde voor vader en dochter. Ze gingen als opgewekte, goede kameraden 's morgens op weg en ze keerden in even opgewekte stemming 's middags arm in arm, weer huiswaarts.

„Ik geloof warempel, dat 't den Pipa goed doet,” zei Frans. „Hij is nog nooit zo lang achter mekaar in zoo'n fluweelige stemming geweest. We beleven de zeven vette jaren, moep!”

Maar mevrouw Demming was niet te overtuigen.

„Wacht maar,” orakelde haar stem.

„Hè, Moep,” dolde Frans, terwijl hij als een jonge bok zijn donkeren kortgeknipten kop tegen haar aanstiet. „Zoo'n ongeloovigen Thomas als u nou toch is!”

„Is je huiswerk af, boy?”

„Dàt is er weer een van u, om er overheen te praten,” plaagde hij. „Neen, mijn werk maak ik vanavond wel, ik ga nu even den klos van mijn draadlooze verder winden.”

„Jongen, stel toch niet altijd uit, vanavond heb je weer een andere uitvlucht.”

„Hè, Moes, wat kunt u toch altijd opjagen! 't Komt heusch wel klaar, maak u maar niet bezorgd.”

Hij ging al naar de deur, toen hij zich omkeerend haar bezorgd gezicht zag. In één sprong was hij weer bij haar en terwijl hij haar een klinkenden kus gaf zei hij:

„Angstige musch! Zit nou toch niet zoo te piekeren!”

Ze trok zijn gezelligen jongenskop naar zich toe en terwijl ze hem over zijn hoofd streek, zei ze zacht:

„Denk aan je vorig rapport. Je weet nog wel, hoe boos vader was.”

„Vader, altijd vader,” mopperde hij. „Omdat ik nou één onvoldoende had. Moest ie de rapporten van andere jongens eens zien!”

„Ja vent, ik weet wel, 't is niet zoo héél erg, maar toe, zorg nu maar, dat je er nooit weer een krijgt.”

Hij haalde zijn schouders op.

„Ik zal zien, hoor!” zei hij, terwijl hij fluitend de deur uitging.

Ze zond hem een teederen blik na, ze wist wel, hoe hij zou zorgen zijn huiswerk in de puntjes af te hebben.

't Was op dien middag, dat „de twee kereltjes” voor het eerst niet zoo opgewekt als gewoonlijk thuis kwamen.

Mevrouw ontdekte onmiddellijk den bekenden toorn-rimpel in meneers voorhoofd en den boozen trek om het kleine mondje van haar dochter.

„Daar zullen we 't hebben,” dacht ze in stille berusting.

„Goeje daâag,” lawaaide Frans, die op zijn gewone luidruchtige manier naar binnen stapte.

„Kun je nog harder schreeuwen?” snauwde zijn vader.

„O!” schrok de jongen. „Leven we in dien tijd!”

„Frans!” waarschuwde de moeder smeekend.

„Zoo, zussie,” plaagde Frans, zijn stem tot p. p. p. dempend. „Ben je vandaag toet 'eweest?”

„Jongen!” stoof zijn zus verontwaardigd op. „Hou op met die kinderachtige praatjes.”

„Kalm een beetje, jij daar!” gebod Papa. „Let jij maar liever op je zelf. Zóó'n domkop moet er nog geboren worden.”

„Ja, dat weet ik nu al,” zei Mies op boozen toon. „Dat heeft u me van vanmorgen af zeker al dertig keer gezegd. Ik ben een os en een domkop en ik zal 't nooit leeren en ik kan wel oprukken en...”

„Wil je je brutalen mond wel eens houden!” riep meneer Demming, terwijl hij een slag op de tafel gaf, die alle glazen en borden deed rinkelen.

„Mies, ga naar boven, je wat opknappen,” zei Mevrouw op bevenden toon.

Mies wilde nog eerst iets terug zeggen, doch Frans sloeg den arm om Mies' hals en trok haar mee de kamer uit. Want, schoon ze vaak kibbelden, broer en zus, toch waren ze, als er een van de twee een standje kreeg, direct op elkaars handje.

Pas later op den avond had mevrouw het geheele relaas gekregen, eerst van haar man, die in zijn overprikkeld zenuwgestel een kleine vergissing van Mies had laten groeien tot een vreeselijk feit en naderhand van Mies, die eerlijk haar vergissing bekend had, doch tevens vertelde, hoe een der oudere bedienden een grove fout had gemaakt en vaders bui daardoor ten volle op haar kopje was neergekomen.

En haar moeder, moe van het steeds laveeren tusschen man en kinderen, had geen ander woord kunnen vinden, dan:

„Ik heb 't jullie wel gezegd en 't zal nog wel erger worden.”

Waarop de dochter haar kwaad had toegebeten:

„Ik wist wel, dat U zooiets zou zeggen, U weet het al tijd zoo goed en U kunt het iemand nog zwarter maken, dan 't al is met u „'t zal nog wel erger worden.”

En snikkend was Mies op haar bed gaan liggen.

Zoo was dan de eerste ontstemming gekomen in het prettige samenwerken tusschen vader en dochter.

En 't ging al net zooals mevrouw Demming voorspeld had. Vanaf dien eersten keer kwam er hoe langer hoe meer ontevredenheid aan weerskanten.

Mies deed haar best op kantoor en beging niet meer onhandigheden dan de meeste aankomende bedienden.

Maar haar vader, in overdreven dienstijver, vergde van haar véél meer, dan hij gevergd zou

hebben van een vreemden employé.

Een fout van z i j n dochter was honderd maal erger en moest noodwendig onder de oogen komen van zijn supérieurs. Toen Mies het dan ook bijna een jaar bij haar vader had uitgehouden, nam ze een zijner glanzende buien te baat om van hem gedaan te krijgen haar een andere betrekking te bezorgen.

„Ik zal er eens met Denijs over spreken. Dat is een uitgever, die nogal eens bij me op bureau komt. Je bent toch zoo dol op boeken, dat zou wel wat voor je zijn.”

„Schitterend!” vond Mies, die, al was 't een uitdragerij geweest, met alles genoeg had genomen. Als ze maar weg kwam van Vaders bureau, waar bijna iedere dag, dat ze er werkzaam was, nieuwe kwelling gaf.



DERDE HOOFDSTUK.

't Was een heerlijke lentemorgen.

Mies, de ramen van haar kantoortje wijd open, zat aan haar bureau te werken.

Een speelsche zonnestraal viel juist op het glanzend zwart van haar weelderige haren en tooverde er lichtglimmers op de zware wrong, die bijna tè zwaar leek voor het kleine kopje.

Mies Demming was niet bepaald mooi te noemen, haar grootste bekoring zat in het interessante van haar uiterlijk. 't Was een kopje, dat onmiddellijk opviel en in geen enkel opzicht gewoon of alledaagsch was.

Haar teint was matbleek en deed de groote, donkere oogen sterk uitkomen. Een klein, ondeugend neusje en een kersrood mondje met een licht spottende uitdrukking pasten wonderwel in het smalle ovaal van haar goedgevormd kopje.

Ze had een tenger figuurtje, dat in zijn soepele lenigheid even deed denken aan dat der Javaansche vrouwen.

Ze kon er echter den eenen dag veel liever uitzien dan den anderen.

Wanneer ze zich moe voelde, of onaangenaam gestemd, kon haar teint iets vaals hebben, en dit flatteerde haar niet.

Maar wanneer haar gezichtje in leven was, een zacht blosje de mat-bleeke wangen als met een teêr waas overtoog, de oogen in jeugdigen overmoed schitterden en het mondje naar scherts en spot stond, dan was Mies op haar mooist en ging er een groote bekoring van haar uit.

Mies zong zacht onder haar werk, het koesterende lente-zonnetje stemde haar zoo blij.

In haar mooi, krachtig handschrift zette zij

de hoofden der boeken in sierlijke letters neer.

Daar ging de deur open, die haar kantoortje verbond met het groote kantoor van haar vader en trad deze binnen, gevolgd door een heer.

„Meneer Denijs, mijn dochter,” stelde hij voor.

„De uitgever,” flitste het door Mies hoofd en ze keek vol blijdschap op naar den man, die haar zou komen verlossen uit den werkkring die haar zoo tegen stond.

„Zoo, is dat nu de dochter,” zei de heer Denijs op vaderlijken toon, terwijl zijn blikken goedkeurend gleden langs Mies aardige verschijning.

„Ik hoor van uw vader, dat u wel iets voor de uitgeverij voelt.”

„Nu, voor de uitgeverij,” lachte Mies. „Ik voel veel voor boeken.”

„Dan kunt u bij mij uw hart ophalen.”

Nu volgde een klein examen voor Mies, waarin de heer Denijs informeerde naar haar capaciteiten en, dat bevredigend afliep.

„Heb je haar handschrift gezien?” vroeg haar vader trotsch, terwijl hij hem een der boeken voorlei.

„Tsjonge,” bewonderde de uitgever. „Een prachtige hand voor een vrouw, krachtig, duidelijk schrift.”

„En wat heeft ze bij jou allemaal te doen?” vroeg de heer Demming, die in een zijner fluweelachtigste buitjes was. „Ze moet toch niet te hard voort, want ze is niet al te sterk en ze heeft bij mij een kippetjes leven gehad.”

Mies snoof zachtken bij die tirade en poogde haar lachen in te houden.

„O, ze heeft 't bij mij kostelijk, hoor! Ze zal zich heusch niet dood werken.”

„Neen, daar ben ik ook niet bang voor. Maar, wat zijn zoo ongeveer haar bezigheden?”

„Ja, kijk eens, ze moet alles doen, wat er te doen valt. Lichte administratie, op de expeditie

helpen, correctiewerk. Maar 't is allemaal werk, dat ik ook doe en waarin ze nog bijgestaan wordt door mijn boekhouder en een bediende.

„O, maar dat is best, daar heb ik heelemaal niets tegen. Ze moet hier ook flink werken, maar je weet hoe 't gaat, hè? 't is beter onder vreemden te zijn. Familie in één zaak is eigenlijk uit den booze.”

„O, man, je hoeft me er niets van te zeggen, ik ken dat. En hoe denkt juffrouw Demming er over? Staat mijn aanbod u aan, of blijft u maar liever onder vaders vleugels?”

„O, neen,” lachte Mies helder op. „Ik vlieg er graag onder uit.”

„Dus dan komt u den eersten van de volgende maand bij mij in betrekking.”

„Heel graag, meneer.”

Nog even bleef hij met haar vader doorpraten over advertenties, die geplaatst moesten worden en waarbij hij hem vriendelijk verzocht om een gunstig plaatsje in het blad en dan ging hij, terwijl hij Mies hartelijk de hand ten afscheid drukte, haastig weg.

Mies oogde hem door het raam na, toen hij met korte, driftige pasjes de stille gracht afliep.

„Hij is veel aardiger, dan hij er uitziet,” zei ze tegen haar vader. „Wat een klein ingedrongen mannetje! Eigenlijk heelemaal geen voorkomen voor een uitgever.”

„'t Is een enorm knap zakenman,” zei haar vader wat kort. „Wat komt er nu zijn voorkomen op aan!”

„Och ja, dat is ook wel zoo,” stemde Mies toe. „In ieder geval is ie heel vriendelijk tegen me geweest en geloof ik wel, dat ik een prettigen baas aan hem zal hebben.”

„Prettiger dan aan mij, deugniet?” zei haar vader, terwijl hij haar in het oor kneep.

„Nou,” meesmulde de dochter, terwijl ze hem

ondeugend aankeek. „Zeg, Papsenheim,” vervolgde ze, gebruik makend van zijn milde stemming, „ik moet een paar gezellige, nieuwe kantoorjurken van je hebben. Ik heb op dit stoffige bureau alles versleten wat ik had.”

„Nu, koop ze dan maar, je zult toch nog wel wat over hebben van je salaris.”

„Hè, Paps, wat onedelmoedig van je. Denk nu eens even goed na. Allemaal benefietjes geweest van deze maand. Frans z'n verjaardag, Elly Dorens verloofd...”

„Ja, jij hebt je praatjes wel klaar. Je komt geen maand toe met je geld. Dat moet anders worden, hoor! Je gaat nu maar eens sparen en geeft je geld niet uit aan allerlei nonsens.”

„O, u zult eens zien, hoe ik me nu ga bekrimpen! Krom ga ik liggen! Alle verdiende centjes gaan naar de Spaarbank. Cadeautjes geven, aardige jurken koopen, niets ervan, Mies gaat opsparen voor een lijfrente, voor een inkoop in een ouwejuuffers-stichting.”

„Hoor nu zoo'n ratel!” lachte haar vader. „Ga maar vlug aan je werk en maak de rekeningen klaar voor Janus, hij komt ze daar bij je halen.”

„Mag ik een paar jurken met de Mams gaan koopen?” hield ze aan.

„Nu, vooruit dan maar, als 't daar dan bij blijft. Nu niet nog hoedjes en lintjes en kwikjes. Eenvoudige, degelijke jurken. Denijs houdt niet van malle kiele, kiele halsjes en doorzichtige flodderblousjes, denk daaraan, hoor!”

„Tot uw orders, kolonel,” salueerde Mies, in militaire houding.

„Ingerukt, marsch!” lachte de vader, terwijl hij haar een duw gaf, zoodat ze met een plof op haar kantoorstoel vloog.

„Nu vlug aan het werk,” zei Mies in zichzelf, terwijl ze weer opgewekt aan den arbeid ging. „Ik

ging. „Ik moet zorgen een goeden indruk achter te laten bij mijn laatsten patroon.”

Juist was ze klaar met rekeningen schrijven, toen Janus, de looper, zich bij haar aanmeldde.

„Binne se klaar, juffrouw?” vroeg de pootige kerel, die met z'n pet in de hand stond te wachten.

„Al rijt, mesjeu,” zei Mies, die er altijd schik in had, Janus in z'n eigen plat-Amsterdamsch taaltje toe te spreken.

Janus ordende de rekeningen in een groote leëren portefeuille, die hij aan een koperen ketting om zijn hals droeg.

„Janus,” zei Mies, terwijl ze kwasi-aangedaan naar hem keek. „Dat zijn de laatste rekeningen die ik voor je schrijf.”

„Was-t' u?” vroeg Janus verschrikt, „hoe det soo?”

„Ik verdwijn!” zei Mies op een graftoon.

„Mot gehed?” informeerde Janus belangstellend.

„Heelemaal niet.”

„Vanweges dette?” en Janus' vingers maakten een tellende beweging.

„Ja, zoowat,” zei Mies. „Verbetering van positie.”

„Och ja,” zei Janus wijsgeerig. „Je ken beter onder 'n vreempie as onder aages. Evenwel, uws pa is een effetief rejeele men, maar ja, hè, hoe gaat sooies.”

In het midden latend, wat eigenlijk ging, knikte Janus gemoedelijk met z'n stoeren kop en zei dan:

„Nou, as ik u in een andere betrekking met ies van dienst kan saan, dan hep u maar te kikke, hoor! Je mocht es 'n akkefietje kraage van loopwerk of sooies, nie doen, hoor! sel Janus wel voor je opknappe.”

„Dank je wel, Janus,” zei Mies terwijl ze hem een stevigen handdruk gaf. „Dat zal ik zeker onthouden en als 't noodig is er een goed ge-

bruik van maken.”

„Gaat u al derek?”

„Neen, op 't einde van de maand.”

„Nou, ik sel je dan wel missen, hoor! Je had altijd 'n frindelijk woord voor me, da' kan je ook niet van 'n iedereen segge. Nou, ik smeer 'm,” en met een amicalen handzwaai verliet Janus het kantoortje.



Mies begon weer te werken, doch het wilde vandaag niet vlotten. Telkens moest ze even naar buiten kijken, naar de boomen op de gracht, die al begonnen uit te loopen.

Ze stond op en boog zich uit het raam. Lang bleef haar blik rusten op het boompje, vlak voor het Gebouw, dat in het zonlicht net een jong bruidje leek, met een doorzichtig sluiertje van teer groen.

„M'n boomen zal ik missen,” dacht Mies. „'t Kantoor van Denijs is in een akelige, drukke stadsbuurt. Nou ja, ik kan niet alles hebben zooals ik 't graag wil.”

„Wel, juffrouw Demming, wat heb ik gehoord, gaat u ons binnenkort verlaten?” stoorde een welluidende stem haar in haar gepeins.

Mies keek verschrikt op.

Vóór haar stond de Hoofd-Redacteur van het Dagblad, een op het bureau zeer gevreesd personage.

„Ja, mijnheer,” zei Mies een beetje onder den indruk van het hoge bezoek.

„Uw vader vertelde het me zooeven. Ik vind 't erg jammer. Uw werk ziet er altijd keurig netjes uit en u heeft een bijzonder mooie hand.”

Mies, doodelijk verlegen onder dien lof, glimlachte maar een beetje. Naderhand vertelde ze thuis, dat ze geen houding had en zich aangesteld had als een idioot.

Maar de heer Verstraeten dacht er blijkbaar anders over, zijn blik bleef met zichtbaar genoegen rusten op het aardige meisje voor hem, dat licht verlegen over zijn vriendelijkheid, de mooie, donkere oogen neersloeg.

„Bevalt 't u hier niet op de afdeeling? Is Papa misschien wat streng?”

„Nou en òf!” flapte Mies eruit, waarop de heer Verstraeten begon te lachen.

„Waarom komt u dan niet op de Redactie? Ik heb nog wel een plaatsje voor u.”

Maar Mies, terugschrikkend van het idee om in één zaak werkzaam te zijn met haar vader, zei, dat ze de betrekking bij den Heer Denijs al aangenomen had en 't daar nu maar eens probeeren zou.

„Denijs?” vroeg hij. „Is dat die zure uitgever?”

„Zuur?” vroeg Mies verschrikt. „Hij was bijzonder vriendelijk en vader zegt, dat ik 't heel prettig bij hem zal hebben.”

„Zoo, nu, 't is mogelijk, maar hij staat in uitgeverskringen niet zoo gunstig aangeschreven. Een krenterige, zure kerel. Enfin, u moet het dan maar probeeren en mocht 't u niet be-

vallen, dan klopt u maar eens bij me aan en dan heb ik zeker wel een plaatsje voor u."

Mies, een en al verbazing over de vriendelijkheid van den Hoofd-Redacteur, die algemeen bekend stond, als iemand die wat op een afstand was met de redactieleden, dankte hem hartelijk en zei, dat ze, zoo noodig, gaarne gebruik zou maken van zijn vriendelijk aanbod.

Met een hartelijken handdruk nam hij afscheid van haar.

Ze wilde zich net weer aan het werk zetten, toen haar vader binnenstoof.

"Was Verstraeten bij je?" vroeg hij, zijn gezicht een en al verbazing. „Wat kwam hij doen?"

Mies vertelde, legde een weinig nadruk op de waardeerende woorden, die hij over haar werk had gezegd.

„Ongeloofelijk! Wat bezielt 'n! Zóó prachtig is je werk heusch niet."

„Neen," zei Mies met een kwasi-onderdanig gezicht.

„Vroeg hij of je in een andere betrekking ging?"

„Ja, en toen hij hoorde, dat ik bij Denijs kwam, trok hij een bedenkelijk gezicht en zei, dat Denijs bekend staat als een echt zuurtje en een groote krent! Prettig vooruitzicht!"

„Nonsens!" stoof haar vader op. „Ik heb Denijs leeren kennen als een vriendelijk, voorkomend mensch."

„Nou jà, dat is geen wonder, hij zal warempel tegen u niet zuur zijn, u geeft z'n advertenties altijd een mooi plaatsje en hij krijgt flink reductie, daar is ie natuurlijk kip-lekker mee."

„Bemoei je niet met dingen die je niet aangaan. En laat jij je maar niet beïnvloeden door Verstraeten, die zelf ook niet zoo bijster vriendelijk is."

„Voor mij was ie best, ik heb spijt, dat ik niet direct op de Redactie ben gekomen."

„Daar had ik je volstrekt niet willen hebben.”

„Als 't me niet bevalt bij Denijs, ga ik er toch heen, dat heb ik met meneer Verstraeten afgesproken.”

„Heeft hij je dat gevraagd?”

„Om u te dienen, daddy dear!”

„'t Is 't is ongelooflijk. Wat bezielt den vent?”

„Hè, Paps, een beetje meer respect voor Uw supérieur.”

„Hou je mond, pedant nest. En pas op, als 't je niet bevalt bij Denijs. Jij denkt nu natuurlijk, ik doe tòch m'n best niet bij Denijs, want ik kom toch lekker op de Redactie. Maar dat zal niet gebeuren, hoor!”

„Ik zal meneer Verstraeten zeggen, dat u 't niet hebben wil.”

„Welneen, dat behoef je niet direct weer over te brieven. En ga nu maar aan je werk, je voert vanmorgen weer geen lor uit.”

„Jawel, petroon,” zei Mies op den toon van Janus den looper.

Haar vader begaf zich naar zijn eigen kantoor.

„Storm in aantocht! Weest op uw hoede!” mompelde Mies en met een spotlachje om haar ondeugend mondje, begon ze voor de zooveelste maal dien morgen haar werk.



VIERDE HOOFDSTUK.

„Morgen Juffrouw Demming,” zei de heer Denijs vriendelijk, toen Mies zich den eersten dag op kantoor bij hem aanmeldde. „Van Dalen,” dit tegen een heer, die eveneens achter een hoo-gen lessenaar zat. „Hier is de nieuwe kantoor-juffrouw, wil jij ze maar eens inwijden?”

Van Dalen, een vriendelijk uitziende man van middelbaren leeftijd, kwam naar Mies toe, stelde zich voor als de boekhouder.

„Wilt U me maar volgen, juffrouw Demming?”

Ze verlieten nu het ruime kantoor en gingen een klein, donker vertrekje binnen, grenzend aan het groote kantoor en daarvan gescheiden door een glazen deur.

„Hier is uw heiligdom,” zei de boekhouder, „en dit is uw lessenaar, waarin u alles vindt wat u noodig hebt. Kijk u eens, hier heeft u het boek, waarin alles genoteerd wordt, wat de boekhandelaren van ons betrekken. Iedere boekhandelaar heeft een hoofd en daaronder zet u wat er weggaat aan boeken.”

Op een prettige, bedaarde manier vertelde hij haar, wat haar dagelijksche bezigheden waren en hij beloofde, in het begin haar zooveel zijn tijd het hem toeliet, met alles te zullen helpen.

„Is er nog meer personeel dan u en ik?” vroeg Mies schuchter.

„Ja, nog een bediende, een jonge man, die opgeleid wordt in het uitgeversvak. Hij is op het oogenblik uit voor een boodschap, straks zult u hem wel zien verschijnen.”

„Werkt hij bij mij?”

„Hij is meest op de expeditie werkzaam, maar als hij administratief werk heeft, zit hij bij u. Nu,

juffrouw Demming, ik ga aan den arbeid, volg mijn voorbeeld."

Toen hij weg was, keek Mies haar kantoortje eens rond.

„Hu! wat een donker hok!" zei ze in zichzelf, terwijl ze heel ontevreden keek. „Je ziet hier geen glimpie van 't daglicht. Er is niet eens 'n raam! 't Lijkt wel een alcoof! En altijd licht op. Je hebt een gevoel of 't hier altijd avond is."

Ze nam plaats aan haar lessenaar, die vlak over de glazen deur stond en waardoor men naar het groote kantoor ging.

„Da's in-genoegeijk," dacht Mies. „Zoo word ik steeds gecontroleerd. Gelukkig, dat de lessenaar zoo'n heerlijken, hoogen kameelrug heeft, kan de baas m'n hoofd wel zien, maar niet m'n handen. Valt dus nog wel iets te smokkelen en als ik me goed voorover buig ziet ie m'n aanminnige bakkesje ook niet."

Mies begon met vollen ijver aan het werk, zette in haar mooi, groot handschrift, sierlijke hoofden boven de boeken. Vol voldoening keek ze er naar, die mooie letters waren haar trots en glorie en ze hoopte er de gunst mee te verwerven van haar patroon, die ze in gedachte steeds „de zure krent" bleef noemen.

Toen ze ongeveer een uur gewerkt had, ging de deur van haar kantoortje open en binnen trad „een peenharig jongeling", zooals Mies hem direct betitelde.

„Frits Dumée," stelde hij zich voor.

„Mies Demming," zei ze met een vriendelijken hoofdknik. „Ik hoorde van mijnheer Van Dalen, dat we veel samen zullen werken en ik hoop, dat we 't goed met elkaar zullen vinden."

„Aan mij zal 't niet liggen."

„Nu en ik houd ook veel van vrede, dus ik heb alle hoop, dat we genoegelijk samen zullen werken."

„Dan hoop ik maar, dat 't van langen duur zal zijn, want ik vind dat telkens verwisselen van personeel verduveld vervelend.”

„O, gebeurt dat zoo vaak,” lachte Mies. „Bedenkelyk teeken, hoor!”

„Pas op, de baas loert. Straks onder koffiedrinktijd praten we er nog wel eens over, tenminste, als ie u geen correctiewerk op uw dak schuift.”

„Wat! terwijl ik mijn boterhammen eet?” vroeg Mies verontwaardigd.

Dumée gaf geen antwoord, gaf alleen een knipoogje in de richting van het groote kantoor.

Mies begreep, ging verder aan haar werk.

Ring! het electriche belletje, dat van het bureau van den patroon naar het kleine kantoor liep, rinkelde kort en gebiedend.

„Eenmaal, dat is voor mij,” zei Dumée, terwijl hij opstond. „Denk eraan tweemaal is voor u!”

„Al rijt, mesjeu,” zei Mies lachend.

Dumée keek haar even verbaasd aan, lachte dan vergenoegd en haastte zich naar binnen.

Toen hij weer terug kwam zei hij zacht:

„We moeten niet kletsen, maar werken! Zei ik 't niet, dat ie loerde! En vanmiddag moet ik u 't een en ander leeren op de expeditie.

Nu zwegen ze beiden en werkten hard door tot het tijd was om koffie te drinken.

„Totnogtoe geen correctiewerk,” lachte Mies, terwijl ze haar brood ontpakte.

„Kan nog komen. Maar misschien laat hij u voor den eersten dag vrij.”

„Hij is niet gemakkelijk, hè?”

„Neen, allesbehalve. 't Is een goeie leerschool, daarom blijf ik nog een tijdje.”

„Is 't waar, dat ie zoo krenterig is?”

„Vreeselyk gewoon. Dat zal u gauw genoeg ondervinden, als u een nieuwe pen vraagt of zooiets.”

„Een verkwikkelijk vooruitzicht,” lachte Mies.

„’t Is wel een enorm zakenman. Tsjonge, zooals die de boeken er bij z’n cliëntèle instampt, dat is gewoon een wonder. Boeken, die te beroerd zijn, dat je ze leest, die gaan bij hem als koek weg. En hij heeft er kijk op, hoor! Als hij een boek van een auteur aanneemt, geloof dan maar gerust, dat ie er geen strop aan heeft.”

„Hij geeft toch ook wel mooie boeken uit.”

„Alsjeblieft! Schrijvers van naam, hoor! Daar verdient ie ook maar geen kleinigheid aan. En daar is ie aanminnig en liefjes tegen, dan lach je je gewoon een aap, zeg! Maar als er zoo’n jong, hongerig auteurtje komt, dàn moet je ’m zien. Zijne Majesteit in eigen persoon. De stakkerds krijgen gewoon den indruk, dat het een hooge eer is hun boek bij hèm uitgegeven te krijgen. En hij laat ze lekker in den waan, dat, als hij ’t niet uitgeeft, een ander ’t zeker niet doet. Naderhand, als ze zien, dat hun werk succes heeft worden ze wel wijzer.”

„Je zoudt het heelemaal niet aan hem zeggen, dat hij zoo is.”

„Nee, hij weet zich allemachtig aardig voor te doen en de menschen die hem maar oppervlakkig kennen, vinden hem beslist een charmante vent.”

„Is mijnheer van Dalen hier al lang?”

„O, ja, wel twaalf jaar, geloof ik. Daar is ie ook soms zoo onbeschoft tegen. Maar aangezien die onmisbaar in zijn zaak is, haalt ie meestal gauw bakzeil.”

„Komen er vaak groote schrijvers hier?”

„Dàt zou ik gelooven! De meest bekende en beroemde schrijvers hebben hier hun voetstappen liggen.”

„Komen ze ook wel eens op ons kantoortje?”

„Ook wel eens, om te spreken over de correctie. Als u ’t niet erg nauwkeurig doet, krijgt u een

uitbrander van de hooge heeren."

"Ik vind 't dol om kennis met ze te maken. Ik dweep met alles wat artist is en met schrijvers vooral."

"Waarom die voorkeur?" lachte hij.

"Nou," zei Mies wat haperend. „Eerstens omdat ik dolveel van boeken houd, en dan... ik voel veel voor schrijven, ik bezondig me er zelf wel eens aan, maar, dat weet niemand. Ik zou 't thuis niet durven zeggen, ze zouden me vreeselijk uitlachen."

"Zoo gaat het mij ook. Ik maak nogal eens verzen. Maar, ik zou ze ook niet graag thuis laten zien. En weet u wat het mooist van de grap is? Ik heb er eens eenige naar een groot tijdschrift gestuurd, onder pseudoniem natuurlijk en ze werden direct geplaatst. Thuis zijn ze geabonneerd op dat tijdschrift en ze lazen mijn verzen, vonden ze goed en wisten niet, dat ze van mij waren."

"O, wat enig," zei Mies, die vol belangstelling geluisterd had. „En heeft u toen niet gezegd, dat ze van u waren?"

"Welneen, want dan was er geen haar meer aan goed geweest. Moet je net zulke heerlijke, plagerige zussen hebben."

"Maar wat schitterend, dat ze direct geplaatst werden, dan moeten ze ook bepaald héél goed zijn."

"Ja, dat gaf me ook wel moed en ik ben er dan ook lustig mee doorgegaan."

"Toe, laat u me eens wat lezen?"

"Op voorwaarde, dat u mij uw pennevruchten ook laat lezen."

"O, 't zijn maar een paar simpele schetsen, ik geloof niet, dat ze goed zijn."

"Gelijk oversteken," lachte hij. „Breng ze morgen mee, dan doe ik het ook."

"Afgesproken," zei Mies.

Ze bleven nog een poosje prettig doorbabbelen over boeken en vertelden elkaar van hun huiselijke omgeving, toen de tijd van koffiedrinken om was en ze naar den pakkelder gingen, waar Dumée haar zou inwijden in de geheimen van de expeditie.

Onder schertsen en lachen onderwees hij haar, hoe ze de boeken moest verzenden, hoe ze er zorg voor moest dragen, dat de hoekjes niet beschadigd werden en ze kreeg een danig lesje in het plakken van de omslagen, waarbij ze niet mocht morsen en op moest letten, dat de omslag netjes om het verpakte boek sloot.

„Oef,” zuchtte Mies. „Wat een precies werkje. Niets voor mij, hoor! Ik ben de onhandigheid en slordigheid in persoon.”

„O, dat zal u hier wel afleeren,” lachte hij. „Als maar eerst de baas komt om uw werk te controleeren! Dan krijgt u zóóveel uitbranders, dat u van schrik uw slordigheid wel laat varen en de ordelijkheid in persoon wordt. Zoo is het mij ook vergaan.”

„Wat is 't hier een akelig, ondermaansch hol,” zuchtte Mies.

En daar moet ik nu het grootste gedeelte van den dag doorbrengen. Heeft u geen medelijden met me?”

„Diep! Maar waarom zoekt u geen andere werkkring?”

„Omdat het hier een harde, maar een uitstekende leerschool voor me is.”

„Wat zijn dan uw plannen voor de toekomst? Wilt u uitgever worden?”

Volgens mijn vader ben ik allang uitgever,”

„Die is niet kwaad,” schaterde Mies. „Nou, maar daar had u toch de leerschool van Denijs niet voor nodig?” lachte hij.

„Neen, die leert je beter hoe je je geld binnen

moet houden. Maar, alle gekheid op een stokje, ik wil werkelijk uitgever worden. 't Is een mooi vak en ik voel er verbazend veel voor."

"Dichter en uitgever! Gaat dat goed samen?"

"Juffrouw Demming, u is geloof ik een erge plaaggeest. Maar, pas op, ik kan uitstekend terug plagen, u kunt denken, hoe geroutineerd ik ben, als ik u vertel, dat mijn lieve zussen zestien en eenentwintig zijn. Die lievelingen leeren je het terugplagen wel."

"Arme zussen! Ze hebben natuurlijk geen leven bij u! Ik voel het heelemaal mee. Mijn broer kan ook zoo'n draak zijn."

"Dank u wel! Echt meisjesachtig, om alle jongens als draken te beschouwen."

"O, neen, niet allemaal. Mijn vriendin heeft een broer, dat is gewoon een ideaal. Gaat overal met haar heen, kent al haar geheimpjes en verklapt ze niet, laat haar het recht om vrij in zijn dassendoos en toiletrommeltje rond te graaien, in één woord, een schat!"

"Wat zal dat een engel voor z'n vrouw worden!" plaagde Dumée. "U moet hem zien te overen, juffrouw Demming!"

"Wie zegt u, dat ik 't niet allang gedaan heb," zei Mies, het neusje uitdagend in den wind stekend.

"Hij wordt zeker de held van al uw romans?"

"Natuurlijk! Van al m'n romans, die ik allemaal bij u uitgeef."

"Zeer vereerd! Ik heb een idee, dat we er samen schatrijk door zullen worden."

"Wie weet," lachte Mies.

"Juffrouw Demming, u kloddert!" waarschuwde hij haar. "Een beetje netter, hoor!"

"Ik heb zoo'n wanhopigen trek in snoep," zei Mies. "Bij vader op bureau had ik altijd een of ander lekker hapje in mijn lessenaar liggen, maar voor den eersten keer, durfde ik dat hier

niet te doen. Ik moest het terrein eens verkennen."

"Ik heb een Kwatta-reep bij me. Kan ik u dienen?"

"O, zalig!" riep Mies blij. „Morgen breng ik wat mee."

Hij gaf haar den reep, die ze door midden brak, hem eerlijk de helft gevend.

"Zoo'n klein stukje zal uw snoeplust niet tot bedaren brengen. Neem u 'm maar heelemaal."

"Ik denk er niet aan, 't is zoo welletjes," en Mies hapte haar aandeel gretig naar binnen.

Juist was ze genoeglijk aan het kauwen, toen de deur openging en de heer Denijs naar binnen stapte.

Mies voelde zich verstijven onder zijn doorringende blikken, die onmiddellijk haar angstig pogen zagen, om het brok chocolade naar binnen te krijgen.

"Wel, juffrouw, begint u al iets te leeren van het verpakken?" vroeg hij, zijn zware, gebiedende stem dwingend tot wat vriendelijkheid.

Mies knikte tamelijk idioot met haar bol, stamelde iets van:

"Jawel, mijnheer."

Het waren echter vreemde klanken, die ze uitstiet.

Dumée, die zijn brok chocolade nog intijds had weten weg te moffelen, had erg met haar te doen en trachtte de aandacht van den patroon op iets anders te vestigen.

Dit gaf Mies den tijd de chocolade naar binnen te werken en met een zucht van verluchting plakte ze verder.

"U gebruikt véél te veel stijfsel," zei de heer Denijs. „Zuinigheid zal Dumée u ook niet leeren, die verknoeit zelf meer dan noodig is aan stijfsel en touw. Heb je juffrouw Demming gezegd, dat alle touwtjes, die er om boeken zitten, die

we teruggestuurd krijgen van den drukker of boekhandelaren, netjes uit den war gehaald moeten worden en op een kluw gewonden?"

„Neen, mijnheer, nog niet, ik ben eerst begonnen haar de verpakking en het plakken te leeren."

„En het snoepen," hoonde de patroon.



„Pardon, mijnheer," zei Mies. „Dàt hoefde hij me niet te leeren."

„Erg ad rem," zei hij nijdig. „Maar laat ik u eens en voor goed zeggen, dat er hier gewerkt moet worden en niet geginnegapt en dat ik volstrekt niet wil, dat u tusschentijds snoept of eet. Er zouden vlekken op de boeken kunnen komen en 't is buitendien niet erg netjes, iemand

te woord te moeten staan met een vollen mond."

„Een slecht begin," fluisterde Mies, toen de patroon vertrokken was.

„Niets van aantrekken. Een volgenden keer voorzichtiger zijn."

„Ja, maar hij sluipt zoo, je hoort 'm niet aankomen."

„O, daar krijgt u ook wel routine in. Ik heb er nu niet aan gedacht, maar als ik op mijn qui vive ben, hoor ik hem, al sluipt ie ook nog zoo zacht."

„Wat ben ik blij, dat u hier is! Als ik alleen had moeten zijn, zou 't me zeker gauw te machtig worden. Ik heb een gevoel, of ik in een gevangenis ben en Denijs is de strenge cipier."

„We zullen het samen wel knusjes maken," bemoedigde Dumée haar. „Gedeelde smart..., u weet 't, hè? Ik vind 't ook erg prettig, dat u hier is, ik heb een gevoel of ik u al jaren ken. De vorige kantoorjuffrouw was er vijf maanden en daar stond ik, toen ze vertrok vreemder tegenover, dan tegen u op den eersten dag."

„Fijn," zei Mies, „zoo moet het ook zijn, wil je prettig samenwerken. We zullen twee trouwe kameraads worden. O, sloo!"

„En laten we nu eens flink doorwerken, want we hebben iets goeds te maken."

„Ja, daar voel ik wat voor. We zullen een ro+ halen op het gedragboekje, dat Vader Denijs dagelijks voor ons invult."



VIJFDE HOOFDSTUK.

In het gezellige zitkamertje van Dolly van Meeteren zat Mies op een hoop kussens, door Dolly in bevallige nonchalance voor haar op den grond neergesmeten, zalig te genieten van een kopje thee.

„Kind, wat is 't hier toch een hemeltje!” zei Mies. „Als ik hier honderd jaar kom, ben ik nog even enthousiast over je artistiek hok als toen mijn moddertrappers hun eerste schreden zetten op je mollig Perzisch tapijtje.”

„Ja, 't is en blijft een knus hok,” zei de blonde Dolly, die zich gemakkelijk neervlijde op den molligen divan.

„Voor een afgewerkt paard als ik, is 't een ware weldaad hier eenige uurtjes te mogen neerzigen,” zei Mies met een langen zucht.

„Ja, je hebt 't hard,” spotlachte Dolly. „Ik geloof, dat jullie daar geen steek uitvoert op dat kantoor.”

„Nou, Moe!” riep Mies verontwaardigd uit. „Moet je net bij krent Denijs zijn. Die laat je werken, tot met uwes permissie 't bloed je uit je nagels komt.”

„Je nagels zien er anders nog heel fashionable uit,” plaagde Dolly, wijzend op de zo goed onderhouden spiegeltjes van Mies welgevormde handen. „Maar Mies,” ging ze voort, „heb je 't er heusch zoo zuur?”

„Och, zóó zuur,” weifelde Mies, „Nee, zóó erg is 't nu weer niet. Dumée en ik nemen 't nogal van den vroolijken kant op; als die er ook niet was, zou ik die ellendige drie maanden nooit doorgekomen zijn.”

„Lichtelijk gecharmeerd van Dumée?” vroeg

Dolly nieuwsgierig.

„Och, kind, hou op! van dat peenharig jong? En buitendien, hij hep, zooals onze gediensstige zegt, kennis an 'n ander.”

„Is ie verloofd?”

„Ja, nieuwsgierig wezen, hij is verloofd met een reuze aardig meisje, dat hij in al z'n werkelijk mooie verzen op een vurige manier bezingt.”

„Dat meisje zal wel jaloersch op je zijn.”

„O, neen! Ze weet heel goed, dat Dumée en ik elkaar 't leven zoo dragelijk mogelijk maken en daarmee basta. O, je hebt er geen idee van, hoe we samen lachen en allerlei nonsens verzinnen. Je komt tot de gekste dingen, als je dag in dag uit in zoo'n donker werkhok zit, steeds in angst, dat de krent zal verschijnen, om je voor 't een of ander op je vingers te tikken.”

„Was je maar nooit weggegaan van je vader. Je bent nu van kwaad tot erger gekomen.”

„Dat is zoo. Maar het noodlot, mejuffrouw, heeft me nu leeren inzien, dat de Pipa de kwaadste nog niet is en er altijd baas boven baas gaat.”

„Vertel eens op, wat jullie allemaal uitspookt? Ik vind 't dol al die dingen te hooren.”

„O, we hebben nu iets prachtigs uitgevonden. We spelen allerlei comediestukken en verdeelen dan de rollen. Nu zijn we bezig aan „Op Hoop van Zegen.” Krent Denijs is de reeder, van Dalen hebben we de rol van Kaps, den boekhouder toebedacht, Dumée is de ongelukkige Barend en ik ben de dochter van den reeder. Van Dalen, die goeiert, die altijd hartelijk lacht om onze malligheid, doet lustig mee en als hij zeker weet, niet bespied te worden door den reeder, dan speelt hij z'n rol tot in de perfectie en heeft het heerlijk sjok-loopie van Kaps.”

„Gewoon eenig!” riep Dolly vol enthousiasme.

„En merkt de reeder nooit wat?”

„Soms, als we 't al te bont maken, komt hij binnen stuiven en dan krijgen we er van langs.”

„Zeg, komen er veel beroemde schrijvers bij jullie op kantoor?”

„Nou en of! Maar ze komen niet altijd in onzen grafkelder, ze blijven meestal op het kantoor van 't reedertje. Laatst hebben we een bak



gehad, zeg! Je moet weten, dat Jan Krent me in koffiedrinktijd altijd de correctie laat verzorgen van de verschillende boeken, die bij hem uitgegeven worden. Soms heb ik danig 't land en dan kan 't me niets bommen, of er 'n letter op z'n kop staat, of uit den regel valt en maak ik me niks dik over 't feit, dat er te veel of te weinig wit tusschen de regels is. Alleen grove drukfouten werden door me verbeterd. Moet ie me maar niet met dat werk opscheppen als ik m'n „kuchie” zit te eten.”

„Ik vind 't schandelijk,” zei Dolly verontwaardigd. „'t Mag niet eens van de arbeidswet!”

„Daar heeft hij lak aan, zeg! En hij zorgt wel, dat ze 'm niet in de gaten krijgen ook.”

„Vertel nu verder,” drong Dolly aan. „Wat was dat voor een bak?”

„O, 't was een kostelijke. Ik had dan weer correctie gehad van een boek van een van onze meest bekende schrijvers (ambtsgeheim, dame!) toen die brave borst met wapperende haren en nijdig uitstaande slipdas onze graftombe instevende en me op lang niet malschen toon verweet, dat de correctie zoo schandelijk verzorgd was. Hij had gelijk, de lieverd, ik was toen net in een van m'n meest oproerige buien en ik had iets lekkers op m'n brood, dat ik door die lamme correctie niet naar waarde kon schatten. En toen... wat zegende ik mijn inval, zei ik met een heelen berg van vurig enthousiasme in m'n oogen: „Och, meneer, ik was zóó wèg van uw werk, geen wonder, dat ik m'n hoofd onmogelijk bij die droge correctie kon houden. Wanneer ik een boek van (ik noemde den naam van een schrijver, dien hij juist in een van z'n felle kritieken totaal afgemaakt had) moest corrigeren, dan verzeker ik u, dat er geen enkel foutje had blijven zitten.” Hij keek me verteederd aan en beloofde me een presentexemplaar met zijn handteekening er in. Van Kaps hoorde ik naderhand, dat hij tegen den baas gezegd had, dat ie daar een juffertje had zitten met een allemachtig helder oordeel!!!”

Dolly schaterde het uit bij Mies' verhaal, maar bleef midden in haar schaterlach steken, door een harden klop op de deur.

„Mag ik even binnenkomen, er wordt hier zoo smakelijk gelachen.”

Dolly's broer, een jeugdige student in de wis- en natuurkunde, stak zijn hoofd om de deur.

„Ja, kom maar binnen! Kun je mee genieten van Mies' verhalen.”

„O, is Mies er?” vroeg hij onschuldig.

„Dat wist je niet, moet je zeggen,” plaagde z'n zus. „Anders loop je ook niet naar binnen als er hier gelachen wordt.”

„Och, plaagkind, hou op! Denk je, dat ik lust heb binnen te komen als ik 't schaapachtig lachje hoor van een van je „tannis”-vriendinnen? Nogal wieses, dat ik 'm dan smeer!”

„Maar Miesjes zilver klaterlachje, hè,” plaagde Dolly voort.

„Och, malle Mie, 't was jouw glundere boerinnen-schater, die me naar binnen lokte. Maar... dag Mies, mag ik je eindelijk eens begroeten?”

„Eduardus,” knikte Mies genadiglijk.

„Is er nog thee?” vroeg hij, genoeglijk plaatsnemend op een dikke pouffe, die dicht bij Mies lag. „Ik heb een woestijndorst en heb lust emmers thee te drinken.”

„Mies, haal jij even de groente-teil van beneden,” lachte Dolly.

„Is er nog wat lekkers ook?” vroeg Eddy, toen zijn zuster hem een boordevollen kop thee bracht.

„Ja, er is nog wat, maar je snoept niet alles op, hoor!” zei Mies, terwijl ze hem het aardige zilveren schaalte met bonbons voorhield.

„Zeg, kinderen, ik kom jullie eigenlijk iets vragen.”

„Als 't maar geen geld is,” zei Dolly verschrikt. „Ik zit er deze maand leelijk voor, ik ben, wat je noemt, bludd!”

„'t Zal je meevallen! Ik inviteer jullie allebei om de volgende week Maandag mee te gaan naar het concert, dat Erna Rubenstein in de groote zaal van het Concertgebouw geeft.”

„Goeien hemel, heb je de honderdduizend getrokken, boetlief?” vroeg Dolly.

„Zeg Eduardus, mogen we dat wel van je aannemen?” plaagde Mies. „Hoeveel weken moet je daarvoor krom liggen?”

„Hoor nu dat ondankbare gebroed! Inplaats, dat ze me nu van blijdschap om m'n hals vliegen, hoonen ze je nog.”

„Zeg, als dat de conditie is voor je invitatie, dan pas ik er voor,” lachte Mies.

„Wees maar zoet, hoor boetlief, dan omhels ik je dubbel,” bood Dolly grootmoedig aan.

„'n Zure vergoeding!”

„Graag of niet,” zei Dolly, heelemaal niet beleedigd. „Maar is 't heusch meenens met je vorstelijke invitatie?”

„Nou en of! Ik heb twee lessen bij gekregen, jongens die bijgewerkt moeten voor wiskunde en dat is nu wel zóó'n fortuintje, dat moet heviglijk befoven worden!”

„Gefilseteerd, jongeheer,” zei Mies, terwijl ze hem hartelijk de hand drukte.

„Geen haar minder,” zei zijn zuster, hem beschermend over de haren strijkend.

„Laat me kop met rust,” stoof Eddy op.

„O, hemeltje, dat is z'n teëre punt,” lachte Dolly. „Weet je, dat ie tegenwoordig gaat slapen met een haarnetje op? Heb je ooit zóó'n fat gezien?”

„Jij gaat niet mee naar Rubenstein,” strafte de beleedigde Eddy.

„Zie dan maar, dat je er alleen met Mies heenkomt, teerbeminde boet!”

„Die zit!” lachte Mies.

ZESDE HOOFDSTUK.

In de groote zaal van het Concertgebouw was een uitgelezen publiek bijeen.

Zoo was het immers altijd, als Erna Rubenstein, de jeugdige violiste optrad.

In de pauze, slenterend door de wandelgangen vertelden de menschen elkaar vol enthousiasme, hoe schitterend ze toch weer gespeeld had en men roemde om 't zeerst de techniek, den heerlijk fluweeligen toon van het jonge meisje.

Midden in den menschenstroom, liep, geflankeerd door Mies en Dolly, Eduard van Meeteren. En 't was niet zonder voldoening, zelfs met een tikje trots, dat hij waarnam, hoe de menschen met welgevallen keken naar de aardige meisjes, het zwartje en het blondje, die aan zijn zijde liepen.

Ze zagen er dan ook uit om te stelen, Dolly in een kleedje van Nijl-groene zijde, een kleur, die wonderwel paste bij de teêre blankheid van haar huid en blonde haren.

En Mies, die 's avonds op haar mooist was, in een robe van zwarte crêpe de Chine, geborduurd met allerlei grillige figuren in fel-Oostersche tinten.

De jurk, die door haar apart cachet ietwat gewaagd was, deed Mies' donkere schoonheid bijzonder goed uitkomen. Het ingespannen luisteren naar de muziek had aan haar anders wat bleeke wangen een zacht kleurtje gegeven en de donkere oogen schitterden in ongemeene pracht.

Terwijl ze langzaam meeslenterden in den menschenstroom, werd Mies eensklaps staande gehouden en klonk haar een diepe stem toe, die vriendelijk vroeg:

„Wel, juffrouw Demming, hoe maakt u het?”

„Mijnheer Verstraeten,” zei Mies lichtelijk verlegen, toen ze daar plotseling tegenover den Hoofd-Redacteur van het Groote Dagblad stond, waaraan ook haar vader verbonden was.

Dolly en Eduard, den grooten man herkenkend, liepen langzaam door en nu stond Mies, teruggedrongen tusschen een opengeslagen deur en een muur met den heer Verstraeten wat afzijdig van den grooten menschenstroom.

„En hoe bevalt 't u in den nieuwen werkring?” vroeg hij, terwijl zijn wat harde blik zich verzachte bij het zien van Mies' schuchterheid.

„O, dat gaat wel,” zei Mies, terwijl in de donkere oogen alweer de oude spotlust kwam. „De „zure uitgever” is me tenminste niet tegengevallen, nadat u hem als zoodanig bij me voorgesteld had.”

Verstraeten begon hartelijk te lachen.

„Zoo, heeft u dat zoo netjes onthouden. En ook, dat u me beloofde, wanneer 't u daar niet beviel eens bij me aan te kloppen?”

„Ja, ook dat. Maar de nood is nog niet zóó hoog gestegen. 't Valt heusch nogal mee en ik heb een erg prettigen collega, die alle uitbranders en zurigheden eerlijk met me deelt.”

„En wie is dat?” vroeg Verstraeten op zijn ouden commando-toon.

Ze keek hem even verbaasd aan en dan vertelde ze hem van Dumée en van al wat ze samen uithaalden en Verstraeten, de gevreesde, „Ivan de Verschrikkelijke” zooals hij door de jongeren op de Redactie wel eens genoemd werd, stond als een stoute jongen mee te genieten van al Mies' overmoedige verhalen.

„Dat zou iets voor uw vader zijn, zoo'n contrabande,” lachte hij.

„Vader! Als hij wist, dat er op het bureau van



zijn zuren vriend zooveel ongerechtigheden plaats vonden en die in hoofdzaak bedreven werden door zijn bloedeigen dochter. Och, arm, z'n haren zouden ten berge rijzen!"

„En vertel me nu eens, juffrouw Demming, die pennevruchten, die u met Uw collega wisselt, mogen die niet door andere oogen gezien worden?"

„O, de zijne wel, die zijn héél goed en er zijn al verschillende van hem geplaatst. Mag hij er ook eens wat naar Uw blad sturen?"

„Tsjonge, jonge, wat behartigt u zijn belangen," plaagde hij. „Dat geeft te denken."

Mies' oogen schoten vuur.

„Hij is verloofd met een allerliefst meisje," zei ze wat kort.

„Ai mij!" lachte hij. „Nu ben ik zeker in ongenade."

„Och," spotte Mies. „U is nu eenmaal m'n ex-principaal!"

„Maar, juffrouw Demming, ik bedoelde eigenlijk niet zijn werk, maar het uwe. Waarom stuurt u nooit iets in, als u toch, zooals u zegt, schrijft."

„O, hemel, ik zou niet durven," zei Mies verschrikt. „'t Is heusch nog echt prullaria-werk, wat ik bij mekaar schrijf."

„Hoe denkt uw collega over uw werk?"

„O, die trekt iederen dag tegen me te velde, dat ik 't niet naar de een of anderen redactie stuur en als ie 't maar te pakken kon krijgen, had ie 't al lang gedaan."

„Hoor eens, juffrouw Demming, u moet nu niet zoo overdreven bescheiden zijn. Ik ben er bijna zeker van, dat u goed schrijft en ik zou heel graag iets van u lezen. U kunt er op aan, dat ik u eerlijk m'n oordeel zal zeggen en als 't werk goed is, dan kan ik geregeld van u plaatsen."

„Als u dan maar alsjeblijft niets aan vader

zegt," smeekte Mies, met wangen als pioenrozen. „Niemand weet thuis, dat ik me wel eens bezondig aan schrijven."

„Ik zal zwijgen als 't graf," lachte hij. „Weet u wat, stuur uw kopy dan maar veiligheids-halve aan mijn huis-adres," en hij gaf haar een kaartje, waarop het adres stond van de appartementen, die hij bewoonde. „Nu moet u zeker weer terug naar uw vrienden, de pauze is bijna om," zei hij, terwijl hij zoekend rondkeek. „Ah! daar komen ze al aan. Wie is dat arrogant-kijkend jongmensch, dat u vergezelt? Toch niet vriend Dumée?"

„'t Is niet Dumée en hij is niet arrogant," zei Mies, terwijl ze het kopje boos afwendde.

„Alweer beleedigd," zei hij, terwijl hij haar hand nam en die hartelijk drukte. „Juffrouw Demming, ik hoop dan gauw iets van u te ontvangen en zal u zoo spoedig als 't kan mijn oordeel doen toekomen."

„O," zei Mies verschrikt. „Niet aan mijn adres, dan merken ze 't misschien. Vader moest uw hand eens herkennen."

„Dan aan uw kantoor-adres?"

„Nou..." weifelde Mies. „Neen, liever aan het adres van m'n vriendin."

Verstraeten noteerde het adres en vroeg, met een blik in de richting van Dolly:

„Is dat uw vriendin?"

Mies knikte bevestigend.

„En de niet-arrogante heer haar broeder of verloofde?"

„U is nogal nieuwsgierig," waagde Mies het te zeggen.

„Een fout van m'n beroep," lachte hij.

„Als u nu nog detective was..."

„Journalisten moeten ook alles weten en ontdekken, uit hoofde van hun beroep. Zoo weet ik nu, dat de heer in kwestie wel haar broer is,

want ik ontdek onmiskenbare familie-gelijkenis en gaat u nou maar gauw naar hem toe, want hij kijkt aller-izegrimmigst. Juffrouw Demming, tot genoegen."

"Mijnheer Verstraeten," boog Mies, licht verbaasd door z'n plotselinge stijf-deftigheid.

Den volgenden dag op kantoor was Dumée een en al belangstelling voor Mies' verhalen en hij vond, dat ze werkelijk een reuze-bof zou hebben, als haar eerste schetsen direct een plaats zouden krijgen in het meest bekende Dagblad.

"O, maar 't is nog zoover niet," zei Mies. „Ivan de Verschrikkelijke" kan ze wel allemaal afkeuren."

"Daar heb je de zwartkijkster weer," lachte Dumée. „Mensch, wanneer leer jij toch eens de dingen minder zwart in te zien. 't Måg bij jou niet goed gaan, alles moet altijd verkeerd gaan."

"Jong, ik wou, dat ik zoo'n zonnige Pallieter-natuur had als jij," zuchtte Mies. „Maar ik heb den tobberigen aard van m'n goeie moedertje, die ziet de dingen ook altijd van den naarsten kant."

"Ja, maar Mies, die heeft, naar wat je me vertelde van je vaders humeur, meer reden er toe, dan jij. Waarom jij af en toe zoo'n tobster bent is me een raadsel, je hebt er absoluut geen reden toe en 't past heelemaal niet bij je."

"Och neen, 't zijn ook maar opkomende tobgedachten, even daarna zie ik alles weer door een rose glaasje."

"Pas dan maar op, dat 't glaasje nooit breekt, want we hebben 't hier waarachtig wel nodig."

"Seit uwes dàt wel, jongeheer! 't Is hier kempleet 't graf!"

"De krent!" waarschuwde haastig Dumée.

De twee hoofden bogen zich ijverig over hun boeken en toen de heer Denijs binnentrad, hoorde hij de pennen over 't papier krassen.

Mies was juist bezig in „hèt boek”, zooals ze altijd met een sterk accentje op hèt zei.

Thuis had ze de volgende uitlegging gegeven: „Zie jullie, hèt boek, dat is nou eigenlijk het gewichtigste boek van onze heele zaak. Daarin hebben alle boekhandelaren een hoofd. Ja, menschen, dat moeten jullie niet uitparemesamen. En dat hoofd moet geschreven worden in sierlijke letters en daaronder, me lieve menschen wordt genoteerd, al wat zuurdeesem op z'n voor- en najaarsreizen, met moed, kracht en beleid bij de boekhandelaren er in gestampt heeft. Snappen jullie?”

't Was Mies' glorie, die hoofden in het boek met haar mooi, krachtig handschrift neer te zetten, een werkje, waarvoor ze zèlfs van haar vader wel een complimentje kreeg.

De heer Denijs, die eerst even met Dumée had staan praten, kwam nu achter haar staan en keek naar haar werk.

„Krankzinnig!” mopperde hij. „Is dàt nu schrift van een vrouw. Wie heeft u gezegd, zulke belachelijk groote letters met krullen neer te zetten?”

„'t Staat toch mooi,” zei Mies, in het diepst van haar hart getroffen.

„Mooi, mooi!” bromde hij. „'t Is me een poot! 't Lijkt wel of 't door een huzaar geschreven is. En wat dat aan inkt kost! Moet je zoo'n M. eens zien, daar gaat de halve inktpot aan! In 't vervolg een beetje zuiniger hoor!”

„Jawel, mijnheer,” zei Mies gedwee.

Maar toen de uitgever het kantoor verlaten had en ze zeker wist, dat hij haar niet meer hooren kon, barstte ze los in een verontwaardigden woordenvloed, door Dumée lachend aangehoord.

„Raas maar uit, Miesje. Ook daaraan ga je gewennen en naderhand, als je je koetjes op het droge hebt, dan zegen je Denijs, die je leerde

hoe men de spietjes bij elkaar kan houden."

„Nooit!" voer Mies uit. „Ik geloof eerder, dat je door zóó'n voorbeeld tot verspilzucht overslaat."

„Ook goed," lachte Dumée. „Dan zullen we ons vandaag fuiven op een heel ons bonbons, die ik straks, als ik naar den drukker ga, meebreng."

„Niet één ons, 'n half pond," zei Mies roekeloos.

„Ik denk er niet aan, ik heb toekomstplannen, ik moet zuinig zijn. Dus een ons of heelemaal niets."

„Nou goed dan," gaf Mies toe. „Maar zoek lekkere uit, hoor!"

„Ik beloof 't je. En dan gaan we, als we geen correctie krijgen, tusschen koffiedrinktijd je schetsen uitzoeken en klaar maken voor verzending."

„Frissie, je bent een schat en als je niet zoo'n dol-lief Liesje had, dan..."

„Dan..." plaagde Dumée, „had ik nòg geen kans, want dan was er nog een meneer Eduardus..."

„Och, loop naar je Ootje!" riep Mies woedend uit. „Daar plaagde die akeligheid van 'n Ivan me ook al mee."

„Akeligheid?" vroeg Dumée. „Miesje, kind, dàt meen je niet."

Even sloeg ze als in verwarring de oogen op en terwijl een lichte blos haar wangen kleurde, zei ze zacht:

„Neen, dat meen ik ook niet."



ZEVENDE HOOFDSTUK.

Nu kwamen er voor Mies spannende dagen en zeker driemaal per dag gaf ze Dolly een telefoontje om te informeeren, of er nog niets voor haar gekomen was.

Na drie dagen wachten, dagen die haar een eeuwigheid toeschenen, telefoneerde Dolly, dat er een brief voor haar gekomen was.

„Een gewone brief, of een dikke enveloppe?” vroeg Mies gejaagd.

„Nee, je werk zit er niet in,” lachte Dolly. „’t Is een brief van normalen omvang.”

Na kantoortijd holde Mies naar Dolly’s huis en in het gezellige hokje, de hoofden dicht bij elkaar, lazen de meisjes den brief van „Ivan de Verschrikkelijke”.

„Nee, maar, hoe vin-je ’t?” zei Dolly, toen ze den brief ten einde hadden en Mies met een kleur van opwinding en blij-stralende oogen op het papier zat te turen.

„Een uitgesproken talent!” galmde Dolly. „Mies, kind, ik word trotsch op je, ik geloof waarachtig, dat ik een beroemde vriendin zal krijgen.”

„En hij plaatst ’m gauw, zeg!” zei Mies opgewonden.

„Hij plaatst ze alle vier, dat is nog het mooiste van alles,” vond Dolly.

En wat een hoog honorarium, ik dacht, dat je maar een krats voor zoo’n schets kreeg.”

„Kind, je wordt nog schatrijk. Wat ga je met al dat geld beginnen?”

„Ja, daar moet ik nog eens goed over nadenken, ’t lijkt me zoo’n fortuin, als al m’n schetsen geplaatst zijn.”

„Zeg, Mies, spaar voor een motor-car met een

duo-zitting. Dat lijkt me nou zoo „je” voor een journaliste. En dan jij voorop en ik op de duo. Ik hoor de menschen al zeggen: „daar heb je de bekende journaliste, Mies Demming met haar vriendin! En dan laten we ons gezellige pakken maken, toe, Miep, doe 't.”

„Och, malle Dol!” lachte Mies. „Hoeveel schetsen moet ik wel schrijven voor een motor-car!”

„Nou zeg, nu je weet, dat Ivan ze toch plaatst, schrijf je maar raak.”

„Och, kind,” zei Mies een tikje beleedigd. „Denk je nu heusch, dat ik maar altijd kan schrijven, daar moet je toch voor in stemming zijn.”

„Dat weet ik wel, ik maakte maar een grapje. Kind, wat ben ik verlangend je eerste schets gedrukt te zien. Zeg, ik mag 't toch hier wel vertellen?”

„Ja, hier wel, maar bij ons thuis, mondje dicht erover.”

„Vertel je 't dan nooit? Ook niet aan je moeder?”

„Neen, voorloopig zeg ik er niets van, want ik weet zeker, dat Vader, als ie weet, dat ik de schrijfster ben, m'n werk gaat afkammen en daar kan ik niet tegen, dan schrijf ik niets meer.”

Eenige dagen na dit gesprek, kwam Mies vader van zijn bureau en zei, terwijl hij de courant die hij altijd meebracht op tafel wierp:

„Jullie moet eens lezen, er staat een schets in, waar de Hoofd-Redacteur ons attent op maakte, 't moet van een jonge, talentvolle schrijfster zijn,” en smadelijk liet hij er op volgen: „Zeker een aardig protegéetje of een familielid.”

Mies, die gebogen zat over een handwerkje, durfde niet op kijken, haar wangen begonnen te branden.

O, hoe graag had ze direct de courant ingekeken, maar ze moest zich bedwingen.

„Mies,” zei haar vader. „Zoek jij eens waar

dat ding staat en lees dan voor. Morgen vraagt ie natuurlijk of ik 't wel gelezen heb."

"Hè, laat Frans maar voorlezen," verweerde Mies zich. „Ik lees zoo slecht."

"Heelemaal niet waar," zei Frans. „Je leest best, niet waar, Moep?"

"Ja," beëamde mevrouw Demming. „Ik hoor Mies graag voorlezen."

"Vooruit, schiet op," bromde mijnheer al en Mies, bevreesd voor een naderende kwade bui, (het sein stond op storm) nam gauw de courant ter hand.

"Hoe heet de schets, vader?"

"Weet ik 't! Dat heb ik niet onthouden, maar er staat een malle naam onder, dat weet ik wel. En ik geloof, dat er vanavond maar één schets in staat, dus kan je haar gemakkelijk genoeg vinden."

Mies doorzocht met koortsachtige haast de courant en eindelijk, daar vond ze de schets.

"Uit een meisjesleven" van Chrysanthème", las Mies met onvaste stem.

"Zie je wel," spot-lachte haar vader. „Een mallooterig pseudo."

"Neen," vond mevrouw. „Juist aardig."

"Nou," galmde Frans. „Ga nu door, Miesenkint."

Eerst haperend, maar dan zichzelf vergetend, las Mies de schets voor, die werkelijk getuigde van veel talent.

Toen ze geëindigd had en de courant kwasi-onverschillig verder inkeek, zei haar moeder:

"Een heel gevoelige en mooie schets, vindt jullie ook niet?"

"Ja, wel aardig," gaf meneer toe. „Een beetje zoet, echt door een vrouw geschreven."

"Ik vind 't een fijn ding!" zei Frans.

"En jij, Mies, wat zeg jij er van?" vroeg haar vader.

„Och, niet slecht, zooals er honderden zijn.”

„De nijd, de vale nijd, meneeren!” plaagde Frans. „Kon je het maar zoo, dierbare zuster!”

„Hoe weet je of ik 't niet zoo kan?” spotte Mies overmoedig.

Verder werd er niet over de schets gesproken, maar Mies toog er na het diner vlug op uit om in een kiosk een avondblad te bemachtigen, om op haar kamertje nog eens rustig de heele schets door te lezen en haar blije oogen konden nauwelijks gelooven, dat 't werkelijk háár werk was, dat ze daar las. Als ze jaren later terug dacht aan dien avond, toen haar eerste werk gedrukt was, dan kon haar wel eens het weemoedig gevoel bekruipen, dat ze nooit meer zóó'n groote blijdschap ondervonden had bij het gedrukt zien van haar arbeid, als op dien eersten onvergetelijken keer.

Toen ze den volgenden morgen op kantoor kwam, vond ze op haar schrijfflessenaar een aardig vaasje met kleine chrysanthemums en een briefje waarin stond:

Hartelijke gelukwenschen met je eerste succes,
Liesje en Frits.

„Wat in-lief van jullie,” zei ze, terwijl ze Dumée hartelijk de hand drukte.

Na kantoortijd wipte ze nog even bij Dolly aan en daar werd ze door de heele familie gecomplimenteerd en Eduard noemde haar voortaan Crysanthème, tot groote woede van de schrijfster zelf, die dreigde hem dan „Lutjebroek” te noemen, een naam, die zijn zuster hem vereerd had, toen ze als kleine beginners hun eerste pogingen op het ijs deden en Eduard zich daarbij angstvalliger toonde, dan zijn zusje.

Toen Mies, dien middag, niets kwaads ver-

moedend thuis kwam, zag ze tot haar schrik, dat de tafel gedekt was en „hèt sein”, zoo onmiskenbaar op hevigen storm en regen stond, dat 't al merkbaar was aan de gezichten van Moeder en Frans, die dienst deden als waarschuwingssein voor Mies.



De maaltijd werd zwijgend gebruikt, en Mies, wier wenkbrauwen hoog opgetrokken, Frans om opheldering verzochten, bleef in het onzekere wat wel de oorzaak van Vaders' woede kon zijn, want Frans gaf taal noch teeken.

Na tafel, toen Mies vlug naar haar kamertje wilde verdwijnen, bulderde plotseling haar vaders' stem:

„Hei daar, jij, kom eens hier.”

„Nou is 't erg,” dacht Mies. „Als vader met „hej daar” begint, is 't hevig.”

Ze bleef bij de deur staan, in afwachting van de dingen die komen zouden.

„Zeg ereis, jij, hadt je niet kunnen zeggen, dat jij de schrijfster van die malle schets bent.”

Mies boog in deemoed het schuldig hoofd. Nu zou 't er op los gaan!

„Wat is dat voor nonsens van jou, om zoo onvertrouwelijk te zijn met je ouders?”

Mies volhardde in haar stilzwijgen.

„Netjes van je! Moest ik van den Hoofd-Redacteur hooren, dat mijn dochter dat prul geschreven had.”

Mies beet haar lippen aan bloeden en Frans verliet haastig de kamer, de deur achter zich dicht smakkend.

„Die man zal wel een hoogen dunk krijgen van de goede verstandhouding hier in huis. Je moest je schamen! En dat noemt zich Chrysanthème! Wat is dāt voor een belachelijk pseudo-niem? Had je niet wat beters kunnen kiezen? En waarom moest dat allemaal achter ons om gaan? Vooruit, antwoord me daar eens op. Wat heb je in 's hemelsnaam allemaal tegen mijnheer Verstraeten gezegd, mal wicht? Je begrijpt, dat hij de schets alleen terwille van mijn positie aan zijn courant genomen heeft.”

„Dāt is niet waar!” barstte Mies los, terwijl de tranen haar uit de oogen sprongen. „Als hij m'n werk niet goed had gevonden, zou hij het zelfs terwille van u niet geplaatst hebben.”

En toen, haar drift niet meer meester, vertelde ze in één adem, waarom ze den Hoofd-Redacteur verzocht had haar vader niets te zeggen van haar schrijven.

„Omdat U... U, toch alles zou afmaken, als u wist dat ik het geschreven had,” snikte Mies. „En ziet u wel, dat ik gelijk had! Gisteren was

't wèl aardig en vandaag, nu u wéét, dat ik 't geschreven heb is 't een prul! Maar ik trek er me toch niets van aan en ik zal u bewijzen, dat andere bladen, waaraan uw naam niet verbonden is, mijn werk ook opnemen."

En Mies holde na dien woordenvloed naar haar kamertje, waar ze eens flink uithuilde.

„Mies," een zachte hand legde zich op haar schouder. Haar moeder, die zacht was binnengekomen, trok het meisje naar zich toe en terwijl ze haar een hartelijken kus gaf, zei ze:

„We zijn wàt trotsch op ons dochtertje."

„Ja, dat zal wel waar zijn," zei Mies schamper.

„Niet zoo bitter, kindje. Je wéét toch, hoe vader is, hij meent 't heusch niet zoo kwaad."

„Waarom doet ie dan alsof," snikte Mies. „Altijd alle vreugde bederven, bah, je krijgt er genoeg van."

„Mies, Mies," kalmeerde mevrouw de opstandige dochter. „Me dunkt, dat vader toch altijd klaar staat je 't een of ander genoeg te doen."

„Och, wat geef ik nu om zoo'n doos zeep, of een flesch odeur. Dat U daar nu zoo blij mee kunt zijn, i k niet."

„Foei!" zei haar moeder gekrenkt. „Nu overdrijf je toch héél erg. Ik wil best aannemen, dat vader je daarnet gehinderd heeft, maar je mag niet ontkennen, dat vader vaak heel lieve dingen heeft, die niet alleen bestaan in het meebrengen van doozen zeep en odeur."

„Och, je bent een schatte-mams," zei Mies, getroffen door haar moeders' trouwe aanhankelijkheid. „Paps kàn erg lief zijn."

„In z'n hart is hij wat blij met je eerste schets."

„Kwam die blijdschap dan maar een beetje naar buiten."

„Dat komt ook wel. Je vader is overwerkt en zenuwachtig, neem de dingen daarom niet zoo hoog."

„Neen, puik der pieremegoggels,” zei Mies, haar moeder even hartelijk knuffelend. „O, Moes, Moes, hoe kùn je zoo lief en geduldig blijven! Als ik ooit van m’n leven zóó’n brommerigen echtvriend krijg, dan blijf ik geen drie dagen bij hem.”

„Wacht nu maar eerst af, Miesje, of je er een krijgt,” plaagde haar moeder. „En dàn spreken we elkaar nader.”



ACHTSTE HOOFDSTUK.

Heel vlug na elkaar werden nu Mies' pennevruchten geplaatst en haar vader, verteederd door den buitengewonen lof van zijn Hoofd-Redacteur en collega's, bracht steeds met een vriendelijk woordje voor Mies de courant, waarin haar novelle stond, mee.

Mies was nog even blij als te voren, wanneer ze, zooals Frans plaagde, haar eigen „gedruktheid” onder de oogen kreeg.

En als dan de postwissel kwam, met haar honorarium, dan was Mies op z'n dolst.

Bloemen voor „Pieremegoggel”, een feest-sigaar voor den Vader, „elementen” voor Frans, ieder kreeg wat.

En steeds weer drong de wijze moeder er op aan, toch niet zoo roekeloos met het geld om te springen, maar liever een gedeelte ervan op de Spaarbank te zetten.

En Mies, kneedbaar als ze in zulk een gulden tijdperk was, bracht gedwee tien gulden aan „ouderdomsappeltjes” weg.

Op een dag (de dag vol wederwaardigheden, zooals Mies naderhand zei) toen Mies juist het honorarium van haar laatste schets in ontvangst nam, had ze met Dolly afgesproken, dat deze haar van kantoor zou komen halen en ze saampjes een reuze-fuifpartij zouden houden in een gezellige lunchroom.

Mies was in een harer meest overmoedige buien, deed Dolly schateren van 't lachen om haar dolle invallen en vermakelijke imitaties van „de krent.”

In de lunchroom was het tjokvol en ze kregen met moeite een plaatsje vlak bij de trap, die

naar de bovenzaal leidde.

„Wat zal 't zijn?” vroeg Mies. „Iets vrrreese-lijk lekkers, hoor!”

„Denk eraan, Mies,” waarschuwde Dolly. „'t Is je laatste schets geweest, nu krijg je zoo gauw niet weer wat.”

Mies lachte geheimzinnig.

„Heb je wat klaar?” vroeg Dolly nieuwsgierig. „Toe, Mies, wees niet zoo'n naarling, vertel op.”

„Ik seg maar soo, ik seg maar niks zooals de onsterfelijke Janus zegt. En die veul seit, hep allemachies veul te f'rantwoorde, wat uwes?”

„Hè, Mies, hou nou toch eens op met dat Janus-taaltje en vertel liever.”

„Een plombière of een café glacé'tje?”

„Praat er maar niet over heen, je komt toch niet van me af.”

„Liever een cocktail? Dolly, kind, je hebt straks geen beenen meer om op te staan, cocktail is koppig, hoor!”

„Treitster!”

„Liefje!”

„Daar heb je je moeder met Frans!” riep Dolly opeens uit.

„Waar?” vroeg Mies levendig.

„Ze komen net binnen, kijk, achter die dame met dat zware bont om.”

„Ja, waarachies! Hou je stil, daar moeten we een bak mee hebben, je zegt geen woord, al doe ik ook nog zoo gek.”

Mevrouw en Frans kwamen niets kwaads vermoedend langzaam aangewandeld, kennelijk met het doel naar de bovenzaal der lunchroom te gaan.

Toen ze de trap naderden en daarmee ook de plaats waar de beide meisjes zaten, trok Mies plotseling den verbaasden Frans naar zich toe, beduidde hem, dat hij geen kik zou geven en plantte hem op haar plaats. En vlak achter

mama liep ze nu de trap op.

Mevrouw vond een leeg tafeltje, zette zich neer, keek eens rond en begon dan de spijskaart te bestudeeren.

Mies zat onbewegelijk over haar.

„Wat wil jij hebben, Frans?... Hè!!!” eindigde zij de zin en keek met wijd opengespalkte oogen haar dochter aan, die aanminnig lachte en vroeg:



„Wat zei u, Moes?”

„Hoe kom jij hier?”

„Wel, met u, we zijn toch samen uitgegaan.”

„Mies, hou op,” zei haar moeder, even in de war gebracht door Mies' onschuldig gezicht.

„Och, liefste Piertje, een grapje!” lachte ze overmoedig. „Frans zit beneden bij Dolly, ik zal het stel even gaan halen.”

Mevrouw moest achteraf lachen om Mies' mallen inval en ze gaf, toen ook Dolly en Frans zich bij hen voegden toe, dat ze even van de

wijs was gebracht, door de zekerheid waarmee Mies had gezegd: „We zijn toch samen uitgegaan.”

„O, dat gezicht van de Pier!” lachte Mies.

„Mies, hou toch op met dat altijd Pier zeggen,” beknorde mevrouw.

„Ja, Ma,” zei Mies met een gezicht wat ze allen deed schateren. „Ma, wat zult u gebruiken? U weet, ik heb nu spieje, pardon, middelen, mag ik U en boetlief een kleine versnapering aanbieden?”

„Mevrouw, ze is vandaag zóó onuitstaanbaar,” zei Dolly. „Er is weer geen land met ’r te bezeilen.”

„Hè, foei, hoe onaardig! En ik wil allen nogal beui... ik bedoel bedeeien met iets extra-fijns.”

„We zullen de rollen maar omdraaien,” zei mevrouw. „Vandaag zijn jullie mijn gasten.”

„Emmes!” vond Mies.

„Wat zeg je?” vroeg mevrouw.

„Ik zeg, eenig, Ma.”

Het werd een genoegelijk half-uurtje in de lunchroom en Mies vond, dat zooiets nog eens dunnetjes over gedaan moest worden en stelde voor, dat ze „zooals ze daar zaten”, vóór de week om was nog eens gezellig ergens heen zouden gaan en zij dan gastvrouw moest zijn.

Maar ’t zou niet gebeuren, zooals Mies zich dat voorgesteld had. „De dag vol wederwaardigheden” was nog niet ten einde.

Toen ze, na een haastig afscheid van Dolly, want het was laat geworden, zich naar huis spoedden, werd hun opengedaan door de dienstbode, die hen met een benauwd gezicht vertelde, dat meneer met een auto was thuisgebracht en een meneer binnen zat, die mee was gekomen en nu op mevrouw wachtte.

„Waar is mijn man?” vroeg mevrouw, doodelijk ontsteld.

„Mijnheer ligt te bed. Ik heb 'm samen met dien meneer naar boven gebracht.”

„Mies, ga jij binnen bij dien heer, ik moet eerst naar vader,” zei mevrouw, die met knikkende knieën de trap naar de slaapkamer opging.

„Kalm nou, Moes, 't zal zoo erg niet zijn,” zei Mies, die zag hoezeer haar moeder geschrikt was. „Frans, ga jij met moeder mee en geef haar wat te drinken.”

In den salon, die Mies nu binnen ging vond ze den heer Verstraeten, die haar hartelijk tegemoet kwam.

„Wat is er met vader?” vroeg ze met trillende stem.

„Niet zoo angstig, juffrouw Demming. Uw vader werd vanmiddag plotseling onwel en was heel even buiten bewustzijn. Wij lieten onmiddellijk een dokter komen, die na een vluchtig onderzoek constateerde, dat uw vader wat overwerkt is en hoog noodig moet rusten.”

„Heeft vader iets aan 't hart?” vroeg Mies en haar donkere oogen keken hem aan op een manier, die te verstaan gaf, dat ze geen onwaarheid zou dulden.

„Het onderzoek van den dokter was tè vluchtig om dit te kunnen vaststellen,” ontweek hij handig haar vraag. „Maar, we hebben uw huisdokter opgebeld en die zal nu wel gauw hier zijn om hem grondig te onderzoeken.”

„Is vader nu heelemaal bij.”

„Ja, natuurlijk,” stelde hij haar gerust. „We hebben in de auto samen zitten babbelen en hij heeft er nu vrede mee, dat hij geruimen tijd zal moeten rusten.”

„Wat lief van u, hem zelf thuis te komen brengen.”

„Maar, juffrouw Demming, één van de oudste medewerkers, uw vader is gelijk met mijn Vader aan het Blad gekomen. Denkt u nu, dat ik zoo'n

oud vriend van vader aan de zorgen van een ander toevertrouw?"

„Ik vind 't zoo ellendig," zei Mies, die vocht met haar opkomende tranen. „Wie weet, hoe vaak vader zich al ziek en naar voelde en ik heb hem zoo dikwijls z'n kwaad humeur verweten."

„Kom, kom, nu niet direct gaan tobben, we hebben allemaal onze ouders wel minder aardige dingen gedaan."

„Als 't maar goed afloopt met Vader."

„Wel ja, denkt u nu maar direct, het allernaarste. Ik ken u zoo niet, Juffrouw Demming, waar is nu al de overmoed, die we van u gewend zijn?"

„Daar komt moeder," fluisterde Mies. „Zult u haar geruststellen?"

Mevrouw, met geheel ontdaan gezicht, kwam de kamer binnen.

„Wel, mevrouwtje, erg geschrikt?" vroeg Verstraeten, zoo opgewekt mogelijk. „Uw man zal eens flink moeten rusten, iets, dat hij al jarenlang te weinig gedaan heeft."

„Ik vrees," zei Mevrouw en haar stem beefde, „dat zijn ongesteldheid niet zoo onbeteekenend is als u 't in Uw vriendelijkheid voor ons, wil laten voorkomen."

„Meneer Verstraeten," zei Mies opgewekt, „mijn moedertje is nòg grooter zwartkijkster dan ik, doe u maar geen moeite haar te overtuigen."

„Dan zit het dus in de familie," lachte hij. „Nu, mevrouw, wacht u maar rustig af, wat uw eigen dokter van onzen patient zegt, u zult eens zien, hoe 't meevalt."

„Ik vrees er voor."

„Hè, Pierlief, doe nou niet zoo somber," zei Mies, terwijl ze het angstige moedertje naar zich toe trok.

„Mies, Mies, niet zoo wild," weerde mevrouw af.

„Mag ik vanavond nog eens komen hooren

wat dokter gezegd heeft?" vroeg Verstraeten, aanstalten makend om weg te gaan.

„U is al te vriendelijk," zei mevrouw. „Maar wil Frans u niet even opbellen, dan hoeft u je niet te dérangeren."

„Geen kwestie van. Ik vind 't wàt prettig om er eens even uit te loopen en eenige oogenblikken in den huiselijken kring door te brengen. Als eenzaam vrijgezel kun je daar wel eens naar snakken."

„Komt u zoo vaak als u er lust in heeft," zei mevrouw hartelijk. „U is ons steeds van harte welkom."

„Nu, u zult me, als uw man moet rusten, vaak genoeg zien verschijnen, misschien meer dan u lief is."

„Waagt u 't er maar op," lachte Mies.

Al heel gauw na het vertrek van Verstraeten was de huisdokter verschenen, die een lang en nauwkeurig onderzoek instelde.

„Ben ik opgeschreven?" vroeg mijnheer Demming kwasi-luchthartig.

„Geen kwestie van. U kunt nog jaren mee. Maar... en hierop wil ik u héél ernstig wijzen, U zult een heel anderen leefregel moeten volgen."

„M'n hart?" vroeg de patient kort.

„Uw hart is in de beste condities. En van alle organen kan ik hetzelfde zeggen. Maar u is overwerkt en uw zenuwgestel is niet in orde. En hier helpt alleen rust en opgewektheid. U moet eenige weken blijven liggen, moet krachtig, doch niet overdadig gevoed worden, en... moogt absoluut niet rooken."

„Niet rooken! Dàt houd ik niet uit. Een pijpje af en toe kan toch geen kwaad. Mijn vader is 83 geworden en die rookte tot het laatst toe iederen dag acht sigaren."

„Ik ken nog wel sterker voorbeelden," lachte dokter. „Maar alle gevallen zijn niet dezelfde

en voorloopig zullen we u sparen van uw sigaren en pijpje."

„Een mooie boel! En mag ik lezen?"

„Lichte lectuur, die uw vrouw of dochter u voorlezen."

„Als ik me weer goed voel, sta ik op, dokter. U weet, ik heb 't land aan in bed liggen."

„Kom, kom, u zult 't wàt gezellig hebben, ze zullen u heusch niet alleen laten liggen en de rust zal zoo'n weldadigen invloed op u hebben, dat we u over een poosje met geen stok 't bed uit krijgen."

„Mag ik bezoek hebben? U begrijpt, dat ze me op de Redactie wel 't een en ander te vragen hebben."

„U mag af en toe iemand hebben, niet te druk praten en liefst niet over zaken."

„'t Is fraai! 't is mooi, dàt moet ik zeggen."

„Nou, ouwe mopperaar, morgen kom ik nog eens kijken," zei de dokter. „Doe nu vooral alles wat goed voor u is, dan hebben we u in een paar weekjes weer klaar."

„Weekjes! geen denken aan! Zoolang kan ik niet weg uit de zaak."

„Tot morgen, beste heer!" en dokter stapte de deur uit, gevolgd door mevrouw, die hem, beneden gekomen, nog even apart nam om naar den werkelijken toestand van haar man te vragen.

„Geloof u me, mevrouwtje, uw man heeft zich overwerkt, hij heeft in al die jaren veel te weinig rust genomen en eindelijk wreekt zich dat. Het leven aan zoo'n courant is gejaagd en vergt veel van de zenuwen, geen wonder, dat mijnheer nu eindelijk eens 'n inzinking krijgt."

„Maar z'n hart, dokter. Is dàt heelemaal in orde?"

„Er is een heel kleine afwijking, maar van zóó miniemen aard, dat we ons heusch niet ongerust hoeven te maken. U zult eens zien, hoe



gauw mijnheer weer opknapt en dan zal hij lang zoo mopperig en prikkelbaar niet zijn als tevoren. Kom, nu niet zoo'n ongerust gezicht. 't Is van de hoogste waarde, dat u opgewekt is bij den patiënt."

„O, dat zal ik bij hem ook wel zijn, maar mijn ongerustheid is niet weg, dokter.”

„Dat spijt me héél erg, mevrouw Demming. Ik heb de waarheid gezegd en u kunt er op vertrouwen, dat er geen reden tot ongerustheid is.”

Maar al sprak de dokter ook nòg zoo overtuigend, mevrouw geloofde hem niet en toen 's avonds Verstraeten kwam, vond hij de moeder en de beide kinderen in gedrukte stemming.

„Zoo,” zei hij opgewekt. „Nu blijf ik hier eerst wat babbelen en dan ga ik, als hij tenminste niet slaapt, onzen patiënt even bezoeken. U hoeft me niet te vertellen wat dokter zei, in m'n ongeduld om te weten hoe hij over den toestand dacht, heb ik hem opgebeld en kreeg ik tot mijn groote blijdschap een zeer geruststellend bulletin.”

„Zegt u dit nu om me mijn angst weg te nemen?” vroeg mevrouw.

„Neen, mevrouw Demming,” zei Verstraeten en keek haar zóó vast in de oogen, dat ze hem wel gelooven moest. „Ik geef u de verzekering, dat ik u niet tracht gerust te stellen, maar u de volle waarheid zeg. Uw man is overwerkt en volkomen rust zal hem geheel beter maken. Ik voel me heusch schuldig, dat we hem zoo hard lieten werken, zonder op te merken, dat hij te weinig rust nam.”

„Och, hij wilde het zelf zoo,” zei mevrouw. „Vacantie nemen was hem een gruwel.”

„En ons,” ontsnapte Mies ondoordacht.

„Mies!” waarschuwde haar moeder.

„Nou ja, Moes, 't is niet aardig gezegd, nu, maar u weet toch zelf hoe extra mopperig vader was als hij eens vakantie nam.”

„Erg begrijpelijk,” vergoelijkte Verstraeten. „Dàn voelde hij pas, hoe moe hij wel was en dat maakte hem korzelig.”

„Arme vader,” zei Mies zacht. „We hebben

hem misschien altijd verkeerd beschuldigd."

„Dan zult u nu tijd te over hebben om het onrecht goed te maken," zei Verstraeten hartelijk.

„De Pier heeft zich niets te verwijten, die is altijd even lief en geduldig voor hem geweest," zei Mies, haar moeders hand streelend.

Maar de hand werd kwaad weggetrokken en mevrouw keek haar onverbeterlijke dochter bestraffend aan.

„Och, liefje, vergeef me maar, ik zal er voortaan aan denken," en tot Verstraeten zei ze, ondeugend blikkend:

„Moeders kose-naampje is „Pier", liefelijke afkorting van „Pieremegoggel", een woord, dat nu eenmaal bizonder bij me in de gratie is en nu vindt de liefste, dat ze dien naam ontgroeid is en wek ik iederen keer weer haar misnoegen op, door dit te vergeten."

„Ik kan niet zeggen, dat ik 't een mooien naam vindt," lachte Verstraeten. „Maar zooals u het zegt, ligt er iets vertrouwelijks, warms in."

„Niet waar?" zei Mies, blij met zijn instemming. „Zoo voel ik het ook aan en 't gaat me aan 't hart er afstand van te doen."

„Mies, hoor ik het belletje op vaders kamer, ga eens kijken."

„Dáár zullen we 't hebben, nu hoort de p..., pardon, de moeder zoolang ze beneden zit denkbeeldige belletjes gaan. Ik zàl gaan kijken, maar u zult zien, dat Vader niet gebeld heeft."

Verstraeten en Frans hadden ook niets gehoord, maar mevrouw hield vol, dat ze had hooren bellen.

Mies, om haar gerust te stellen, ging naar boven.

„Op je teenen, Mies, misschien slaapt vader, maak hem niet wakker, hoor!"

Verstraeten keek mevrouw Demming eens on-

derzoekend aan. Wat wàs die vrouw gejaagd en zenuwachtig.

„Vader is wakker, had niet gebeld en vraagt of mijnheer Verstraeten bij hem wil komen,” zei Mies, die zacht binnen was gekomen.

„Hoe was hij?” vroeg haar moeder en haar gezicht was een en al ongerustheid.

„Heel kalm en veel beter, dan vanmiddag.”

„Vroeg hij niet of ik boven kwam?”

„Neen, hij vroeg of Meneer Verstraeten alleen bij hem wilde komen.”

„Wie weet, wat hij te vragen heeft, och, ik geloof, dat hij zelf ook héél ongerust over zijn toestand is.”

„Dan kan ik hem eens heerlijk geruststellen,” zei Verstraeten opgewekt. „En mevrouwtje, doe uw best alles wat minder hopeloos in te zien. 't Is van zoo groote waarde als U opgewekt is. Mijnheer Demming zou heusch gelooven, dat hij héél erg was, als hij uw angstig gezicht zag.”

„Och, ik zal wel beneden blijven,” zei mevrouw en ze deed moeite de opkomende tranen te bedwingen. „Mies kan hem beter oppassen, die is vroolijk en opgewekt.”

„Dat zou dan alleen maar 's avonds zijn, niet waar? Bij dag heeft uw dochter haar werk. Neen, mevrouw, u moet flink zijn en u niet laten overheerschen door uw zenuwen.”

„Ik zal het probeeren,” zei het kleine vrouwtje en ze keek zóó hulpbehoevend en treurig, dat Frans van z'n huiswerk opstond en haar eens even kwam knuffelen.

„Ze is nog zoo'n baby-moesje,” zei Mies, terwijl ze haar moeders hoofd zacht tegen zich aan trok.

Verstraeten voelde iets in z'n keel schieten. Hoeveel jaren was het geleden, dat hij z'n moeder zoo gekoesterd had, z'n moeder, die veel te vroeg was heengegaan en die nog in zijn herin-

nering leefde als iets, waar warmte en liefde van uitging, wat hij in al die jaren zoo erg gemist had en waar hij naar hunkerde.

„Kom, ik ga dan even naar uw man,” zei hij met een schorren klank in zijn stem.

„Breng meneer Verstraeten naar boven, Mies.”

„Neen, laat u maar, ik weet den weg nog van vanmiddag, blijf u maar bij uw moedertje.”

Er klonk een zoo groote teederheid in zijn



stem, toen hij dit zei, dat het hen allen trof.

„Wat had die?” zei Frans, terwijl hij terugkeerde naar zijn werk.

„Hè, Frans,” zei zijn moeder afkeurend. „Die!”

„Nou ja, meneer Verstraeten dan! Hij deed zoo raar, net of ie aangedaan was.”

„Hij zal misschien voelen, dat 't erg is met vader,” zei mevrouw.

„Moedertjelief, kom daar nu toch niet telkens op terug,” zei Mies. „Vader is niet zoo erg en ik geloof, dat ik wel weet, waardoor meneer

Verstraeten zoo vreemd deed. Hij heeft al vroeg zijn moeder verloren en nu trof het hem, dat wij daar zoo bij u stonden en u lekkertjes knuffelden."

„Da's beroerd voor 'm," zei Frans, en zijn open jongensblik keek even in groote verteedering naar het teêre moedertje, dat er nog wàs.



NEGENDE HOOFDSTUK.

Verstraeten zat op zijn bureau, toen een der bedienden binnenkwam, die hem een kaartje overreikte.

„Dokter Sterrenberg, wie is dat ook weer?” dacht hij. „Wacht eens even, dat is de dokter van de Demmings. Ja, laat dokter binnen komen,” zei hij, terwijl hij gejaagd opstond.

„Mijnheer Verstraeten,” groette de lange, statige dokter, terwijl hij binnen kwam. „Mag ik een paar minuutjes van uw kostbaren tijd rooven?”

„Al was 't een paar uur, dokter,” zei Verstraeten, terwijl hij een gemakkelijken Clubstoel voor hem aanschoof en den rookstandaard er naast plaatste.

„Dat is heel vriendelijk van u, maar ik zal 't kort maken. Couranten-menschen en artsen hebben hun tijd brood-noodig. De kwestie is deze, u heeft me toen u me eenige dagen geleden opbelde, om naar den toestand van mijnheer Demming te informeerden gezegd, dat ik, wanneer zich op de een of andere manier moeilijkheden voordeden, me tot u kon wenden.”

„Geheel tot uw dienst.”

„Nu dan, er doet zich bij mijn patiënt een groote moeilijkheid voor en omdat ik weet, hoe groot uw invloed in het gezin is, wend ik me met een gerust hart tot u.”

„Ik ben me niet bewust van dien invloed, maar ik ben er in ieder geval héél blij mee.”

„Kijk eens, mijnheer Verstraeten, de zaak is zoo: u weet, dat mijn patiënt verpleegd wordt door zijn vrouw. Nu is Mevrouw Demming, hoewel een juweel van een vrouw en moeder, in een

zoodanig nerveusen toestand, dat ze ten eenenmale ongeschikt is haar man te verplegen. Die verpleging is heusch zoo moeilijk niet, bestaat in hoofdzaak, in 't hem op een opgewekte, rustige manier bezig houden en er voor te zorgen, dat hij geregeld alles krijgt wat hij hebben moet. Voor het laatste zorgt mevrouw in de perfectie, maar het eerste laat veel te wenschen over. Ze is door haar nerveuse ongerustheid niet in staat haar man rustig te maken, maar prikkelt hem door àl te groote bezorgdheid en den angst, die uit haar trekken spreekt. Ik heb al eens een balletje opgegooid om toch een verpleegster te nemen, maar daar willen ze geen van beiden van hooren en ik geloof wel beschouwd, dat 't ook niet de ideale weg zou zijn. Ze zouden beiden gelooven, dat het heel erg met hem was en 't zou al een buitenkans zijn, als we een verpleegster troffen, die 't hem naar den zin zou maken, want hij is zeer moeilijk. Maar wàt nu te doen? Ik weet nog een weg, maar voorzie groote moeilijkheden, als ik dien op ga."

„Mies?" vroeg Verstraeten.

„Juist," lachte de andere. „U begrijpt waar ik heen wil. Maar daar zit 'm nu juist de groote moeilijkheid. Als ik dàt voorstel, is mevrouw beleedigd en mijnheer denkt er niet aan, haar weg te halen uit haar betrekking."

„Dáár moet ik eens even over nadenken. 't Is lang niet gemakkelijk, want... en dat heeft u vergeten, we moeten óók rekening houden met Mies zelf en dat is lang geen onbelangrijke factor. Ze zal 't heusch niet zoo hemelsch vinden om vader te verplegen en hij is bij haar ook niet zoo tam als u wel denkt."

„Neen, dat weet ik wel, maar haar heerlijke opgewektheid, d'r snaaksche invallen zullen wonderen bij hem doen. Ze kan je zoo echt opwekken als je zoo landerig en down bent en ze is

zóó hartelijk en koesterend, eigenlijk de geboren verpleegster."

Een warme gloed overtoog Verstraetens gelaat.

„Ja, zoo is ze," zei hij, als in zichzelf. „Oogen-schijnlijk een luchthartige plaaggeest, maar in werkelijkheid een warm en hartelijk kind."

„Maar hoe maken we die zaak in orde?"

Verstraeten dacht eens even na en dan, met een plotseling opflitsen van zijn levendige oogen, zei hij:

„Ik heb 't! Een betere oplossing is niet denkbaar."

De dokter boog zich vol belangstelling naar hem toe.

„Zie u eens, dokter, we moeten dat handig in elkaar zetten en een klein beetje intrigeeren. Mies heeft 't daar in die uitgeverszaak lang niet prettig, maar haar trots verzet zich er tegen de betrekking op te geven, schoon ze wéét, dat ze hier een prettigen werkkring kan krijgen. Nu zal ik vader Demming voorstellen, Mies weg te nemen van dien zuren uitgever en haar inplaats daarvan journalistieken arbeid te geven, dien ze thuis kan doen. Vader kan haar dan wat inwerken en haar, als ze bij hem zit, met een en ander helpen. Moeder wordt bewerkt en die laten we gelooven, dat 't geheel in Mies' belang is en ze daardoor meer schrijf-routine krijgt, wat inderdaad het geval is en Mies zullen we zeggen, dat ze zich moet opofferen voor haar vader en alleen daarom de betrekking moet opgeven. Ik geloof, dat 't zaakje op die manier wel kans van slagen heeft."

„Mijnheer Verstraeten, ik heb respect voor uw organisatie-talent. Hoe kan 't ook anders, als men aan het hoofd van zóó'n blad staat! Maar hééft u inderdaad werk voor Mies?"

„Ik heb een werkje voor haar, dat 'r buitengemeen zal aanstaan en waar ze het geknipte

persoontje voor is. We hebben er al lang over gebroed een Dames-rubriek in ons blad te laschen. Welnu, de kwestie is opgelost. Mies zal die rubriek redigeeren en zelf luchtige, geestige causerietjes er in schrijven. 't Is een werkje, dat ze gemakkelijk thuis kan doen en waarbij ze genoeg tijd overhoudt om haar vader te verplegen."

"'t Is schitterend," zei de dokter verheugd. „En mag ik het u overlaten een en ander in elkaar te zetten."

"Met plezier. We zullen er vanavond aan beginnen. Maar vóór ik Papa en Mama Demming bewerk, zal ik Mies onder handen nemen."

"'t Is u toevertrouwd," lachte de ander, terwijl hij met een hartelijken handdruk afscheid nam.

Verstraeten, nu alleen, bleef even in gedachte zitten, dan, resoluut, belde hij de zaak waar Mies werkzaam was op.

"Mag ik juffrouw Demming even spreken?"

"Juffrouw Demming!" bromde een verontwaardigde stem. „Die is aan 't werk, het personeel mag niet opgebeld worden."

"Ah, mijnheer Denijs, is u het," zei op sarcastischen toon Verstraeten.

"Met wie?" gromde de ander.

"Verstraeten."

"O, is u het!" veranderde de barsche stem onmiddellijk in een veel liefelijker geluid. „Nee, maar dāt verandert, natuurlijk kunt u juffrouw Demming even spreken. Ik zal ze roepen."

"Hallo!" klonk even later Mies' frisch geluid. „Er is toch niets met Vader?"

"Een goed kind, dat naar haar moeder aardt," lachte Verstraeten. „Nee, bang haasje, ik wou alleen maar vragen of je vandaag even bij me op bureau wilt komen. Liefst zoo gauw mogelijk, vraag maar uit mijn naam of de zure, hm, hm, je tusschen twaalf en één even laat gaan."

„Ja ...” weifelde Mies.

„O, staat hij vlak bij je? En wil je met dit langgerekte ja zeggen, dat je zooiets ongehoords niet durft vragen? Maak toch niet zooveel complimentjes met dat zure gevaar! Nu, als 't niet anders kan, kom dan na kantoortijd, ik blijf in ieder geval hier wachten. Dag hazenhart!”

„Dag mijnheer Verstraeten,” zei Mies deemoedig.

„Wat moest die?” snauwde Denijs haar toe, toen ze den hoorn had neergelegd. „Ik wil dat gekwebbel met mijn personeel aan de telefoon niet hebben.”

„Ik zal 't mijnheer Verstraeten zeggen,” zei Mies kwasi-onderdanig.

„Neen, domkop, dat is niet noodig. En sta me nu niet zoo stom aan te kijken! Marsch, aan je werk, je hebt al lang genoeg verzuimd.”

Mies, hoewel inwendig kokend van woede, ging gedwee naar het andere kantoor.

Ze trof het, dat dien middag Denijs uitstедig was en op haar verzoek, van Dalen haar toestond een half uur eerder weg te gaan.

Toen ze het groote Dagblad-gebouw binnen kwam, stond haar oude vriend Janus, die haar al dien tijd niet meer gezien had, juist klaar om naar buiten te gaan.

„Allemachies nog e toe, wie hebbe me daar nou? Ik had uwes bekans niet herkend! Mens, wa' sie je d'r best uit en soo faan in de bulle!”

Mies schudde Janus hartelijk de hand en informeerde belangstellend naar zijn huiselijke aangelegenheden.

„Kom je hier weer werreke?” informeerde hij. „Sekers inplaaas van Uws Papa. Hoe is 't nou mit 'm? Seg, me hebbe soon' medam in Uws plaas, se seit geen boe of ba teuge je. Ik seg soo onderlangs nog es soo langs me neus weg teuges de baas: nee hoor, geef maan maar juf-

frouw Demming, die had niet soo'n hik op d'r stik!"

„Zeg, Janus, ben je nou mal, hoe durf je zoo-iets tegen mijnheer Verstraeten te zeggen!"

„Ikke niet? Most ie niet altoos soo fameljaar en frindeluk teuges maan saan. Seg, ik hep 'm gekend fen det ie nog soo'n broekeman was. En hij had nogal geen lol, toen ik dat saa fen die kale medam. Janus, zeit ie, jaa hep d'r een heldere kaak op de minse, seit ie. Maar nou mot ik fort, ik mot nog 'n booskap foor ik naar moeder de vrouw gaan. Nou, ajuus, hoor!"

Vroolijk lachend over het weerzien met Janus stapte Mies het privé kantoor van Verstraeten binnen.

„Je treft het," zei Verstraeten. „Ik ben net aan de thee en omdat ik wel dacht, dat je tegen dien tijd zou komen, heb ik een kopje bij besteld."

„Zalig," vond Mies, terwijl ze neerplofte in den gemakkelijken stoel, dien hij voor haar aanschoof.

„Gossiepietje, wat is 't hier een piekfijne boel," lachte ze, toen hij een schaalje met bonbons binnen haar bereik zette. „Gaaf dat iederen dag zoo?"

„Alleen als ik dames ontvang."

„Zeer vereerd! Ik wou, dat de krent dat ook instelde. Maar daar krijg je om twaalf uur alleen maar een kopje „geutewater", dat met den weidschen naam van koffie betiteld wordt."

„Poor child! 't wordt hoog tijd, dat je verlost wordt van dien zuren draak."

„Och, zóó erg is 't niet, ik kan 't er best een tijdje uithouden, van Dalen en Dumée zijn reuze aardig voor me. En buitendien, als ik veranderen wil, kan ik bij een anderen uitgever komen, ik heb al een aanbieding."

„Ik zou voor goed den schrik beet hebben voor uitgevers," lachte hij.

„O, neen, hij is gelukkig een uitzondering op den regel. Er komen op kantoor uitgevers, die reuze geschikt zijn.”

„Nu, maar ik heb een ander plannetje en hoewel 't nu heelemaal niet is om jou uit de klauwen van den draak te verlossen, zul je toch toe geven, dat het je aanstaat. Luister!”

En nu ontvouwde hij haar zijn plan.

Mies had met schitterende oogen en een kleur van opwindung zitten luisteren, dat was nu iets wat haar bijzonder zou lijken.

„Maar,” — en de oude kleinmoedigheid kwam weer boven — „Zou ik 't wel kunnen?”

„Denk je heusch, dat ik er ons blad aan zou wagen?”

„Ik zou 't gewoon zalig vinden, maar...”

„Mies, hou op met je maren. Je kunt het en je zult het doen. Denk aan je vader, je hebt het in handen hem geheel beter te krijgen, zou je nu door niet durven zijn beterschap tegen willen houden?”

„Neen, natuurlijk niet. Ik zal het zeker probeeren. Maar de Pier, de Mams, bedoel ik, zou die 't niet naar vinden en zich achteruit gezet voelen?”

„Laat dat nu maar aan mij over.”

„Wat is u toch goed voor ons,” zei Mies, terwijl ze hem vol dankbaarheid aankeek.

„Och, Miesje, dat is heusch zoo bijzonder niet. Ik ben zóó blij, iets voor jullie te kunnen doen. Eerstens, als vergelding voor de trouw en den ijver van je besten vader, dien ik o, zoo mis in de zaak. En dan... jullie weet niet, hoe ik geniet van de warmte en hartelijkheid als ik zoo 's avonds kom oploopen. Geloof me, als ik niet bang was al te onbescheiden te zijn en als ik er niet vaak 's avonds om kritiek te geven uit moest, dan zou ik nog veel meer komen.”

„O, mijnheer Verstraeten, laat dat eerste geen

beletsel voor u zijn. U onbescheiden! En we vinden 't zoo fijn als u komt, moeder is gewoon een ander mensch, u kunt haar zoo heerlijk geruststellen. En Frans begint al aan tafel te vragen of u wel komen zou."

„En Mies?" vroeg hij, terwijl hij haar in de oogen keek.

Even sloeg ze de donkere kijkers verward neer, maar toen zei ze onbevangen:

„Nou, dät weet u wel. Ik vind 't net zoo fijn als de anderen."

Verstraeten, een beetje bruusk, stond plotseling op en greep naar zijn hoed.

„Kom, Mies, we zullen opstappen, ze zullen bij je thuis ongerust zijn. Ik breng je even naar de tram."

„Och neen, laat u dat maar, ik ga nog even naar m'n vriendin en dat is hier vlak bij. Mams is niet ongerust als ik wat later kom, ze weet, dat ik naar Dolly ga."

„Is dat de vriendin waar ik je eens op 'n concert mee zag?"

„Ja, dezelfde. Een snoes, niet?"

„Er staat me vaag iets blanks en blonds voor den geest, maar of 't snoezig was, herinner ik me niet meer. Maar weet je wat, inviteer haar om morgenavond mee te gaan naar den schouwburg, dan kan ik me overtuigen, of ze heusch zoo'n snoes is als jij zegt. Ik moet verslag geven van de première en vind 't wat prettig bij die gelegenheid geëscorteerd te worden door een blondje en een zwartje."

„Meent u het heusch met die invitatie?"

„Natuurlijk. Heb je geen zin?"

„Nou en of! Dolly zal ook in de wolken zijn. Ik vlieg naar haar toe, om 't haar te vertellen."

„Dan hoor ik vanavond wel van je of ze zin had en waar ik de dames kan treffen."

Mies, in een vreugderoes over al wat ze dien

middag te hooren had gekregen, spoedde zich naar Dolly's huis.

Ze vond deze in haar kamer, waar ze bezig was met batikken.

„Dol, hou eens even op met je wasrommel, o, hemel, wat een lucht is dat toch!”

Dolly deed kalm haar werkjas uit, stroopte de gummi-handschoenen van de vingers.

„Gooi 't raam maar open, als de waslucht je hindert,” zei ze bedaard. „Ik ruik 't niet eens meer.”

„Toe, Dol, schiet nou op, want ik heb je reuze veel te vertellen.”

„Hemel, kind, wat ben je opgewonden! Heb je de honderdduizend getrokken?”

„Hè, jij kunt iemand zoo irriteeren met je langzame, kalme manieren.”

„Ik ben nu eenmaal niet zoo'n opgewonden standje als mijn beroemde vriendin.”

„Hè, wat ben jij melig vandaag!”

„Ik? Geen kwestie van. Nu, vertel op, wat heeft je zoo uit je evenwicht gebracht, baby?”

„Ik heb grooten lust je niets te vertellen, je bent meer dan vervelend. Ik ga maar naar huis, dan kom ik een ander keertje wel eens terug, als je meer genietbaar bent.”

„Dat andere keertje zal dan zeker wel het volgende jaar zijn. We blijven tegenwoordig nogal gespeend van je bezoeken.”

„O, is het dat! Nou, zeg, ik kan nu vader ziek is, niet altijd weghollen.”

„Tusschen nooit en altijd is een groot verschil, Miesje.”

„Hè, frik! met je Miesje! Toe, Dol, doe niet zoo naar. Waarom kom je ook nooit eens bij ons oploopen, anders kwamen jij en Ed nog wel eens.”

„Och, we vinden 't nou niet zóó hemelsch om altijd dien Verstraeten te treffen. Die vent zit

eeuwig bij jullie."

"Hè, Dol, wat misselijk van je? Ten eerste is Verstraeten niet eeuwig bij ons, maar komt hij een paar avonden per week en in hoofdzaak, omdat hij vader wat gezelschap wil houden. En dan hoef je niet zoo geringschattend over „dien vent" te spreken."

"Is 't juffertje beleedigd, dat ik haar afgod tekort deed? Ik kan hem onmogelijk zóó ideaal vinden als jij."

"Dol, wat bezielt je? Zoo heb ik je nu nog nooit gezien. 't Lijkt wel of je jaloersch bent."

"Ik jaloersch! Kind, wat haal je in je hoofd. Ik gun je hem, hoor!"

"Maar waarom ben je dan zoo hatelijk? Daar heb ik toch geen reden toe gegeven."

"Wil je 't weten? Nou dan, ik vind 't schandelijk van je, dat je eerst Ed hebt aangemoedigd en je niets meer om hem bekommert, nu je geflatteerd bent door de aanbidding van Mijnheer den Hoofd-Redacteur."

Mies' gezicht verbleekte en ze deed zich geweld aan om kalm te blijven.

"Als ik niet zooveel van je hield, Dol, zou ik nu weggaan en nooit weer terug komen. Je bent wel héél hatelijk en onrechtvaardig. Je weet heel best, dat ik Ed nooit aangemoedigd heb. Ik kan toch niet helpen, dat hij van mij houdt. Ik heb hem door niets laten gelooven, dat ik iets meer dan een gewone vriendschap voor hem voel. Ik geloof niet, dat Ed ook zooiets van me zeggen zal."

Dolly boog het blonde kopje en Mies hoorde haar zacht snikken.

"Toe, Dol, wat is er nu? Laat er niets tuschen ons komen, we zijn zooveel jaren echte vriendinnen geweest en hebben ons nooit opgehouden met jalouzietjes en hatelijkheden."

"Ik vind 't zoo ellendig voor Ed," snikte Dolly.

„Je weet, hoe dolveel ik van hem houd en nu te zien hoe hij er onder lijdt. Hij heeft absoluut geen werklust meer en al z'n vroolijkheid is weg. En dan te denken, dat 't allemaal door dien ellendigen Verstraeten komt.”

„Dol, 't is niet waar. Dat is nu heusch een waan-idee van jou geworden. Lang vóór Verstraeten zooveel bij ons kwam, voelde ik al, dat ik nooit zooveel van Ed zou kunnen houden als hij van mij.”

„Och, dat was wel gekomen. Ed is zoo'n schat en hij zou zoo ziels en zielsgoed voor je geweest zijn.”

„O, daar twijfel ik niet aan, maar, Dol, luister nu eens, Ed en ik staan zoo mijlen ver van elkaar af. Ik vind hem een zielsgoeien, fijnen jongen, maar weet je, praten, zoo echt heerlijk over boeken en muziek, over al wat kunst is, kan ik niet met hem. Ik geloof, dat hij al wat aan Kunst doet, zoo'n beetje als niet heelemaal „bij” beschouwt. En ik kan hem niet volgen in zijn studie. Je weet wel, hoe hij altijd praat over het vak, dat hem zoo lief is en Dol, je zult me misschien heel klein en dom vinden, maar daar weet ik niets van en voel er ook niets voor.”

Dolly volhardde in haar zwijgen en Mies, met verdrietig gezichtje, maakte aanstalten om weg te gaan.

„Nu, Dol,” zei ze zacht. „Ik hoop, dat je me na verloop van tijd kunt zeggen, dat je je geschikt hebt in wat niet anders kan en we dan weer als van ouds met elkaar kunnen zijn.”

„Dàt kan niet meer,” zei Dolly droevig. „Je zult het zien, Mies, er zullen dingen komen, die beletten, dat jij en ik vriendinnen blijven.”

„Wat mij betreft, kan er niets komen.”

„Dat zeg je nu, maar je zult eens zien, hoe gauw er verandering in onze verhouding zou komen. Verloofde meisjes kunnen er geen vrien-

dinnen op na houden."

"O, Dol, hou op! 't Wordt hoe langer hoe mooier. Waar haal je de nonsens vandaan. Ik denk niet aan verloven. En... er is ook niemand, die er aan denkt zich met mij te verloven."

"Mies, ben je nu zoo onnoozel of ben je een volleerde huichelaarster? Je ziet toch wel heel goed, dat Verstraeten dol op je is. En dat jij 't op hem bent, nu, dat kan men direct zien als men zoo 's avonds bij jullie binnen komt lopen. Je zette vroeger nooit je haren nog eens over, of trok een andere blouse aan."

Een sterke blos overtoog Mies' gezichtje bij die woorden.

"Kind, hoe heb je 't opgemerkt," zei ze zacht. „Je zult me natuurlijk niet gelooven, als ik je zeg, dat 't haast buiten me om is gegaan en ik me er geen rekenschap van heb gegeven, dat ik me vroeger niet opknapte."

"Neen, zooiets is moeilijk aan te nemen," lachte Dolly schamper.

"Nou, maar in ieder geval, er is niets tusschen Verstraeten en mij, alleen is hij bar goed voor ons allemaal."

"Aandoenlijk zeg! Hij voelt zich natuurlijk al zoo heelemaal de aanstaande schoonzoon en zet het beste beentje voor om toch goed te laten zien hoe 'n ideale echtvriend hij zal zijn."

Nu was Mies' geduld ten einde en terwijl ze haar mantel dichtknoopte zei ze koeltjes:

"Dag Dol, ik hoop, dat je je nare stemming gauw kwijt zal zijn. Maar denk niet, dat ik weer bij jou kom, ik zal nu eens wachten, tot je je verwaardigt mij te komen opzoeken."

Bij 't naar huis keeren, was Mies' blijde bui van dien middag geheel gezakt. 't Hinderde haar, dat Dolly zich van zoo'n kant had laten kennen. Maar meer nog dan dit, had haar getroffen Dolly's toespeling op 't zich 's avonds opknappen

als Verstraeten kwam.

Natuurlijk moest hij dat ook opgemerkt hebben en hoe moest hij wel over haar denken!

En de Pier en Frans, waarom hadden die er haar nooit attent opgemaakt? Frans, die haar anders zoo graag plaagde. Hadden ook zij het opgenomen als iets heel gewoons? En wàs het eigenlijk niet begrijpelijk, dat ze zich wat opknapte als ze wist, dat er iemand kwam, die niet tot hun eigen kringetje behoorde?

Maar... en hier voelde Mies weer het bloed warm naar de wangen stijgen — was ze hem niet gaan beschouwen als iemand die geheel bij hen hoorde, had niet, als ze na tafel haar kamer-tje opzocht, een geluksgevoel haar bekropen bij het idee, dat hij wel komen zou? En had ze niet, omdàt hij kwam een critischen blik in den spiegel geworpen en het haar, dat ietwat slordig zat, nog eens netjes over gezet, de aardige, kleurrijke casaque aangetrokken, die „zoo wonderwel paste bij haar teint en haren” zooals hij eens gezegd had? Waren niet de avonden, waarop hij niet kwam, hopeloos saai en lang? Waarom keek ze dan telkens naar de klok en dacht ze bij ieder kwartier, dat voorbijging: misschien komt hij nog?

En wáárom, als ze dan toch niets dan vriendschap voor hem voelde, klopte haar hart zoo beängstigend snel als het electrische belletje weerklonk en Frans uitgelaten riep: „Daar zal Verstraeten zijn?”

En hoe het gevoel van teleurstelling en vereenzaming te verklaren, als de avond voorbijging zonder dat hij kwam?

Was het, doordat ze hem altijd beschouwd had als den Chef van haar vader, door zijn macht als Hoofd-Redacteur van een zoo groot blad, dat het idee niet bij haar opgekomen was, dat dit alles liefde en niets anders dan liefde was?

En kwam het ook daardoor, dat ze zijn bijzondere attenties voor haar, zijn steeds weer komen, meer dan noodig was in zijn kwaliteit van Chef tegenover een zijner employés, al was dat dan ook een van de eerste, had aangenomen als iets, dat volkomen natuurlijk en gegrond was?

Waarom had Dolly haar nu gerukt uit dit rustige weten? Ze was zoo onbevangen en gelukkig geweest, al die weken. Zoo fijn had ze 't gevonden, toen Verstraeten eenige weken tevoren bij vergissing Mies tegen haar had gezegd en haar toen op hun aller verzoek zoo was blijven noemen.

Zou nu, bij alles wat ze deed of zei, iets komen van: als hij er maar niets van denkt, en doe ik dat omdat ik van hem houd?

O, Dolly, Dolly, waarom heb je mijn oogen geopend!

„Zeg, sufferd, loop je te slapen?” klonk achter haar Frans' jolige stem. „Ik loop al ik weet niet hoe lang achter je te fluiten en jij kijkt niet op of om.”

„Ik heb niets gehoord,” zei Mies afwezig.

„Nee, dat heb ik in de gaten! Wat ben je laat, zeg! Heb je zoo lang met Dolly zitten kaken? Moeder heeft al wel tien keer gezegd: „waar blijft die Mies nu weer.”

„Ga maar gauw mee naar binnen,” zei Mies, toen ze voor de huisdeur stonden.

„Ik heb een nieuwtje te vertellen.”

En toen ze binnen waren vertelde ze moeder het voorstel van Verstraeten en hoe hij er dien avond met vader en haar over praten zou.

„Staat 't je niet erg aan, Mies?” vroeg haar moeder. „Je lijkt me zoo weinig enthousiast.”

„Och, ik weet het niet, ik heb 't allemaal nog niet kunnen verwerken, 't is zooveel opeens en ik weet niet, of ik er de geschiktheid wel voor heb.”

„Wat een rare pisang ben jij toch,” vond Frans. „Je bent dol op schrijven, hebt 't land aan je betrekking en nu wordt je zooiets aangeboden en je slaat niet eens een gat in de lucht!”

„Laten we nu maar wachten, tot Verstraeten met vader gesproken heeft. Als alles in orde is krijg ik er wel zin in,” zei Mies op matten toon en ze ging naar boven om, zooals haar gewoonte was als ze thuis kwam, nog even bij vader te babbelen tot men aan tafel ging.



TIENDE HOOFDSTUK.

Verstraeten was dien avond bij mijnheer Demming over alles komen praten en wonder boven wonder, had hij zonder de minste moeite hem kunnen krijgen waar hij hem hebben wilde.

Mevrouw Demming had ook overal vrede mee en was, in de stellige overtuiging, dat 't hier alleen Mies' welzijn gold, direct bereid haar plaats als verzorgster van den patiënt af te staan.

Maar uit Mies kon Verstraeten niet wijs worden. Die was sinds den dag, dat hij haar het voorstel had gedaan, in haar houding tegenover hem totaal veranderd.

Het onbevangene, dat hem juist zoo weldadig had aangedaan, was geheel verdwenen en inplaats daarvan was een zekere schichtigheid gekomen, een zijn blik ontwijken, waarvan hij niets begreep.

't Gebeurde vaak, dat hij, boven komende om zijn avondbezoek bij haar vader te brengen, haar opgewekte stem, haar klaterend lachje hoorde, om dan zoodra hij binnenkwam die vroolijkheid plaats te zien maken voor een ernst en teruggetrokkenheid, die niet paste bij Mies en slechts bevreemdheid wekte, zoowel bij Verstraeten, als bij haar vader.

Meestal gebeurde het dan, dat Mies met een „Nu, ik laat de heeren maar alleen” of „drie is te druk voor vader”, naar beneden ging.

Verstraeten brak zich het hoofd erover, wat toch wel de oorzaak van Mies' vreemde houding tegenover hem kon zijn, maar hoe hij ook dacht, tot een verklaring kon hij niet komen.

Op den morgen, na het gesprek tusschen Verstraeten en mijnheer Demming was Mies met looden schoenen naar kantoor vertrokken om

„den krent” in kennis te stellen met het feit, dat ze haar betrekking bij hem op zou geven.

Nog altijd zag ze er tegen op met hem te praten, bang als ze was, voor zijn ruwe manier van spreken.

„Wil je gelooven, dat ik er reusachtig tegen op zie,” zei ze dien morgen tegen Dumée, wien ze alles verteld had.

„Toe, Mies, wees niet zoo flauw. Hij heeft je er nogal naar behandeld om er tegen op te zien zijn voordeelige betrekking op te zeggen. Vooruit, bange wezel, naar 't hok van den beer! Over twee maanden verschijn ik bij hem met de blijde tijding, dat ik voor mezelf ga beginnen. Goeie genade, wat zal 't dan stuiven!”

„Ga je heusch zelf beginnen? Hoe komt dat zoo?”

„Nou, dat zal ik je vertellen. M'n vader en m'n schoonpipa, allebei doorgefourneerde zaken-menschen hebben aangeboden me de spietjes te verschaffen om voorzichtig en klein te beginnen met een eigen uitgeverszaak.

Door toevallige omstandigheden kan ik een aardig fonds overnemen en nu begin ik te werken met een stel zeer gangbare boeken, een roman van een zeer bekende romanière en een wetenschappelijk werk, dat het zeker wel doen zal.”

„Goeie hemel, Dumée, ik sta versteld! Wat ben jij een stiekemer, om dat zoo stil te houden.”

„Miesje, kind, 't was geen wantrouwen, hoor! Er zijn weinig menschen, die ik zóó vertrouwd als jou, maar ik wilde niets zeggen, vóór ik volledige zekerheid had en die heb ik pas gekregen.”

„Heel hartelijk gefeliciteerd,” zei Mies warm, terwijl ze hem de hand drukte. „Ik hoop, dat je alle mogelijke geluk in je zaak zult hebben.”

„Dank je wel, Mies. En ik hoop, dat ik binnen niet al te langen tijd te voorschijn mag komen met een boeienden roman van Mies Dem-

ming, de bekende redactrice van de dames-rubriek van hèt blad der bladen."

„Hè, draak! Hoon me niet zoo. Ik zie vreese-lijk tegen die redactie op."

„Nou, dan ben je wel een groote malloot. Je bent gewoon geknipt voor zooiets en dan... met zoo'n schat van een Hoofd-Redacteur achter je!"

„Dumée, je bent heusch onuitstaanbaar. Ik weet niet wat je bezielt vanmorgen. Zeker brood-dronkenheid over je aanstaande uitgeverij."

„O, o, Mies Demming, wat ben je blaaskakerig! Was ie zóó raak, meisje?"

„Och, loop rond! Maar, hoor eens, wat je daar zei van een roman van me uitgeven. Was je dat ernst?"

„Natuurlijk. Ik heb je toch al zoo vaak gezegd, maak eens grooter werk, je hebt er allen aanleg voor."

„Ik ben bezig aan een roman," schuchterde Mies. „Niemand weet 't, hoor!"

„Ferm, Mies. Zoodra je er mee klaar bent, laat je 'm me lezen. Ik ben er razend benieuwd naar."

Ring! Ring! Daar klonk midden in hun gesprek het electrische belletje.

„Voor mij," schrok Mies. „Wat zou ie hebben?"

„Dat treft, Mies, nu kan je meteen van wal steken," lachte Dumée.

Als Mies het kantoor van den gevreesden betrad, had ze altijd het gevoel of ze een paar voet kleiner werd en er een verschrompeld menschje naar binnen wandelde.

Denijs zat voor zijn lessenaar, keerde zich driftig om toen Mies binnen kwam.

„Kijk eens hier, juffrouw," nijdigde zijn stem, „die visitekaartjes zijn hier voor u gebracht door den drukker. Heeft U die besteld?"

„Neen, mijnheer Denijs," zei Mies verlegen, toen ze het keurige doosje met visitekaartjes

zag, dat Denijs haar onder den neus duwde.

„U heeft ze niet besteld. Neen, dat dacht ik al. Maar hoe ter wereld, maakt de drukker dan kaartjes voor u, die u niet bestelde.”

„Och,” zei Mies haperend. „Hij was eens op kantoor, al een tijd geleden en toen beloofde hij een net visitekaartje voor mij te maken. 't Is al



zóó lang geleden, dat ik 't me niet eens meer herinnerde.”

„Zoo,” gromde Denijs en hij keek haar verwoed aan. „En u accepteerde dat maar, hè? U begreep niet, dat die kerel met z'n lieve attenties die kaartjes er bij mij wel zou uitslaan. Zoo'n domkop, dat doorziet ze weer niet. Hij legt 't toch op mijn rekening, voel je dat niet, schepsel? Niemand doet iets voor niets. En al die lievigheidjes zijn allemaal niks waard. Maar, ik zeg

u kort en goed, ik houd niet van die dingen. U vraagt onmiddellijk de rekening aan den drukker en wilt u dit niet, dan stuurt u die ongevraagde kaartjes terug, begrepen?"

Hij wachtte haar antwoord niet af en keerde zich al weer om op zijn bureaustoel.

„Ik wilde u nog wat zeggen, mijnheer Denijs."

„Geen gezeur meer, u weet wat u te doen heeft."

„Daarover wilde ik u niets meer zeggen. Maar ... ik moest, ... ik wou ... ziet u, mijn vader is ongesteld en nu vindt de dokter beter, dat ik thuis kom om hem te verplegen."

„Wat is dàt?" stoof Denijs verwoed op. „Kunnen jullie dan geen verpleegster nemen? Er komt niets van in. Denk je, dat ik heelemaal gek ben! Morgen komt Dumée, omdat z'n moeder ziek is en van Dalen, omdat z'n grootmoeder ziek is. Zoo kan ik wel aan den gang blijven. Hoe haal je 't in je hoofd, schepsel! Je blijft aan je werk en daarmee basta!"

„Ik vraag u niet, me verlof te geven m'n vader te verplegen, ik zeg u hierbij mijn betrekking op."

Mies dacht één oogenblik, dat Denijs haar aan zou vliegen en ze deed een stap achteruit.

„En wanneer dacht je dan te gaan?" zei hij, terwijl zijn vingers een verwoeden marsch op het bureau trommelden.

„Liefst zoo gauw mogelijk," zei Mies en plotseling al haar dapperheid bij elkaar rapend, liet ze er op volgen: „'t Zal u zeker niet onaangenaam zijn, zoo'n idioot, zoo'n domkop kwijt te raken."

Als van den bliksem getroffen bleef Denijs zitten. Was dàt zijn tam juffertje, dat geen mond durfde open te doen? Maar hij zou ze wel klein krijgen.

„Als u nu denkt, dat u me imponeert met uw

flink optreden, heeft u het glad mis. Ik heb niets met al dat gezanik te maken. Bovendien geloof ik niets van die malle praatjes van Uw vaders ziekte. U is zeker van plan in een andere betrekking te gaan en mij, die u alles geleerd heeft, nu in den steek te laten. Maar als u maar weet, een getuigschrift geef ik niet als u me op die manier verlaat."

"Dat heb ik ook niet nodig," zei Mies kort. „Ik ga niet in een andere betrekking en zal dokter Sterrenberg verzoeken u persoonlijk te komen vertellen, dat mijn thuiskomst gewenscht is."

Denijs dacht even na. Dan, terwijl zijn gezicht iets vertoonde van een vriendelijk glimpje, zei hij:

"Ja, als de zaken er zoo voor staan, moet u maar weggaan. 't Spijt me wel, enne... als uw vader weer beter is, kunt u altijd terugkomen."

"Dank u wel, mijnheer Denijs. Ik hoop geen gebruik te maken van Uw vriendelijk aanbod."

Hij wierp haar een vernietigenden blik toe en Mies haastte zich de kantoordeur achter zich dicht te trekken.

"Oef!" zei ze, toen ze bij Dumée terug was. „Ik vertel je straks wel hoe warm 't is toegegaan."

Maar er kwam dien dag weinig van vertellen. Denijs liep telkens hun kantoor binnen. „Als een kip die een ei moet leggen," zooals Mies zei.

En hij was uitermate vriendelijk tegen Mies, vroeg haar, of ze zoo nodig, haar opvolgster wat zou willen inwijden en ze, eenmaal thuis zijnde, ook correctiewerk zou willen aannemen.

Mies keek hem verbaasd aan.

"Ja zeker," zei welwillend de ex-gevreesde. „U kunt er heel aardig mee terecht. Natuurlijk ziet u wel eens 'n foutje over het hoofd, maar dat kan den besten gebeuren, niet waar? De auteurs waren over het algemeen zeer tevreden

eens zoo ongezouten de waarheid te kunnen zeggen, maar als hij aan zijn vier jongens dacht, die nog aan het begin van hun leven stonden, dan durfde hij het niet aan en sjokte hij weer voort in het gareel, waarin hij nu al liep, vandaat hij als jongste bediende bij Denijs was gekomen.

Uit angst, ergens anders misschien weer iets te vinden wat hem niet beviel, was hij bij Denijs gebleven.

En daarvan had deze geprofiteerd en 't was ook daardoor, dat hij van Dalen voor alle dingen op liet komen, waaruit hij zichzelf niet meer wist te redden.

Zoo ook nu. Het speet hem ontzettend, dat Mies, in wie hij een uitstekende werkkraft had, zijn betrekking ging verlaten. Hoeveel keeren had van Dalen hem gewaarschuwd, het meisje, dat haar werk bijzonder goed deed en hoogst intelligent was, toch niet zoo onheusch te behandelen. Echter zonder eenig resultaat. 't Was Denijs niet mogelijk z'n knorrigen, zuren aard te veranderen.

Maar nu eischte hij van van Dalen, dat die zou probeeren het meisje terug te houden van haar besluit en voelde deze al bij voorbaat, hoe, bij het niet lukken van deze opdracht, alle schuld weer op zijn hoofd zou komen.

Mies, die voelde wat er in van Dalen omging, had heel erg met hem te doen en zocht naar een weg om hem te helpen. Opeens stak ze het neusje in den wind en zei, terwijl ze vol spot naar den rug van Denijs, die ijverig doorwerkte en deed of hem de zaak niet aanging, keek:

„Och, weet u, mijnheer van Dalen, ik had mijn betrekking tòch opgegeven, als dit niet met vader er tusschen was gekomen. Ik hoef u toch niet te zeggen, hoe gemakkelijk 't is in een andere uitgeverszaak te komen. We hebben hier een harde, maar uitstekende leerschool en iedere uit-

gever is gaarne bereid iemand te nemen, die routine opgedaan heeft bij de firma Denijs."

Toen Denijs zich met een ruk in zijn stoel omkeerde, om te zien of Mies spotte, keek hij in een onbewogen doch vriendelijk gezicht.

"Ja zeker, mijnheer Denijs, ik ben u en vooral mijnheer van Dalen heel dankbaar voor al wat ik geleerd heb."

Toen Mies voor de tweede maal het kantoor verliet, zei Denijs langzaam: „Wie had nou ooit gedacht, dat die schuwe musch, die halve idioot zóó d'r tong kon roeren. 't Is misschien goed, dat ze gaat, ze krijgt enorm veel praits. Wat ik zeggen wil... steek eens op, van Dalen... 'n goed sigaartje."

Van Dalen keek zijn patroon eens onderzoekend aan, wat scheelde dien vandaag? Maar dan drong 't tot hem door, dat die ongekende lievigheid het resultaat van Mies' laatste woorden was en het zure uitgevertje even het angstige gevoel had, dat hij, van Dalen, ook wel eens naar een ander kon overloopen.

Die Mies, zoo'n nest, daar moest je toch een vrouw voor zijn, om zoo netjes van de gelegenheid gebruik te maken hem eens te laten voelen, hoe hij toch niet àl te veel op de blijvende lankmoedigheid van zijn personeel moest bouwen. Ja, als ik vijftien jaar geleden ook zoo was opgetreden, dan zou ik er nu niet zoo allerellendigst onder zitten, dacht hij en hij betrapte zich erop, dat in al die lange jaren van zijn werken bij Denijs, niet zulke oproerige gedachten door zijn hoofd hadden gedwarreld als vandaag.

Die Mies, had ze zoo'n oud-gediende als hij, ook nog aangestoken, lachte hij in zich zelf. En om te blijven voortgaan op den weg, dien Mies voor hem geopend had, zei hij koeltjes:

"Dank u, mijnheer, ik zal er geen gebruik van maken."

Waarop, toen hij het bureau verlaten had, Denijs in gedachte verzonken bleef zitten en onbarmhartig z'n penhouder bekauwde, nog wel de beroemde penhouder — geen vul-pen, veel te duur al die nonsens — waarmee hij, zooals hij altijd vol trots beweerde, al twintig jaar schreef en die de somma van drie heele centen gekost had.



ELFDE HOOFDSTUK.

En zoo was dan eindelijk de dag aangebroken, waarop Mies, na een hartelijk afscheid van van Dalen en Dumée en de belofte elkaar niet uit het oog te zullen verliezen, haar plaats als verzorgster bij den zieken vader ging innemen.

Met de haar eigen voortvarendheid, had ze direct de ziekenkamer een vroolijker aanzien gegeven.

De divan waarop de zieke de uren die hij niet in bed doorbracht lag, was vóór het raam geplaatst, terwijl naast hem een laag tafeltje stond, met zijn couranten, fruit en een vaas met bloemen.

Vlak over hem, aan het andere raam, had Mies haar „redactie-kamer” ingericht, zooals ze spottend zei.

Een tafel met een aardige, donkere sarong erover heen en vol met paperassen, boeken en een dik lexicon, terwijl in een donkere vaas eenige mooie theerozen geurden, cadeau van „de Pier” voor de redactrice.

En het was of reeds dien eersten dag, Mies' opgewektheid aanstekelijk werkte op den patiënt en toen dokter Sterrenberg zijn gewoon morgenbezoek bracht, werd hij lang niet zoo mopperig ontvangen als anders het geval was.

„Wat heeft u je hier gezellig ingericht,” zei hij tegen Mies, die bij zijn binnenkomst aan haar bureau (alias de tafel uit de linnenkamer) zat te werken.

„Ja, 't ziet er goed uit,” zei Mies opgewekt. „'t Is een lust om te werken, zeker, als het aanminnig aanschijn van „Grompie” me vanaf den divan tegen lacht.”

„Grompie! wie is dat? Is daar Heer Vader mee bedoeld?”

„Ja, dokter en is 't geen juweel van 'n naam voor hem? Sinds ik Royaards als Grompie gezien heb, weet ik hoeveel gelijkenis zijn uitbeelding ervan heeft met mijn geliefden Pipa. Hij is tegenwoordig net zoo'n schat van 'n grompot, die je 't eene oogenblik zóó uitvetert, dat er geen haar aan je heel blijft, om het andere weer zoo lief en hartelijk te zijn. We zullen 't samen wel vinden, hè, grommert?” lachte ze, terwijl ze naar hem toeging en hem een hartelijken zoen op z'n wang gaf.

„De tegenwoordige jeugd...” probeerde haar vader nog te protesteeren, maar Mies liet hem niet uitspreken en dolde: „Toe, Grompie, niet zoo middeleeuwsch redeneeren. Denk eraan, dat je met je tijd moet meegaan, je moet me immers helpen met mijn Damesrubriek en een eerste vereischte hiervoor is, dat je up to date bent en niet zwaar en eenige eeuwen ten achter.”

„Ah ja,” zei dokter Sterrenberg. „Dat is waar, u gaat een Dames-rubriek redigeeren in ons Blad. Dat zullen de lezeressen wel heel erg op prijs stellen, zooiets hebben ze nog niet gehad. En waar denkt u over te schrijven?”

„O, over alles waarin „Zij” belang stelt.”

„Mode-nieuwtjes?” lachte dokter.

„O, ja, natuurlijk. Maar we zullen hen ook op ander gebied onderhouden en we hopen 't zóó te maken, dat de heeren der schepping ons bijblad niet met een minachtend gebaar aan vrouwlief zullen overreiken, als zijnde vrouwen-gekakel.”

„Juffrouw Demming u doet me verlangen naar de verschijning van het eerste nummer. En als ik u zoo hoor spreken, dan kan het niet anders of het zal eerste klas werk zijn, dat u ons voorziet.”

„Stel er u maar niet teveel van voor,” zei de redactrice, nu kleinmoedig. „’t Is erg gemakkelijk om zooiets te zeggen, maar om het neer te pennen is geen appelepap.”

„Mies, je valt uit je rol,” lachte haar vader.

„Grompie, je hebt gelijk. We moeten ons niet in de kaart laten kijken, opsnijden is onze leus!”

„’t Is hier zóó genoegelijk, dat ’t me spijt niet nog wat te kunnen blijven,” zei de dokter, terwijl hij opstond en zich naar de deur begaf. „Meneer Demming, ga zoo voort, u is wat je noemt, op den weg der beterschap.”

Mies, die den dokter naar beneden geleidde vroeg zacht:

„Is u werkelijk tevreden, dokter?”

„Ja zeker, juffrouw Demming, Uw vader gaat goed vooruit, maar ’t zal nog lang duren, eer hij weer geheel op streek is, hij heeft een flinken stoot gehad.”

„Kan hij weer heelemaal gezond worden?”

„Absoluut. Hij zal alleen niet meer zóó hard mogen werken als vroeger en zal wat meer van de omvangrijke administratie aan zijn personeel moeten overlaten. Enfin, zijn Hoofd-Redacteur zal heusch wel zorgen, dat aan dien eisch voldaan wordt. Een bijzonder aangenaam mensch, die Verstraeten, ik heb met veel plezier kennis met hem gemaakt.”

Een donkere blos overtoog Mies’ gezichtje en ze had zichzelf wel kunnen slaan van woede, dat ze bij die woorden zoo bloosde.

„U zult een prettigen principaal aan hem hebben,” ging de dokter onbarmhartig voort. „En voor hem is het prettig een zoo talentvolle schrijfster aan zijn Blad te kunnen verbinden als Juffrouw Demming is.”

Mies was blij, toen dokter zich met een vriendelijken groet verwijderde en in zijn auto stapte.

Daar hoorde ze het belletje in haar vaders

kamer rinkelen en spoedde ze zich naar boven.

„Wat had die zoo lang te praten?” gromde de patiënt. „Hij heeft me zeker maar wijs gemaakt, dat ik vooruit ga. Ja, ik ken die foefjes wel. Wat zei hij tegen jou, vooruit, de waarheid, hoor!”

„Wat hij zei?” lachte Mies. „Nou, als u 't dan precies wil weten, hij vindt al uw organen even erg aangedaan. Hart, maag, nieren, longen, darmen, er deugt geen cent van, daarbij zijn uw beenen, uw teenen, uw...”

„Mies, houd op met je nonsens,” zei haar vader, die ondanks zichzelf moest lachen. „Wat zei hij nu eigenlijk?”

„Och, de brave borst had 't heelemaal niet over u, hij zong een geweldigen lofzang op Verstraeten!”

„Kent hij dien dan?”

„Ja, natuurlijk,” jekte Mies er op los. „Die hangt nogal eens aan de telefoon om te hooren, hoe 't met uw kostbare santé gaat en zoo hebben ze elkaar leeren kennen.”

„Wel een bewijs, hoe onrustbarend Verstraeten mijn toestand vindt.”

„Och, benauwde ziel, dat was in de eerste dagen van uw ziek zijn. Nu komt Verstraeten zelf en ziet hoe u met reuzenschreden vooruit gaat. Gisteravond zei ie nog tegen de Pier, dat u in de laatste dagen stukken beter is geworden.”

„Zoo — nu, dat doet me plezier, want 't moet niet héél lang meer duren. Die dokter houdt me aan het lijntje! Op een goeien dag ga ik naar kantoor en is de vogel gevlogen als ie komt.”

„Hoor nou zoo'n grooten jongen!” plaagde Mies, terwijl ze hem een geklopt ei met melk voorhield.

„Allemanspraats en als ie een paar uur op den divan gelegen heeft, verlangt ie weer naar z'n bedje. Neen, Grompielief, zóó gauw gaat het

niet, daarvoor heb je veel te lang doorgewerkt terwijl je al niet goed was, daar moet je nu de zure vruchten van plukken!"

„Ja, 't is waar," gaf hij toe. „Ik voelde me al lang niet goed en geloof me, kind, als ik zoo brommerig tegen de goede moeder en jullie was, dan kwam dit alleen, doordat ik me eigenlijk al jarenlang ophield voor m'n werk, maar snakte naar wat rust. Als ik dan thuiskwam, was ik te moe om te kijken en had eigenlijk maar het liefst meteen naar bed gegaan. Maar om jullie niet ongerust te maken, hield ik me ook dan weer op de been, maar ik was niet sterk genoeg om ook het mopperen en brommen te laten."

„Lieve schat," zei Mies aangedaan en ze trok zijn hoofd, dat in die weken geheel grijs was geworden, naar zich toe. „Tob daar nu niet meer over, als je weer heelemaal beter bent, heb je geen behoefte meer om te brommen. Maar, nu u toch zelf voelt, hoe hoog noodig die rustkuur voor u is, sputter nu ook niet meer tegen en maak het ons allemaal gemakkelijk door alles te doen, wat dokter Sterrenberg u voorschrijft en ga er geen dag eerder uit, dan hij goed vindt. „Zul je, fijne Grompie?"

„Ja, kind," zei hij, terwijl hij haar over de haren streek. „Je bent een goed kind, hoor! En ik zal je flink meehelpen met je damesblad."

„Top, vadertje! En hoor eens, als ik er voor mijn blad op uit moet en de Pier zit bij u, zul je dan ook lief zijn en haar niet ongerust en gejaagd maken? Anders durf ik heusch niet van huis te gaan."

„Heb ik dat dan gedaan, toen je goeie moeder bij me was? Dat ben ik me toch heelemaal niet bewust."

„O, schat, wat lijkt je nu weer op Grompie! Die kon dat ook zoo heerlijk onschuldig zeggen!"

„Nou maar, ga jij maar gerust weg als je

ergens heen moet. Je zult eens zien, hoe zoet ik ben als moeder bij me is."

"Dan zal ik vanmiddag de proef op de som nemen. Ik moet naar Elly Masons voor een interview, ze jubileert eerstdaags."

"Tsjonge, jonge, naar onze beroemde actrice? Zie je er niet tegen op, Miesje?"

"Nou, wel een beetje," bekende Mies eerlijk. "Ik weet warempel niet hoe ik beginnen moet."

"Kom, 't zal wel meevallen, die beroemde menschen zijn gewend geïnterviewd te worden en ze maken 't je heusch wel gemakkelijk. Je hebt toch veel van haar gezien, dan heb je al een aanknoopingspunt."

Zoo toog Mies dan dien middag, gewapend met een reportersboekje (cadeau van Grompie) en een pen naar het huis van de beroemde actrice.

Ze zag er alleraardigst uit, in een donkere blauwe tailor-made, die onberispelijk haar slank figuurtje omsloot en een kwiek hoedje diep over de donkere oogen getrokken.

Op haar bescheiden belletje werd haar direct opengedaan en werd ze door de gediensstige geest naar de kamer gebracht, waar Mevrouw haar reeds wachtte.

Mies' hart sloeg eenige keeren sneller toen ze daar plotseling tegenover de groote tragédienne stond, die haastig oprees uit een diepen armstoel en haar beide handen toestak.

"Ga zitten, kind," en ze schoof een tweeden gemakkelijken stoel bij.

"Wat ben je nog jong," dit met een welgevaligen blik op Mies' figuurtje. "En dan al redactrice van zoo'n veelgelezen blad."

"O, mevrouw," zei Mies een beetje verlegen en ze verwenschte zichzelf om haar schaapachtig figuur.

Maar Elly Masons, die geïnterviewd was door al wat persmensch heette, had schik in de be-

scheiden, ietwat verlegen houding van Mies en terwijl ze haar moederlijk over de wangen streek zei ze:

„Nu weet je niet hoe je beginnen moet, niet waar, kind? Zoo'n interview is ook een onding. Maar het couranten-lezend publiek is er dol op



te weten hoe mijn lievelings-poes heet en welke bijzondere liefhebberijtjes ik er wel op na houd en jullie arme persmuskieten moeten den een na den ander maar allemaal weer denzelfden kost in een anderen vorm te zien gieten. En nu heb jij, op weg hierheen gedacht, ik wou, dat ze mij eens iets héél bijzonders vertelde, iets wat

nog in geen een courant heeft gestaan. Is 't niet zoo?"

„Mevrouw," lachte Mies. „Kunt u gedachten lezen?"

„Ja natuurlijk. En vertel nu maar eens aan je lezeressen, hoe ik bezig ben een diepgaande studie te maken van de handlijnen. Maar zeg in Godsnaam niet, dat ik met het ei werk, want dan ben ik m'n reputatie kwijt. Maar, alle gekheid op een stokje, ik zal je werkelijk iets vertellen, dat nog geen van de andere bladen weet, omdat ik het sedert vanmorgen pas zelf weet en jij het eerste levende wezen bent, dat ik, m'n trouwe Daatje en m'n huisdieren uitgezonderd, vandaag spreek."

„O, mevrouw, vertel u gauw," zei Mies, vlug haar boek openslaande.

„Nu dan, ik ga in het najaar een tournee door Indië maken. 't Is mij reeds vele malen gevraagd, doch ik kon er steeds niet toe besluiten. 't Is zoo ver weg en ik zie op tegen de ontzettende hitte. Maar men heeft 't mij zóó aanlokkelijk gemaakt, dat ik besloten heb, in het najaar de reis te aanvaarden. Ik stel me veel voor van mijn reizen door dit wonderschoone land en hoop het zoo in te richten, dat er tijd overblijft om ervan te genieten en het land en de Javanen te leeren kennen. 't Lijkt me ongeloofelijk interessant."

„Benijdenswaardig!" zuchtte Mies. „En gaat u met een eigen troep?"

„Ja, we gaan met een klein, maar uitgelezen troepje en we zullen er zooveel mogelijk de Nederlandsche schrijvers ten tooneele brengen."

Nadat Mies nog veel had zitten opschrijven, wat de beroemde actrice haar vertelde, vond ze 't eindelijk onbescheiden nog langer van haar tijd te vergen en maakte ze zich op tot heengaan.

„Nu kind," vroeg Elly Masons. „Ben je tevreden? Heb ik je nu niet een echt primeurtje

gegeven? En omdat ik je zoo heel lief en zoo heel jong vind, zal ik je een portret geven, dat nog geen ander blad van me had en dat gisteren pas van den fotograaf kwam."

"O, mevrouw, wat is u een schat!" riep Mies verheugd uit.

"Hier, kind, zoek maar uit," en Elly Masons reikte haar een stapeltje portretten over.

"Wat zijn dät artistieke foto's," zei Mies, terwijl ze vol bewondering de foto's bekeek, die de actrice weergaven in verschillende van haar rollen.

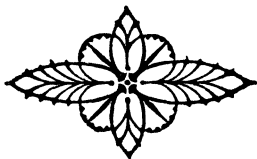
"Mag ik deze hebben?" vroeg Mies en ze toonde haar een foto, waarop de zielvolle kop van Elly Masons scherp belicht was en de oogen, de groote sprekende, wonderwel uitkwamen.

"Die vind ik ook verreweg de beste," stemde de actrice in. „Natuurlijk mag je die hebben en geef eens hier, ik zal er even m'n handteekening onder zetten, dan is ze je eigendom."

Mies straalde van blijdschap.

Elly Masons schreef bij haar handteekening een paar lieve woorden en gaf na een hartelijk afscheid Mies de belofte vóór haar vertrek naar Indië haar nog eens te ontvangen en stof te geven voor een artikeltje.

"En als ik eenmaal in mooi Insulinde ben," lachte zij, „dan stuur ik je zeker voor je blad een foto van me in sarong en kabaja."



TWAALFDE HOOFDSTUK.

Het was eenige dagen na het eerste verschijnen der Damesrubriek, dat Verstraeten 's avonds zijn gewoon bezoek brengend aan den patiënt, Mies, ijverig pennend aan haar schrijftafel vond.

„Nog zóó laat aan het werk, Mies? Je bent mooi op weg een inkt-koelie te worden,” lachte hij.

Mies hield op met schrijven en moffelde met zekere haast het werk weg.

„Ben je bezig voor de Damesrubriek? Dan mag ik niet toestaan, dat je na zessen nog voor ons zit te pennen.”

„Neen,” zei Mies langzaam. „'t Is niet voor de Damesrubriek.”

„Heeft ze 't je niet verteld?” vroeg haar vader. „Ze is aan een roman bezig.”

„Neen!” zei Verstraeten verbaasd. „Is 't werkelijk waar? Mies, kind, wat kranig van je. Ik leg er direct beslag op voor feuilleton in ons blad.”

„Och, wacht u maar eerst tot ie af is, wie weet, hoe die tegenvalt.”

„Wat is ze weer bescheiden! Hier, kleinmoedige muis, lees maar eens wat een van onze groote collega's over je eerste Damesrubriek schrijft.”

En Verstraeten haalde uit zijn jaszak een courant, waarin hij met rood aangestreept had, een kritiek op de Damesrubriek, waarin de redactrice lof werd toegezwaaid voor haar pittig hoofd-artikel.

„Eenig!” zei Mies dol verheugd. „Grompie, lees eens.”

„Dat is een allemachtig aardig begin,” prees haar vader. „Je kunt tevreden zijn, kind.”

„En wij ook,” zei Verstraeten. „Meestal gaat de pers zooiets stilzwijgend voorbij en 't is een zeer mooi teeken, dat ze er notitie van namen. Maar, Mies, voel je er heusch niets voor je roman eerst als feuilleton bij ons te plaatsen. Je kunt hem daarna nog altijd in boekvorm uitgeven.”



„Ja, maar ik heb hem al aan een uitgever beloofd,” weifelde Mies.

„Zoo, toch niet aan Denijs?”

„Welneen,” lachte Mies. „Stel je voor, bij de zure! Ik denk, dat ie me op de volgende manier ontvangen zou, als ik den treurigen moed zou hebben hem mijn werk aan te bieden: Tooneel: de zure in den kantoorstoel, bij de deurpost een

schutterig juffie, met een stapel schriften onder den arm.

Bulderstem van het zure gevaar:

„Wat! jij een roman gemaakt, zoo'n idioot! Je kende bij mij niets, maar dan ook niets! Ik denk er niet aan, wil 'm niet eens lezen!”

Het gezuurte draait zich om, het juffie verdwijnt.”

Haar vader en Verstraeten amuseerden zich kostelijk bij haar uitstekende imitatie van Denijs.

„Neen hoor,” zei Mies. „Ik heb een heel wat beteren uitgever.”

„Je maakt me nieuwsgierig, Mies,” zei Verstraeten. „Vertel eens op, wie is het, of is 't nog een geheim?”

„Wel neen, voor u niet. 't Is Frits Dumée, u weet wel, die ook in de zaak bij „de zure” was.”

„Hoe kom je daarbij?” zei Verstraeten wat kort. „Ik heb hem nog nooit hooren noemen als uitgever.”

„Nogal wiesdes,” lachte Mies. „Hij is net begonnen.”

„Nu, dan is 't toch heel onverstandig om je eerste werk bij een uitgever te laten verschijnen, die nog absoluut onbekend is.”

„Bij het publiek, dat is waar, maar niet bij de boekhandelaren. Die kennen hem allang en 't is juist fijn, dat hijzelf met mijn boek zal reizen, want niemand zal er zóó zijn best voor doen als Dumée. En, dat heb je bij het verschijnen van je eerste werk juist hard nodig.”

„Je moet het zelf weten,” zei Verstraeten wat koeltjes.

„Maar Mies,” mengde zich nu haar vader in het gesprek. „Je hebt het Dumée toch niet vast beloofd. Ik ben het wel eens met Verstraeten, dat het beter is je boek bij een meer bekenden uitgever het licht te doen zien.”

„Neen, ik heb geen contract met hem,” zei

Mies een beetje korzelig, „maar ik denk er toch niet aan het een ander aan te bieden. Dumée heeft me steeds aangemoedigd een roman te schrijven, en toen ik zoowat op de helft was en hij het doorgelezen had, heeft ie me een hart onder den riem gestoken met te zeggen, dat het goed was en hij er prijs op zou stellen het te mogen uitgeven.”

„Dat wil ik graag gelooven,” zei Verstraeten schamper. „’t Is voor hem niet kwaad met een goed boek te voorschijn te komen.”

„O, neen,” zei Mies boos. „’t Is absoluut geen eigenbelang van hem, maar eerder een groot risico. Niemand kent me nog als schrijfster. Ik heb al m’n schetsen onder pseudoniem geschreven en zal dit boek ook niet onder mijn eigen naam laten verschijnen. En buitendien, al stond m’n naam er onder, dan nog zou dit geen reden voor de boekhandelaren zijn het boek te koopen.”

„Ik geef je, juist om die reden, nogmaals in overweging het eerst als feuilleton te plaatsen.”

„Ik zal er met Dumée over spreken. Misschien heeft hij er niets op tegen.”

„’t Gaat hier niet om de meening van mijnheer Dumée, maar over die van jezelf, Mies.”

„Nu, dan heb ik het liever meteen in boekvorm.”

„Zooals je wilt,” zei Verstraeten kort.

Er volgde op dit gesprek een ietwat pijnlijk zwijgen, dat tot aller opluchting verbroken werd door het binnenkomen van Mevrouw Demming, die de thee bracht.

„O, Pier, wat een zaligheid, ik snak naar een kopje,” zei Mies, terwijl ze haar moeder het theeblad uit de handen nam. „Toe, wijfielief, ga hier nu even gezellig zitten,” en ze duwde het kleine moedertje in een gemakkelijken stoel.

„Is ’t je niet te druk, man?” vroeg mevrouw.

„Heelemaal niet. Ik voel me zoo lekker als

kip en ben blij, dat je er getuige van moogt zijn."

"Ja Pier," lachte Mies. „Je overdrijft 't een beetje, je laat dien armen man maar hangen en verlangen en blijft beneden zitten."

„'t Is zoo saai voor Frans als ik ook boven kom zitten."

„Dan kan ik toch met mijn werk beneden zitten."

„Neen, blijf jij nou maar bij vader, jij kunt hem beter regeeren dan ik, bij mij is ie net een stout kind en wil ie alles doen wat niet mag."

„Zoo," lachte Verstraeten. „Heeft Mies u er zoo netjes onder weten te krijgen. Nu, 't was noodig."

„Ja, dat schijnt zoo. En nu ze me eenmaal zoover heeft, geloof ik, dat 't zoo toch wel het beste is, ik voel me iederen dag sterker worden."

„Hoera voor Grompie!" juichte Mies. „Wàt een bekentenis!"

„'t Is waar," vond mevrouw. „Vader is de laatste weken veel vooruitgegaan en hij ziet er zoo best uit. Je wordt weer jong, man!"

„Een tweede jeugd," spotte mijnheer. „Vrouw, ik haal je nog in als 't zoo doorgaat."

„Geen nood, Grompie," plaagde Mies. „De Pier is een jeugdige blom, ze heeft waarachtig nog geen enkel grijs haartje! Als ik 't goed beschouw, ziet ze er onbehoorlijk jong uit. Dumée dacht eens, toen hij ons samen zag, dat we zusters waren. Nou, stel je voor! Pier, je zorgt ervoor, dat je er ouder gaat uitzien. Je bent mijn madre en niet me zussie, begrepen!"

„Mal kind, wat is ze weer bezig," lachte mevrouw.

„We krijgen nu tenminste weer eens een brokje Mies te zien," zei Verstraeten. „Daar heb ik den laatsten tijd tevergeefs naar gezocht. Ze was zóó ernstig en anders dan gewoonlijk, ik heb me

heusich al afgevraagd wat daarvan de reden was."

"Ik ben er me niet van bewust," zei Mies, terwijl een blos heel haar lief gezicht overtoog.

"Kom," zei Verstraeten ongeloovig. „Je moet er bepaald een reden voor hebben. Ik weet me nog precies te herinneren, wanneer je plotseling zoo ernstig en deftig-doend werd. 't Was na dien dag, waarop ik je vroeg met je vriendin mee naar de comédie te gaan. Je hebt me nooit verteld, waarom jullie niet megingen en ook niet, waarom je plotseling zoo vreemd tegen me deedt."

't Was een eigenaardige blik, die de beide ouders wisselden bij dit gesprek, een blik, die boekdeelen sprak.

Mies, haar theekopje trillend in haar hand, deed moeite, zoo onbevungen mogelijk te zijn. Heel het gesprek dien avond met Dolly doemde weer op voor haar geest. Al die weken had ze juist haar best gedaan, de gedachte eraan terug te dringen. Ze had zich, als het ware, op haar boek geworpen, om al schrijvende alles te vergeten, waaraan ze steeds terug moest denken.

En nu bracht die vraag van Verstraeten haar in de grootste verwarring.

En er was geen ontkomen aan, want hij bleef haar, wachtend op een antwoord, dringend aankijken.

"Och," zei Mies eindelijk. „Dolly en ik hadden een kleine woordenwisseling en nu vonden we 't geen van beiden prettig onder die omstandigheden samen uit te gaan."

"Waarom dat dan niet direct gezegd? En... waarom moest daar uit voortvloeien, dat je mij na dien avond niet meer zoo onbevungen en prettig tegemoet kwam als anders?"

Mevrouw Demming, voelend, hoe Mies niet kon antwoorden, zocht naar een middel om haar te helpen en zei:

"Jammer, dat je oneenigheid met Dolly hebt,

Mies Demming.

jullie hadt het altijd zoo gezellig samen. 't Is mij ook opgevallen, dat Dolly nooit meer komt. En Ed? heb je daar ook kwestie mee gehad? Die is ook in weken niet geweest."

„Och moeder, ik vertel 't je wel eens allemaal, laten we er nu maar over zwijgen," zei Mies en haar gezichtje stond zóó treurig, dat ze allen gevolg gaven aan haar wensch en het gesprek op een anderen boeg gooiden.

Maar Mies' vroolijkheid was weg en toen ze zag, hoe Verstraeten haar telkens weer onderzoekend aankeek, stond ze op en zei, dat ze Frans een poosje gezelschap ging houden, dan kon de Pier nog wat bij de heeren blijven.

Na nog een tijdje gebabbeld te hebben, stond ook Verstraeten op en zonder, zooals hij vaak deed, nog even in de huiskamer aan te loopen, ging hij weg.

Toen de straatdeur dichtsloeg keken de ouders elkaar aan en zei Mevrouw Demming met een zucht:

„Wat is er toch met Mies? Wat doet ze vreemd tegen Verstraeten. 't Spijt me meer dan ik je zeggen kan, want hij is zoo bijzonder hartelijk en goed voor ons allen. En hij is zoo graag hier. Als Mies zoo blijft doorgaan, zal ze hem nog verjagen en hij is juist zoo blij wat huishoudelijkheid te kunnen hebben."

„Mal vrouwtje," zei mijnheer Demming. „Zie jij met je kinderverstand nu weer alles voorbij? Dat komt allemaal wel goed, hoor! Bemoei je maar nergens mee en laat ze 't samen maar uitlechten."

„Denk je dan..." zei mevrouw verschrikt.

„En zie jij dan niet domkopje, dat die twee dol op mekaar zijn? Heb je heusch één oogenblik geloofd, dat al die buitengewone hartelijkheid van Verstraeten alleen mij gold? Hij heeft van haar gehouden, vanaf het oogenblik, dat ze

bij mij op kantoor kwam. Al dadelijk toonde hij een bizonder belang in haar te stellen en toen ze bij Denijs was informeerde hij steeds naar haar."

"'t Is ongeloofelijk," zei Mevrouw. „Die Mies, dat kind, en hij zoo'n ernstige knappe man."

"Je vergeet, vrouwtje, dat Mies geen alle-daagsch meisje is en je kunt er van op aan, dat Mies als schrijfster nog van zich zal laten spreken."

"En dat zeg jij," zei mevrouw in de uiterste verbazing. „Jij, die haar werk altijd afkamde."

"Nou ja, in mijn bromtijd, maar ik heb nu een groot deel van den roman gelezen waaraan ze bezig is en ik verzeker je, dat 't een goed stuk werk is, rijp en doordacht."

"Val nu niet van 't eene uiterste in het andere? Ben je niet een beetje verblind in je meisje?"

"Om den drommel niet! Ik heb haar wel degelijk op verschillende fouten gewezen, maar die beteekenen weinig, 't wordt een boek, dat er wezen mag en waar ze zonder twijfel veel succes mee zal hebben."

"'t Is niet te gelooven! Onze Mies, dat dartele, dolle kind een schrijfster!"

"Nu, dat is niet zoo heel verwonderlijk. Hoe heeft ze als kind al niet aardige verhaaltjes en sprookjes geschreven, 't was immers één brok fantasie, dat kind. En dat alles nu niet zoo vlot tusschen die twee gaat, hindert niet, des te rijper wordt haar werk. Het moet allemaal niet zoo gemakkelijk gaan. Als ze werkelijk, en dat geloof ik heel zeker, veel van elkaar houden, dan komt dat alles wel goed. Maar niemand moet zich ermee bemoeien, ze moeten het maar met elkaar uitvechten."

"Wil ik dan niet eens met Mies praten?"

"Geen woord, kind! Mies is een natuurtje, dat ongestoord haar weg moet kunnen gaan. Pieker

maar niet, wijfie, alles zal best in orde komen."

„Maar wat zou Dolly er mee te maken hebben? Dáár begrijp ik niets van. Zou Dolly misschien een penchant voor Verstraeten hebben?"

„Slaapster!" lachte mijnheer. „Heb je ook nooit opgemerkt, dat Ed veel van Mies hield?"

„Och, kom, ze gingen heel aardig met elkaar om, maar liefde, daar heb ik niets van opgemerkt."

„Van Mies' kant ook niet, maar, dat hij veel van haar hield, dáár ben ik zeker van en dàt zal wel de reden zijn van de onaangenaamheden tusschen Dolly en haar."

„Man, je bent een volleerd detective," lachte zijn vrouw. „Hoe heb je dat allemaal zoo fijn nagespeurd?"

„Ik heb op 't oogenblik niets beters te doen en als je zoo stil ligt, dan ga je over alles nadenken en ziet de dingen glashelder voor je. Die goeie Verstraeten, die denkt, dat ik hem niet in de gaten heb! En Miesje, je moet zien, hoe 't kind zich angstvallig verbergt en zichzelf niet wil bekennen, dat heel haar denken vervuld is van „Ivan de Verschrikkelijke". Zeg, vrouw, ik kan me verkneuteren bij het idee, hoe al m'n geachte collega's zullen opkijken als ze hooren, dat Mies de vrouw wordt van hun Hoofd-Redacteur."

„Maar man, wat loop je den tijd nu toch vooruit. Bij jou staat dat al zoo vast, maar ik geloof 't nog niet zoo zeker. Misschien is Verstraeten wel erg ingenomen met Mies en vindt hij haar bijzonder aardig, maar daarom hoeft 't toch nog niet op een huwelijk uit te loopen."

„Wedden, wijfie? Om wat zal 't zijn?"

„Niet om een doos zeep!" plaagde zijn vrouw.

„Hé, wat een ondankbaar wezen! Dat is natuurlijk een piek op al die doozen kostelijke zeep, die ik je altijd meebracht."

„En die langzamerhand aangegroeid zijn tot een torenhoogen stapel. Ik zal 't je bij gelegenheid eens laten zien.”

„Ik wist niet, dat 't er zóóveel waren,” lachte haar man. „Waarom heb je er nooit iets van gezegd?”

Er kwam een ondeugende trek in mevrouw's oogen toen ze zei:



„Kòn ik je dan toen zooiets zeggen?”

Mijnheer, die in geen jaren die ondeugende schittering in haar oogen gezien had, nam licht ontroerd haar hand en terwijl hij die zacht streelde, zei hij: „Je hebt 't zuur bij me gehad, kleintje. Maar er zullen nog wel betere tijden voor ons komen. Wie weet, hoeveel genoegelijke jaren ons nog wachten. En geloof me, kind, ik zal m'n leven voortaan anders inrichten, op tijd m'n vacaties nemen, 's avonds niet meer werken en alles rustiger afdoen dan vroeger.”

„Jouw ziekte is voor ons allebei een zegen,” zei Mevrouw zacht. „We waren mooi op weg een paar verwrongen, onmogelijke menschen te worden. Wil je gelooven, man, dat ik me veel fleuriger en prettiger voel, dan ik me in jaren gevoeld heb. Als ik 's avonds bij Frans zit en z'n werk is klaar, hebben we samen de grootste pret en gisteren heeft ie me de vleiende benaming gegeven van „een eenige knul”, zóó hebben we samen gestoeid.”

„'t Is te begrijpen, kind,” zei mijnheer. „Er is een zware druk van je weggenomen en je begint weer vrijer te ademen. Wacht maar, hoor wijfie, ik zal je die zure jaren wel vergoeden, geloof dat maar.”

„Naar bed, naar bed, zei Duimelot,” zong Mies' stem door de gang.

„Hè, kind, ben je daar nu al?” vroeg haar vader ontstemd. „We zaten net zoo in-genoegelijk.”

„Dat heb ik in de gaten, torteltjes,” plaagde Mies. „Zal ik dan maar genade voor recht laten gelden en jullie nog een kwartier toestaan?”

„Nee, geen denken aan,” zei mevrouw resoluut. „We zullen goed laten, wat goed is. Vlug naar je mandje, Grompie.”

Onder lachen en plagen werd mijnheer nu in bed gestopt, en toen de kamer donker was gemaakt en Mies met haar moeder naar beneden ging, leunde de laatste even haar hoofd tegen Mies' schouder en zei ze ontroerd:

„Wat een heerlijke omkeer, hè kind?”



DE RTIENDE HOOFDSTUK.

„Zoo, Mies, nu zullen we eens heel zakelijk zijn,” zei Frits Dumée, die met Mies en zijn meisje in het aardige kantoor zat, dat in de ouderlijke woning tijdelijk voor hem was ingericht, tot hij een geschikt huis zou hebben gevonden om zijn uitgeverszaak te beginnen en zijn woonhuis in te richten.

„Kijk eens, meisje, met een zoo trouwe vriendin als jij maak ik natuurlijk eenig verschil. Beslis ik anders zelf over de band-teekening en de kleur van het linnen, dezen keer laat ik dit geheel afhangen van jou wenschen. Hoe ben ik op je?”

„Frits, je bent een driedubbel gebeide schat en als Liesje er niet bij was...”

„Ja, dat ken ik van je,” lachte Dumée. „Toen we nog samen bij het gezuurde waren — zeg, ’t lijkt eeuwen geleden — en Liesje er ook niet bij was...”

„Dat moet ik maar allemaal aanhooren,” zei Liesje kwasi-boos. „Ik dacht, dat jullie zakelijk zouden zijn.”

„Ja, dat is waar ook!” dolde Mies. „Frits jongen, grabbel al je zakelijkheid bij elkaar. Vooruit met de geit.”

„Nu dan, blaag, hoe wil je den band hebben? Geen exorbitant hooge eischen, hoor! Je kon wel peau de Suède wenschen.”

„Tja,” weifelde Mies. „Ik hou van erg rustig, liefst een zwart linnen band met een ornament in goud. Ben je ’t daarmee eens?”

„Volkomen. En dan vragen we of van Breughel er een artistieke bandteekening voor maakt. We moeten jouw eerste papieren kind toch

fatsoenlijk de wereld insturen."

„Gunst, Mies, je kunt zeker den tijd haast niet afwachten, dat 't verschijnen zal," zei Liesje.

„Wanneer komt het uit, Frits? Ik krijg ribbeldebibbers als ik er aan denk," lachte Mies.

„Dat zal ik je vertellen, Mieselientje. Ik neem 't mee op m'n najaars-reis, dat is ongeveer beging September. In de helft van November zul je het in de boekwinkels zien prijken."

„Ik druk m'n neus plat tegen de winkelruiten," zei Mies.

„En ik ga afluisteren, wat het publiek zegt," zei Liesje.

„Jullie stelt je zeker voor, dat de menschen te hoop loopen om het boek te zien. Je hebt er geen idee van, wat er allemaal uitkomt tegen Sint Nicolaas."

„Wie weet, hoe 'n slechte pers ik krijg," zei Mies een beetje benauwd.

„Geen nood!" lachte Dumée. „De rooverhoofdman der pers-bandiëten, pardon, ik bedoel muskieten, is je ... laten we zeggen ... hartelijk toegedaan, hè Miesekind?"

„Och, draak!"

„Zeg, een beetje meer respect voor je uitgever! Nog één woord en ik geef 't niet uit."

„Poeh! drukkie, dan gaat 't als feuilleton in het Dagblad. Ja, zeg, Verstraeten vroeg, of ik het eerst bij hun als feuilleton wilde laten verschijnen, hij zei, dat 't beter voor me was."

„Maar niet heusch! Ik heb 't land aan eens gelezen kost! Neen hoor, juffertje, ik de priemeur ervan, of anders niet. Even goede vriendjes!"

„Hoe vin-je het uitgevertje? Nou is ie in z'n volle kracht, hoor!" plaagde Mies. „Nou, wees maar zoet, ik heb Verstraeten al gezegd, dat ik het zelf liever direct in boekvorm heb."

„Bestig! En hoor eens, Mies, de volgende maand krijg je de correctie en daarna de revisie,

zul je het nauwkeurig doen en niet zooals wel eens bij Denijs gebeurde het drukfoutenduiveltje vrij spel laten?"

„Ja, weet je wel, dien eersten keer, bij het werk van den grooten H., hoe handig ik me er toen uitredde,” schaterde Mies.

„Maar 't is ook geen wonder, dat er toen foutjes bleven zitten. Uit zuinigheid moest je warempel tusschen koffiedrinken corrigeeren! Maar geen nood, hoor! Ik corrigeer nu met de grootste nauwkeurigheid en als ik ermee klaar ben, doet de goede vader het nog eens dunnetjes over.”

Nu volgde een zeer zakelijk en ernstig gesprek over het honorarium en verdere condities, wat tot groote tevredenheid van de schrijfster en uitgever afliep.

„Zoo,” zei Frits, terwijl hij zijn bureau sloot. „En nu gaan we op den goeden afloop van deze gewichtige zaak een afzakkertje nemen in Trianon. Vooruit, meiskes, kleedt je aan, dan gaan we gauw op stap.”

„Ach, welk een ideaal-uitgever,” zuchtte Mies, terwijl ze het fleurige voorjaarsdopje opzette, dat zoo wonderwel het donkere bobbed-hair omsloot.

„Wat heb je daar toch een snuit van een jurk aan,” zei Liesje, terwijl haar vingers de soepele stof betastten van het violetkleurige costuumpje, dat in zijn eenvoud van lijnen Mies' slanke figuurtje op zijn best deed uitkomen.

„Samen met de Pier in mekaar geflanst. Zeg, jongens, die goeie moeder van me heeft in den laatsten tijd zulke vreeselijke degelijkheidsbevliegingen. Ik moet leeren m'n eigen jurken maken en als 't even kan, jaagt ze me naar de keuken om het kokerellen te leeren. De goeie schat is vast bang, dat ik als huisvrouw zal mislukken wanneer ik me heelemaal aan de

schrijverij ga wijden."

„Nou, dan geef ik je moeder groot gelijk," zei Frits. „Ik kan je zeggen, dat ik 't een gruwel zou vinden, als m'n vrouw van toeten noch blazen wist en al schreef ze dan twaalf boeken per jaar bij elkaar, dan zou ik haar talent nog driedubbel naar de maan wenschen, als door haar toedoen het huishouden scheef liep."

„Hoor zoo'n tiran in den dop!" hoonde Mies. „Liesje, kind, je weet nu wat je voorland is."

„Geen nood," lachte Liesje. „Ik hou er rekening mee dat de liefde van Frits een goed deel van z'n maag bestrijkt."

Zoo elkaar plagend kwam het drietal opgewekt Trianon binnen, waar het op dat uur tjokvol was en ze met moeite een leeg tafeltje konden bemachtigen.

„Wat is het hier bar gezellig vanmiddag," zei Mies, terwijl ze zich behagelijk neervlijde in een der gemakkelijke stoeltjes.

„Doe jij je mantel uit?" vroeg Liesje.

„Nou en of! We gaan straks lekker een dansje doen. Frits, jong, je zult 't weten, dat je met ons uitbent," lachte Mies.

„Goeie hemel! moet ik met jullie beiden dansen!" schrok Frits. „Ik denk er niet aan, dan kom ik er als een lijk uit."

„Hè, pietlut!" spotte Mies. „Doe nou niet zoo ouwe-mannetjesachtig. We zullen lange pauzes houden, maar je komt er niet af, dansen zul je! Hoor eens, hoe uitnoodigend het strikje roept! Kinderen, ik ben dol op die Jazz-moppen! Dat heerlijke, strakke rythme ervan, ik kan er gewoon niet genoeg van krijgen."

„Ik houd er ook veel van," zei Liesje. „Maar er zijn dingen bij, die ik afgrijselijk vind. Als 't ontaardt in zoo'n cacophonie en al die verschillende instrumenten gillen en jammeren, dan is 't heusch niet om aan te hooren."

„Nou, ja, d'r zijn wel eens moppen bij, die vervelend zijn, maar de meeste zijn toch heel aardig. En dan die verschillende instrumenten, zoo'n Swanny wistle, die daar zoo getrouw de menschelijke stem nabootst, nu eens weet te kweelen in hoogste verrukking en dan weer zoo tergend kan doen. En de saxophoons, zeg, wil je gelooven, dat ik soms rillinkjes over m'n rug krijg, als daar zoo'n sombere, lage saxofoon opklinkt? En dan weer al die gezellige geluidjes van instrumenten, die je niet eens thuis kunt brengen. Neen, Lies, 't is misschien erg banaal, zelfs onmuzikaal van me, maar ik ben verzot op die muziek en ik werk nooit beter, dan wanneer ik weer eens heb zitten genieten van zoo'n kostelijken Jazz-band. Frits, zeg jij eens hoe je er over denkt?”

„Lang niet zoo enthousiastisch als jij, Miep. Ik vind het wel prettige muziek om op te dansen en ik voel ook wel wat voor het pittige rhythme er van, maar op den duur gaat me al dat gejeengel toch vervelen. Daarbij komt nog, dat ik niet erg Oostersch aangelegd ben en al dat woestijn-gedoe aan mij niet besteed is.”

„Neen, jij bent de echte zoon der lauwe westerstranden,” plaagde Mies. „En ik dweep met al wat uit het Oosten komt. Als ik er ooit van mijn leven toe kom, er een boudoir op na te houden, dan zal het er zijn als in een Boeddha-tempel.”

„Lies,” lachte Frits. „We zullen ons tegen dien tijd voorzien van witte burnous om onze opwachting te komen maken in het Boeddha-boudoir van Mieselientje.”

„Zeg, kijk eens, is dat Tom Bellaarts niet?” zei Mies, wijzend naar een langen heer, die juist het zaaltje binnenkwam.

„Ja, dat is ie,” zei Frits. „Je kunt hem toch uit duizenden herkennen, hij heeft 't echte air

van den acteur."

"Hij komt hierheen," zei Liesje. „Jij kent hem, niet Frits?"

"Heel goed zelfs. Hij is een schoolvriend van me en we hebben elkaar den laatsten tijd nogal eens ontmoet."

De lange, donkere man met den slap geranden hoed kwam nu naderbij en Frits, herkenkend, kwam hij met uitgestrekte hand naar hem toe.

Frits stelde hem voor aan zijn dames en Tom Bellaarts met de hem eigen gemakkelijheid, vroeg, of hij zich bij hen mocht zetten.

Een geanimeerd gesprek ontspon zich alras en Frits kon niet nalaten plagend te zeggen:

"Bellaarts, pas op je woorden, hoor! Je zit naast de pers."

Mies wierp Frits een vernietigenden blik toe en Bellaarts vroeg:

"Wie vertegenwoordigt hier de pers? Maak jij je tegenwoordig schuldig aan schrijven, Dumée?"

"Neen, van mij heb je niets te vreezen, maar naast je zit de Redactrice van de Damesrubriek van Het Dagblad, geloof maar, dat ze ieder woord dat je spreekt, onthoudt en het productief maakt."

"Goed, dat je me waarschuwt, vriend! Ik zal van af dit oogenblik m'n woorden op een goudschaaltje leggen. Juffrouw Demming, belooft u me, dat al m'n uitlatingen bij u bewaard zullen blijven?"

"Ik zal zwijgen als het graf," lachte Mies.

"Wat is u nog een heel jonge Redactrice," zei Bellaarts, terwijl zijn blik Mies vol welgevallen opnam. „Ik stel me zoo'n pers-juffrouw altijd voor als een dame van middelbaren leeftijd, met een scherp profiel en een regenhoedje op. Meestal is ze daarbij nog mannenhaatster."

Ze proestten het alle drie uit bij die malle beschrijving van een journaliste en Dumée zei:

„Je kunt er van op aan, dat hij ééns in z'n leven een slechte kritiek heeft gehad van een vrouw. De wrevel spreekt uit al z'n woorden.”

„Neen, waarachtig niet. Wel ben ik eens geïnterviewd door een vreeselijk wezen. En je moet weten, dat een van m'n collega's, die haar kende, me had wijs gemaakt, dat er een beauty zou komen. Ik had me voor die gelegenheid énorm opgedoft, had bloemen op m'n schrijftafel gezet, bonbons op het kleine tafeltje, waar omheen twee gemakkelijke stoelen wachtten op háár en mij.

En daar kwam me een oud vogelverschriktstertje binnen, mèt een regenhoedje waaronder uit een klein al grijzend haarknoedeltje stak.

Met snibbiges rukjes en beweginkjes van haar spits vogelkopje maakte ze me bekend met de reden van haar komst. Alsof ik dit niet allang wist en me niet in alle opzichten voorbereid had! Alleen de interviewster was eenigszins anders, dan ik me voorgesteld had.

Daar zat ik met m'n bloemen, die ik bij het afscheid in haar zachte handjes had willen leggen en m'n bonbons, die ik me gedroomd had haar zelf te voeren.

Mijn wrevel overwinnend, presenteerde ik haar van het lekkers.

Ze kirde als een houtduif en draaide verleidelijk met haar fletse oogenpracht. Ik geloof heusch, dat ze nog dacht een verovering gemaakt te hebben. U begrijpt, juffrouw Demming, dat mijn dunk van de damesjournaliste een geweldige knauw heeft gekregen, maar nu ik u...”

„Ja, de rest begrijp ik volkomen,” lachte Mies. „Intusschen zult u van mij geen last hebben, wanneer ik ooit opdracht krijg u te interviewen, dan stuur ik een van mijn mannelijke collega's.”

„Welk een wreedheid!” zei hij theatraal.

„Mies, kind, voor jou zou hij Corona los-

koopen," plaagde Dumée.

„Ik zal u haar lievelingsbonbons eens verklappen," beloofde Liesje.

„Ik ben onomkoopbaar," zei Mies, een gewichtig air aannemend.

„Ik zal een klacht over u indienen bij de Hoofd-Redactie," dreigde Bellaarts.

„Doe geen moeite, amice. De Hoofd-Redacteur is ..."

„Dumée!" en Mies wierp hem zulk een gebiedenden blik toe, dat hij maar gauw zweeg.

„Als je van den duivel spreekt..." lachte Liesje en haar oogen wezen naar den ingang.

„Ja, daar heb je hem warempel," zei Dumée.

„Wie?" vroeg Bellaarts.

„Wel, Verstraeten, de opper-baas van Juffrouw Demming. Hij is met een paar hooge oomes. Ridderordetjes in het knoopsgat, poeh!"

Verstraeten en de hem vergezellende heeren namen plaats aan een tafeltje niet ver van hen af.

„Is 't nogal een geschikte baas voor u?" vroeg Bellaarts, zich overbuigend naar Mies.

Dumée, die hevige grimassen maakte, werd door Mies en Liesje in toom gehouden.

„Ja, héél geschikt," zei Mies kort.

„Hij staat toch bekend als een lastig heerschap."

„Dat is hij heelemaal niet," zei Mies. „Hij heeft zelf een enorm plichtsgevoel en is een stoere werker. Dit eischt hij ook onvoorwaardelijk van allen, die met hem samenwerken. Ik weet wel, dat hij zich door het onverzettelijk vasthouden aan dien eisch vele vijanden heeft gemaakt, maar wie hem door en door kennen, in al zijn rechtvaardigheid en z'n uitmuntend karakter, die spreken anders over hem."

„Wat heeft hij een schitterend advokaatje in u, hij mag zich gelukkig achten zóó'n verdedigster te hebben. En mij heeft u overtuigd, hoor! Ik

neem onmiddellijk aan, dat hij is, zooals u hem afschildert en niet volgens oordeel van den eersten den besten botterik, die misschien eens flink door hem op zijn nummer is gezet en nu overal uitbazuint, dat hij zoo'n vreeselijk mensch is.

Zijn nadeel is, dat hij op betrekkelijk jongen leeftijd Hoofd-Redacteur van zoo'n groot orgaan is geworden, dat wordt hem natuurlijk van alle kanten misgund. Ach, ik ken dat, bij ons is 't niet anders. Als je jong carrière maakt, dan blijft er bij de lieve collega's geen haar meer aan je heel. Dan wordt er „geroddeld” en geïntrigeerd en leer je de menschen waarmee je dagelijks moet omgaan pas goed kennen.

Ik zal jullie een staaltje vertellen van de vreeselijke kleingeestigheid, die aan ons tooneel heerscht.

Een van onze jongere actrices, een buitengewoon talentvol meisje, was een rol toebedeeld, die jaren geleden door een van onze eerste actrices gespeeld was, maar waarvoor zij te oud was geworden. Ze kreeg nu in hetzelfde stuk een zéér beduidende rol, maar een waarin ze op een oogenblik knielen moest voor de jongere actrice. En wat denk je, dat ze zei? „Ik wensch die rol niet te spelen, denkt u, dat ik knielen zal voor dät kind?”

„Nee maar, nou vraag ik je! Is dät nu een hooge opvatting van de kunst, een dergelijke bekrompenheid? We hebben ons allemaal groen geërgerd!”

„Ongeloofelijk,” zei Mies. „Alsof ze er iets minder door geworden zou zijn, als ze geknield had voor haar jongere collega. Als ze er zoo over denkt, dan kan haar spel, dunkt me, nooit van binnen uit zijn geweest.”

„Dat is 't ook niet. 't Was alles knap en welbestudeerd, maar haar innerlijk raakte het niet. Diezelfde vrouw keek tijdens een enorm tragische

scène, waarbij ze het publiek tot tranens toe bewoog, even gauw op haar horloge-armband, om te zien, of de voorstelling wéér zoo laat zou eindigen als den avond te voren. Als je werkelijk van binnen uit speelt, dan denk je daar niet meer aan."

"Gek, dat het publiek het zoo weinig voelt en toch onder den indruk komt," zei Liesje.

"Zeg u dat niet, een zeker deel van het publiek voelt het niet, maar de werkelijk fijn-voelenden en de intellectueelen, die ontroeren niet bij dergelijk spel," zei Bellaarts. „Maar," vervolgde hij, „laten we over iets anders praten. Vertel me eens, Dumée, ben je nog altijd in de uitgeverij."

Frits vertelde hoe hij weg van Denijs en nu voor zichzelf begonnen was.

"Potztausend! Dat noem ik durven! Maar, je hebt groot gelijk, kerel. Alle uitgevers worden rijk."

"Dat moest waar zijn," lachte Dumée.

"Kom je met mooie dingen uit?"

"Ja, heel goede werken, eenige wetenschappelijke en o. a. met een roman van juffrouw Demming."

"Kolossaal! Ik zit dus naast een romanière," hij boog zich bij die woorden tot Mies over en vroeg terwijl hij haar plagend in de oogen blikte:

"Is 't uw eigen roman, juffrouw Demming?"

Op dit oogenblik keek Verstraeten om en ontwaarde Mies, die lachend opblikte naar Bellaarts.

Als getrokken door zijn scherp blik, keek ze zijn kant uit en kon juist een stroeven groet van hem in ontvangst nemen. Direct draaide hij zich weer om op zijn stoel en begon een gesprek met den naast hem zittenden heer.

Het bloed steeg Mies in het gelaat. Wat bezielde Verstraeten om haar zoo koel te bejegenen? Zeker beviel hem het gezelschap niet waarin zij zat, want zijn blik had even vol koele

minachting op Bellaarts gerust.

„Mies, waar pieker je over?” stoorde Dumée haar peinzen.

„Och, nergens over,” probeerde Mies luchthartig te zeggen, en toen, om hem te overtuigen, dat ze heusch nergens over tobde, zei ze vroolijk:

„Toe, Frits, laten we een dansje doen, je hebt 't ons beloofd.”

„Ja, dat is een idee!” zei Bellaarts, terwijl hij vlug opstond. „Juffrouw Demming, mag ik uw partner zijn?”

„O, dans je?” zei Frits verruimd. „'t Kan niet beter, ik zag er, wat je noemt tegen op, om die twee dames ten dans te voeren.”

Toen het viertal zich „tusschen de koorden” begaf, moesten ze Verstraeten passeeren.

Mies, geprikkeld door zijn koelen groet, lachte en schertste met Bellaarts, en ging Verstraeten's tafeltje voorbij zonder hem een blik te gunnen.

Maar onder het dansen klopte haar hart onstuimig en schoon Bellaarts een ideale leider was en ze in een ander geval genoten zou hebben van een danseur, die zóó vast van rhythmiek was, nu was ze blij, toen ze terug kon keeren naar hun tafeltje. Toen Bellaarts haar om nog een dans vroeg, wendde ze vermoeidheid voor en verkoos rustig te blijven zitten.

„Zeg, Mieselien, wat bezielt je?” vroeg Dumée. „Je bent anders zoo'n onvermoeide danseuse.”

„Ik begin te gelooven, dat ik in mijn plichten als danseur tekort ben geschoten,” veronderstelde Bellaarts.

„O, heelemaal niet,” haastte Mies zich te zeggen. „U danst heusch ideaal, maar ik ben werkelijk moe, ik denk, dat het voorjaar me parten speelt.”

„Dan rusten we flink uit en doen straks nog een dansje,” opperde Liesje.

Mies keek op haar horloge-armband.

„Ik moet naar huis,” schrok ze op. „Ik had geen idee, dat 't al zoo laat was.”

„Hè, Mies, wat ben je een spelbreekster,” zei Dumée. „Blijf nu nog even rustig zitten.”

„Ik kan heusch niet, Frits. Moeder heeft bijna den geheelen middag bij vader gezeten, ik moet haar nu aflossen en zorgen, dat mijn patiënt op tijd eten krijgt.”

„Nu, dan stappen we allemaal maar op,” zei Dumée.

„Hè, neen, doen jullie dàt nu niet,” verzocht Mies dringend. „Dan voel ik me heelemaal zoo schuldig.”

„Blijf jij met je meisje nog wat hier,” stelde Bellaarts voor. „Ik ga dan, als u 't goed vindt, met u den weg uit, juffrouw Demming.”

Mies was zichtbaar verlegen met het geval, ze vond het allesbehalve prettig, met Bellaarts, die bekend stond als een echte lady-killer, op straat gezien te worden. Er was een inwendige stem, die haar toefluisterde: doe het niet! maar ze wist niet hoe van hem af te komen, zonder hem te beledigen.

Liesje, haar twijfel ziende, stond op en zei:

„Neen hoor! samen uit, samen thuis! Vooruit, Frits, we gaan weg.”

Mies gaf, toen ze naar buiten stapten, Liesje een dankbaar kneepje in haar arm, wat door deze beantwoord werd met een oolijk knipoogje.

Toen ze afscheid van elkaar namen en Mies reeds aangescheld had aan haar huis, vroeg Bellaarts:

„Zeg, Dumée, heb je zin de volgende week met je dames naar de première van dat stuk van Relandt te gaan? Ik heb er de hoofdrol in. Ik zal jullie kaarten sturen.”

„Dolgraag! Kinderen, heb je zin?”

„Nou en of!” zeiden ze als uit één mond.

„Komen jullie dan na afloop nog even in

Américain, als ik afgeschminkt ben kom ik ook en dan houden we nog een gezellig na-kletsje."

Met een breed gebaar lichtte Bellaarts zijn hoed voor Mies en wipte ze naar binnen met in 't hart een onvoldaan gevoel, dat ze niet wilde verklaren.



VEERTIENDE HOOFDSTUK.

Mijnheer Demming, bijna geheel hersteld, lag in een langen rieten stoel in den tuin te genieten van het warme zonnetje, den overvloed van papavers, akeleien en margrietten, door Mies in het voorjaar gezaaid en nu in volle pracht opgekomen. Van de deftige Orpington Buff's, die achter het kippengaas van de flinke ren zoo vol waardigheid heen en weer stapten, van den grooten Duitschen herder, die achter het kleine poesje joeg, van al het jonge, blijde, zich hernieuwende, wat toen hij nog zoo moe en overprikkelde was zijn wrevel opwekte en hem nu, bij het weerkeeren van zijn krachten hoopvol en blij stemde.

„Vader, je melk,” zei Mies, terwijl ze met het groote glas melk naar hem toe wandelde.

„Zet maar neer, kind, en kom wat bij me zitten, 't is hier zoo heerlijk.”

„Ik heb eigenlijk geen tijd, ik ben aan de correctie van de Damesrubriek bezig.”

„Dat doe ik straks wel voor je, als ik weer binnen lig. Toe, kind, kom nu toch profiteeren van het zonnetje, je hebt het heusch wel noodig, je ziet er in de laatste dagen zoo pipsneuzig uit. Wat scheelt er toch aan? Ik geloof, dat je den laatsten tijd te veel in huis hebt gezeten. Moeder vindt ook, dat je zoo bleek en stil bent. Is er iets, dat je hindert, kind?”

Mies, in een poging om opgewekt te zijn, lachte:

„Zit je weer te piekeren, gekke man? Ik ben zoo best als wat, alleen maar een beetje suf in m'n bol.”

„Je werkt te hard en alles gaat maar, haast

je, rep je. Doe den boel kalm, kind, niemand haast je toch!"

„Neen, dat is zoo, maar weet u, ik heb niet altijd stof voor die Damesrubriek en dan wacht ik tot het laatste oogenblik. Meestal lukt het dan wel, maar dan moet ik ook voortmaken."

„Ik geloof, dat je het werk minder prettig gaat vinden. Dan moet je het niet doen, kind. Je werk zou er onder lijden en dat mag niet."

„Och, neen, ik doe het nog altijd met veel plezier. Maar, weet u, vroeger zei Verstraeten nog wel eens iets tot aanmoediging, maar nu zegt hij nooit meer iets, misschien zit ie wel in z'n maag met mijn geschrijf."

„Ah! daar hebben we de bekende kleinmoedigheid weer. Je vergeet, Mies, dat Verstraeten den enkelen keer, dat hij tegenwoordig hier komt, heelemaal niet veel zegt. Hij is stil en verstrooid en heeft bepaald iets wat hem hindert. Als 't iets in zaken was, zou hij 't me wel vertellen, maar 't schijnt een particulieren aangelegenheid te zijn. Ik durf er hem niet naar te vragen, maar 't doet me verdriet hem zoo stil te zien. En wat komt hij weinig tegenwoordig, ik begrijp er niets van. Is 't jou niet opgevallen, kind?"

„Ja, hij is anders dan vroeger. Och, misschien vervelen hem die bezoeken, vooral nu u weer in de huiskamer is en hij niet meer met u alleen kan praten."

„Wel neen, dat is onzin, je weet heel goed, hoe hij die avonden in den huiselijken kring op prijs stelt. Hoe vaak heeft hij niet gezegd, dat hij zich zoo prettig bij ons voelt en z'n koude pensionkamers haat."

„Hij heeft 't misschien heel druk."

„Welneen, dan zou ik dat toch wel weten. Mies, kind, je hebt hem toch niet gehinderd met 't een of ander. Je kunt zoo grillig zijn, nu eens vroolijk, dan weer stil. Wij zijn eraan gewend,

maar hij denkt misschien, dat hij minder welkom is."

„Och, Vader, haal je nu toch geen onzin in 't hoofd. Ik vind heusch, dat u u te druk maakt over Verstraeten. Als hij geen zin heeft om te komen, blijft hij weg en daarmee uit!"

„Je vergeet, hoe buitengewoon hartelijk hij voor me was tijdens mijn ongesteldheid."

„Nou, zet u dan een dankbetuiging in zijn courant."

„Mies, Mies, wat ben je snibbig."

„Och, al dat gezeur ook over dien Verstraeten, dan begint moeder erover en dan u weer en Frans jankt ook al als hij 's avonds niet verschijnt, 't is hier heusch een malle boel. 't Lijkt wel of we geen andere kennissen hebben, of we door iedereen verlaten, op een onbewoond eiland zitten."

„Zeg eens, vaatje buskruit, windt je niet zoo op."

Mies pruttelde nog iets na en liep met een boos gezicht het huis in.

Daar stuitte ze op haar moeder, die haar een brief overreikte.

„Van Annie," zei ze blij en haastig doorvloog ze het briefje, dat haar getrouwde vriendin haar schreef, die op een klein dorpje woonde, waar haar man dokter was.

„Moeder," riep ze naar mevrouw, die bedrijvig heen en weer liep. „Ans vraagt of ik een tijdje bij haar kom logeeren, ik kan al m'n werk meenemen en ze zorgt voor een rustig hokje om te werken. Wat denkt u, zou 't gaan en zou 't niet te druk worden voor u, nu vader nog niet heelemaal beter is?"

„Natuurlijk kan 't," zei haar moeder opgewekt. „Vader is zoo goed als beter en ik heb er alleen maar voor te zorgen, dat hij zich aan den gewonen regel houdt en alles op tijd krijgt. En

hij is tegenwoordig zoo heerlijk gemakkelijk, dat zal allemaal best gaan."

„Nu, dan zal ik, als vader er tenminste niets tegen heeft, fijn een dag of veertien gaan. Ik snak er naar om er eens uit te komen en bij die leuke, ondeugende bengels van Ans zal ik al m'n muizenissen vergeten en m'n normale humeur weer terug krijgen."

„Mies," zei haar moeder, en ze keek bezorgd naar het bleeke gezichtje van haar dochter. „Wat heb je voor muizenissen, kun je 't mij niet zeggen?"

„Och neen, Pier, laat 't me maar met mezelf uitvechten. Ik vertel 't je naderhand misschien wel eens. Toe, zet nu niet zoo'n onmogelijk angstig gezichtje, 't is niks erg en ik kom er heusch wel doorheen."

De moeder schudde bezorgd het hoofd; ze kon niet nalaten te blijven tobben en zich af te vragen, wat toch haar vroolijke Mies zoo veranderd kon hebben, en ze bracht het in verband met het wegblijven van Verstraeten. Maar, getrouw aan de belofte haar man gedaan, vroeg ze niets, wachtte alleen af hoe de zaken zich zouden af wikkelen. Want vast stond bij haar het geloof aan de liefde van Verstraeten voor Mies, alleen haar eigen kind was haar een raadsel.

Aan het kleine station van Heidenoord stond een aardig, jong vrouwtje met een sportwagentje, waarin een schattig meisje van twee, terwijl een flinke bengel van vijf er naast stond.

„Duurt lang," vond Boy, op z'n stevige beentjes heen en weer stappend.

„Nog drie minuten, dan kan de trein binnen komen," zei zijn moeder.

„Túúúút!" kweelde het blij stemmetje van Anneke, die in het wagentje zat te springen en een mollig vingertje omhoog stak in de rich-

ting van het perron.

„Ja, túúút, zoo doet het treintje,” zei Boy, terwijl hij zich met een vaderlijk air, dat hem vermakelijk stond, naar Anneke overboog. „En wie komt er dan mee?”

„Tan' Mies.”

„En wat zal Anneke dan zeggen?”

„Elkom.”

„O, o, moeder, hoor je dat?” gierde Boy. „Ze zegt „elkom”. Welkom, moet Anneke zeggen,” toeterde Boy in het rose oorschelpje.

„Elkom,” lachte Anneke en haar twee handjes graaiden naar Boy's donkere haren.

„De trein, jongens!” riep moeder en daar donderde reeds het logge gevaarte het stille stationnetje binnen.

„Tante Mies! tante Mies!” gilde Boy al, hoewel de trein nog niet eens stil hield.

Maar eindelijk, tusschen de reizigers die uitstapten, herkende hij haar en hollend naar het hek, dat hem van haar scheidde, riep hij uitgelaten: „Dag tante Mies, hier ben ik, zie je me niet?”

En Mies, Boy's ondeugende jongenssnuitje direct herkenkend, wuifde uit alle macht terug.

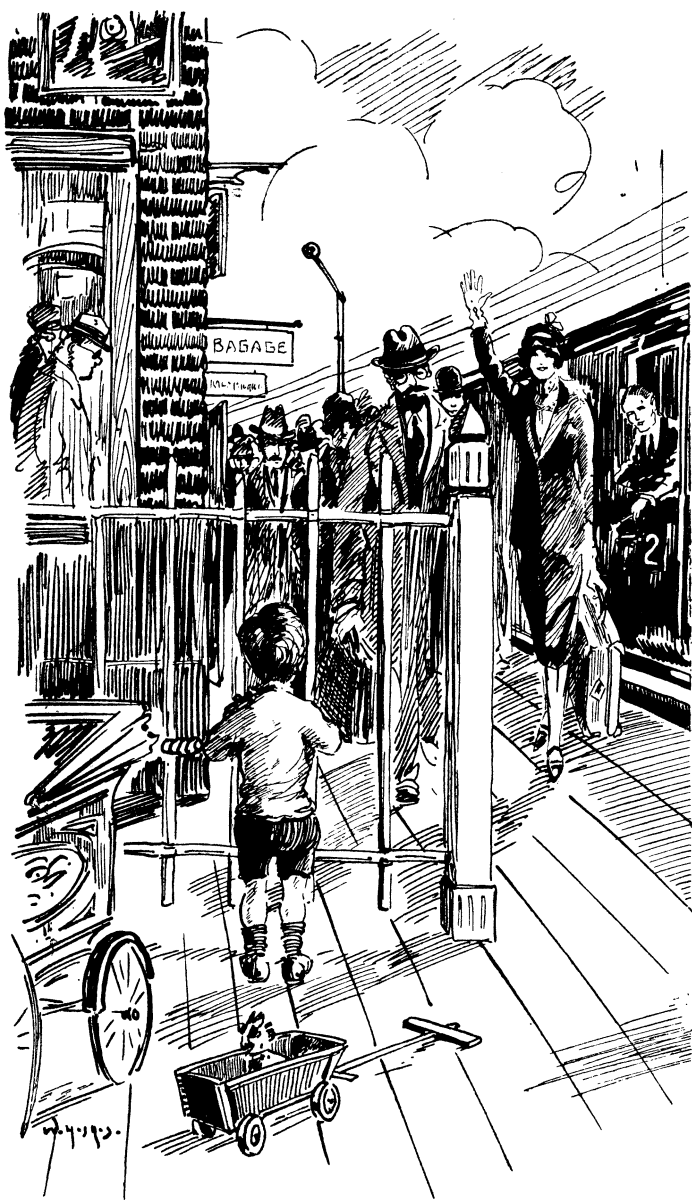
„Vertel je verhaaltjes?” juichte Boy, nog vóór ze de contrôle door was.

En toen hij haar eindelijk te pakken had, klauterde hij, haar licht mantelpakje niet ontziend, tegen haar op en sloeg zijn beide armpjes om haar heen.

„We eten vanmiddag roompudding, omdat jij er bent.”

Met deze verrassende tijding ontving hij haar en hij vond 't van zelf sprekend, dat Mies een sprongetje in de lucht maakte van blijdschap.

Hij gunde haar ternauwernood tijd „de groote en de kleine Ans” te begroeten, en maakte zich direct meester van haar hand en trok haar mee



de lange laan door, die voerde naar hun huis.

En onderweg kreeg ze al zijn jongensverhalen te hooren, van Henk, z'n speelkameraadje, waarmee hij de meest ondeugende streken uithaalde, van het kleine poesje, dat ze stilletjes in huis hadden gehaald en waarvoor ze iederen dag om beurten wat melk hadden bemachtigd, meestal restjes uit hun beker, maar ook wel eens — en de ondeugende oogen keken schuchter in de hare — stiekum uit het kannetje.

En Mies schrok en verbaasde of verheugde zich, al naar mate zijn verhalen dit eischten.

„Daar komt Pappie aan!” brak hij zijn mededeelingen af.

„Waar?” vroeg Mies verbaasd. „Ik zie niets.”

„Neen, je kunt hem ook niet zien, ik hoor z'n claxon!”

En werkelijk, heel in de verte hoorde Mies het auto-signaal opklinken.

„Fijn, gaan we d'r allemaal in!”

„En de sportwagen zeker ook,” lachte Mies.

„Ai! dat is waar ook. Nou,” zei hij goedig, „ga jij er dan maar met moeder in, dan zal ik Anneke naar huis rijden.”

Daar stond de auto al voor hen en stapte dokter Berkman uit om zijn logeetje hartelijk te begroeten.

„Zoo, pipsneus!” lachte hij.

„Pipsneus!” gierde Boy.

„Houd je mond, papegaai!” gebod zijn vader, terwijl hij den aardigen kerel even bij zijn ooren trok.

„'t Is tijd, dat je eens wat buitenlucht komt happen,” vond dokter. „Je ziet er heusch akelig steedsch uit.”

„Toe,” verweerde Mies zich. „Begin nu niet direct te dokteren. Ik ben zoo gezond als wat, er is geen cent aan me te verdienen.”

„Ans,” vroeg hij zijn vrouw, die nu ook nader-

bij kwam. „Ziet dat kind er nu niet bar slecht uit?”

„Nu, bar slecht is te sterk, maar ze ziet wat bleeker dan gewoonlijk. Ze moet maar veel de bosschen in en flink eten.”

„Vooruit,” zei haar man. „Stappen jullie in, dan rijdt ik je even aan en ga nog een paar visites maken.”

„En de sportwagen dan?”

„Ik zal zusje wel naar huis rijden,” bood Boy aan.

„Wel zeker,” lachte zijn vader. „Twee peuters samen op weg.”

„Ik ben geen peuter, ik ga van den winter al naar school!”

Maar vader vond het toch maar beter tante Mies en hem in de auto te nemen, en toerde een eindje met ze om, zoodat ze tegelijk met moeder en Ansje voor het huis stonden.

Mies, die dolveel van kinderen hield, genoot van het heerlijk stel van haar vrienden en toen ze haar mantelpak verwisseld had met een luchtiger japon, ging ze bij Boy op den grond zitten en bouwde met hem aan een poppenhuis voor Ansje's poppen, waarbij haar levendige fantasie direct aan het werk sloeg en ze hem onder het bouwen verhalen deed, die hem den arbeid deden staken en met hoogroode kleur luisteren naar het tooverwereldje waarvan ze hem vertelde.

En toen groote Ans de thee klaar had en ze knusjes bijeen zaten, Anneke in haar stoeltje met een beker melk en een „kwietje”, en Boy aan Mies' knieën, haar aankijkend als een wonder, toen zuchtte Mies voldaan: „O, wat is 't hier weldadig!”

's Avonds, toen de kinderen naar bed waren en Henk uitgeroepen was, zei Annie, terwijl ze het bovenlicht uitdraaide en ze nu in het halfdonker intiemer nog bijeen zaten:

„Mies, kind, wat scheelt er aan? Toe, stort je hart eens uit. Ik zie, dat je ergens over tobt en als oudere vriendin heb ik toch het recht wel je er naar te vragen.”

Mies, die zich zoo heel moeilijk uitsprak, eigenlijk altijd de intimiteiten van anderen aanhoorde en zelf zeer gesloten was, kreeg nu toch een gevoel of het goed moest zijn, voor Annie, dat gelukkige, jonge vrouwtje alles uit te spreken en toen Annie onder woorden zacht haar handje pakte, toen vertelde de anders zoo sterke Mies van al wat haar hart bezwaarde.

Van haar liefde, voor Verstraeten en hoe die gegroeid was, iederen dag meer en hoe gelukkig ze zich gevoeld had in dit hooge, mooie gevoel, waarvan ze zich eerst geen rekenschap had willen geven, doch dat, door de woorden van Dolly voor het eerst in volle klaarheid tot haar doorgedrongen was.

En ze ontvouwde voor Annie, die stil luisterde, alleen maar af en toe haar hand streelde, hoe er toen een zekere schuchterheid in haar gekomen was, een angst, dat Verstraeten zou opmerken, hoe lief ze hem had en hoe dit pogen van haar een zekere koelheid te weeg had gebracht.

En hoe hij nu maar heel weinig kwam en zijn houding tegenover haar zóó vreemd en koel was, zoo geheel veranderd bij eenige weken geleden, toen hij steeds vol lieve zorgen en hartelijkheid was.

„Weet je, Ans,” zei ze en ze kon haar tranen niet terugdringen, die in haar oogen kwamen, „’t was zoo héél fijn, als hij ’s avonds kwam en we bij vader zaten en samen spraken over het werk en alle mogelijke interessante onderwerpen. En ik nam al z’n lieve zorgen aan of het zoo hoorde, dacht er niet verder over na, gerust, geloof me, ik heb niet durven denken, dat hij ook

van mij zou kunnen houden, was blij en gelukkig, dat ik van hem hield. Maar nu hij haast nooit meer komt en als hij er is, zoo koel en teruggetrokken tegen mij is, nu voel ik wel, hoe diep verscholen, toch de hoop in mij was, dat ik iets meer voor hem beteekende, dan anderen."

Annie, die even in zwijgen neergezeten had, zei nu:

„Kun je niet gissen, Mies, waardoor die plotselinge verkoeling is ontstaan. Ga eens goed na, wanneer je die voor het eerst bemerkt hebt."

Mies dacht na, zocht in gedachten, wanneer voor de eerste maal zijn veranderde houding haar opgevallen was.

„O, ik weet het!" riep ze levendig uit. „'t Was op een middag in Trianon, waar ik met Dumée, je weet wel, waar ik samen mee bij „de zure" was, en zijn meisje zat. Naderhand voegde Tom Bellaarts zich bij ons."

„De acteur Bellaarts?" viel Annie haar in de rede.

„Ja, de acteur. We deden een dansje en toen we langs Verstraeten, die daar met een paar deftige heeren zat, kwamen, kreeg ik een koel groetje, héél erg uit de hoogte en den avond daarop, toen hij bij ons kwam, behandelde hij me gewoon als lucht! Daarna is ie nog maar eens een enkelen keer gekomen en als hij niet over mijn werk sprak, dan zweeg hij."

„Die Eifersucht is eine Leidenschaft, die mit Eifer sucht, was leiden schafft," zei Annie zacht.

„Wat bedoel je?" vroeg Mies.

„Wat ik bedoel, vroeg je? Maar kind, wees niet zoo dom, 't ligt er toch duidelijk boven op, dat Verstraeten jaloersch was."

„Jaloersch! van mij! och Ans, hoe kom je er bij? En buitendien, waar moet hij jaloersch van zijn?"

„Hij was naijverig en gehinderd, dat je met

een man danste als Tom Bellaarts. Je weet heel goed, hoe die aangeschreven staat. 't Was heel onverstandig van je met hem te dansen, overmoedig en dom."

„O, Ans, zeg niet overmoedig. Dom misschien wel, ik heb er eigenlijk heelemaal niet bij nagedacht. Weet je, 't was er zoo dol gezellig en die heerlijke, uitnoodigende Jazz-moppen en Dumée, die als hij uit is zoo vroolijk en uitgelaten is, dat hij iedereen aansteekt. Ik zeg je, ik heb er geen seconde bij stil gestaan of het wel passend zou zijn met Bellaarts te dansen, van overmoed was dus geen sprake."

„Dat geloof ik ook wel, nu je 't me zoo vertelt, maar ik ben er bijna zeker van, dat Verstraeten zich er aan geërgerd heeft, en dat zijn jalouzie in hooge mate erdoor opgewekt is en dat daaraan zijn veranderde houding is toe te schrijven. Zeg, Mies, heb je nooit eerder opgemerkt, dat hij 't land had als hij je met een ander zag?"

„Ja, nu ik erover nadenk, nu moet ik toch zeggen, dat hij wel eens ongemotiveerd stug en onvriendelijk kon zijn, als ik over Dumée sprak en ook eens, al een tijd geleden, toen ik op een concert was met Dolly en Ed. Maar ik heb er toen niet verder over nagedacht. Och, je moet denken, toen ik nog bij vader op bureau was, stond hij zoo torenhoog boven me, was hij zoo echt „dè baas", 't kwam niet bij me op, te denken, dat hij iets anders in me zag, dan de dochter van een van z'n trouwste employés. En nu nog, als ik 't me even verbeeld, dan dring ik die gekke gedachte gauw terug. Stel je voor, Verstraeten, Ivan de Gevreesde, houden van mij, nietig schepsel! Och, Ans, wek geen verwachtingen bij me op, die toch nooit verwezenlijkt worden. 't Zou immers te mooi zijn."

„Mies ben je nu heusch zoo bescheiden als je

doet voorkomen?" vroeg Annie, terwijl ze het meisje verwonderd aankeek.

„Bescheiden? Hoe bedoel je dat?"

„Wel, omdat je jezelf zóó nietig vindt in vergelijking met Verstraeten. Cijfer je dan je talent heelemaal weg?"

„Och wat, talent! zooals ik, loopen er honderden rond en als ik niet zoo door Verstraeten gelanceerd was en Dumée, grootendeels uit vriendschap m'n werk uitgaf, dan zou ik nu even ver zijn, als al die zoogenaamde „talenten", die allemaal schrijven en waarvan de naar de redacties gestuurde kopy in de prullemand verdwijnt. Geloof me, Ans, ik zie 't allemaal glashelder in. Als je maar een kruiwagen hebt, dan kom je er wel. En aangezien ik de reuze bof heb er twee te bezitten, zal mijn werk ook wel onder de menschen komen. Maar talent — heusch niet, hoor!"

„Je bent onverbeterlijk, Mies," lachte Annie. „Dit zelfde deuntje hebben we al van je gehoord, toen je nog op de H. B. S. was en je opstellen voorgelezen werden, je gewoon de romançiëre van de school was. Toen beweerde je altijd, dat het de voorkeur was van den een of anderen leeraar of van den Directeur. Wéés toch niet zoo kleinmoedig, kind, gelóóf toch eens meer in je zelf. Kijk eens," en ze trok het meisje mee naar den spiegel. „Geloof je ook niet, dat er eenige kans is, dat Verstraeten van zóó'n snuitje houdt?"

Mies, in verwarring, keek naar haar eigen spiegelbeeld en Annie knikte het interessante meisjeskopje in den spiegel toe en plaagde:

„Malle, kleinmoedige Miep, je zult eens zien, hoe goed alles nog komt."

't Was of Annie's hoopvolle zekerheid zich ook aan Mies mededeelde. Een blos overtoog de bleke wangen en de oogen, de donkere on-

deugende, herkregen weer hun oude schittering.

Zoo vond Henk haar van zijn ziekenbezoek terugkomend.

„Ik geloof, dat de buitenlucht je nu al goed doet,” zei hij.

Ans en Mies keken elkaar lachend aan.

„Vrouw, ik heb visite meegebracht, Beppie en Hans zijn meegereden.”

Beppie was een zuster van Henk, een meisje van een en twintig jaar, met wat stug uiterlijk, verloofd met een vriend van Henk, Jan Terwolde, een jong meester in de rechten.

„Ik kom je even m'n aanstaande voorstellen,” zei Beppie, terwijl ze op Mies toetrad en voorstellend:

„Jan Terwolde, Mies Demming.”

„Juffrouw Demming,” begroette Terwolde haar hoffelijk. „Aangenaam uw kennis te maken, ik heb al zóóveel van Ans' literaire vriendin gehoord, ik vind 't bijzonder prettig u nu eens te zien.”

„Je zult je wel voelen,” zei Beppie. „Ben je erg exentriek geworden? Hou je er eenige hobby's op na? Dit doen immers al die beroemdheden!”

Mies, direct het spottende in Beppie's optreden voelend, zei lachend:

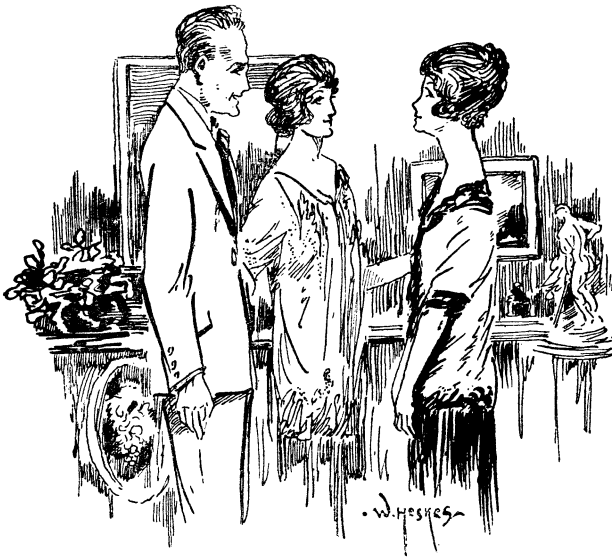
„O, verschillende! Ik kan b. v. niet werken, als Sultana, een jong pantertje niet onder mijn bureau ligt en ik draag uit louter bijgeloovigheid een ring van hout, daar klopt ik iederen keer drie maal tegen, als er iets goeds van m'n werk gezegd wordt. Nu, ik kan je zeggen, 't ding is haast versleten.”

Annie, Henk en Jan barstten in een schaterlach uit om den nonsens van Mies, maar Beppie, met een blik waar naijver uit sprak op Mies' humor en den bijval, dien ze vond, vooral bij Jan, zei wat vinnig:

„Nou ja, dat is spot, die dient om ons te laten gelooven, dat jij niet zoo exentriek bent en al die malligheden niet noodig hebt om beroemd te worden.”

„Bep, willen we over iets anders spreken, dan over „Meine Wenigkeit”, lachte Mies, die zag hoe het meisje te kampen had met haar jalouzie.

„Zeg Mies,” vroeg Henk, terwijl hij zijn zus



plagend aankeek. „Herinner jij je nog, hoe we Bep thuis altijd noemden?”

„Bah, flauw!” zei zijn zus boos. „Je hoeft niet zoo onzinnig te doen, Henk! Hans wéét wel, dat jullie me Beppie pé-bui noemden, dat heb ik hem heusch wel verteld.”

„Toe, kinderen, nu niet flauw zijn,” kwam Annie er tusschen in. „Miep, schenk jij eens 'n kopje thee in, dat is jouw taak zoolang je hier bent.”

Beppie, tamelijk haastig opstaand, zei, wat zuur lachend:

„Laat ze maar blijven zitten, ik zal 't wel doen. Artistenhanden zijn niet gewend wat in 't huishouden te doen.”

Maar Mies, geprikkeld door dit wat flauwe doen van Beppie, stoof haar voorbij naar de theetafel en zei spottend:

„Toe, Beppie, doe niet zoo idioot en doe toch vooral je naam niet zoo'n eer aan. Gebruikt u suiker en melk, mijnheer Terwolde?”

En kalm vulde Mies de kopjes en reikte ze met de haar eigen gratie over.

Annie, een kleurtje op de wangen door opwinning over Beppie's vreemde houding, en toch niet tusschenbeide willende komen, omdat 't Henk's zuster was, vroeg bemiddelend:

„Bep, speel je straks wat voor ons, we hebben je in zoo'n langen tijd niet gehoord.”

„O, ik denk er niet aan,” zei het meisje onwillig. „Ik heb geen zin in dat altijd opzitten en pootjes geven.”

„Nu, kind dan niet,” zei Henk, dien het wat kinderachtig gedoe van zijn zuster begon te vervelen.

„Vertel u ons eens wat van het uitgaand leven in de hoofdstad,” vroeg Terwolde Mies, „wij dorpelingen blijven zoo verstoken van al wat er aan moois te zien en te hooren valt.”

„Ja Mies,” viel Annie bij. „Laat eens hooren, wat je in den afgeloopen winter allemaal genoten hebt.”

„Nu, dat is niet zoo héél veel,” zei Mies, blij, dat het gesprek over een anderen boeg gegooid werd. „Er is genoeg te zien, maar meestal was ik te moe, als ik van kantoor kwam en daarna kregen we Vader's ziekte en heb ik hem, zooals je weet, verpleegd. Toen kwam er natuurlijk ook niet zooveel van uitgaan. Maar toch heb ik

een keer of wat erg genoten. Ik heb Paul Wegener en Moïssi gezien, een schitterend Russisch ballet en ben ook wel eens naar het Concertgebouw geweest, waar ik Ilona Durigo en Myra Hess hoorde. Al was ik niet veel uit, ik heb wel het neusje van den zalm gehad."

"Om jaloersch van te worden," zei Terwolde. "We blijven hier zoo verstoken van al wat goed is, je kunt er soms naar snakken."

"Je vergeet," zei Beppie, "dat we hier de Nederlandsche tooneelgezelschappen krijgen. Maar, dat is natuurlijk niet genoeg; als 't niet uit het buitenland komt, deugt het niet."

"Dat is nonsens," viel Henk in. "Als we hier de werkelijk goede troepen kregen, zouden we niet naar iets anders verlangen. Maar, wat krijg je hier? Een grocje van alles. En dan die ongelukkige zaal met die vreeselijke tooneel-décors, dat verstoort immers alles. Je schaamt je eigenlijk als er zoo'n dood enkel keertje goede krachten komen. Ze moeten zich wel groen ergeren, als ze op zóó'n tooneel moeten spelen."

"Ja," lachte Mies, "dat is zoo. Laatst moest ik Ellen Mason interviewen en die vertelde me juist, hoe ze van den winter hier opgetreden was en zich had moeten kleeden en schminken in de huiskamer van den caféhouder en hoe ze, in een spannende scène bij een open haardvuur, op den grond eenige blokken hout hadden neergelegd, wat het brandend vuurtje moest beduiden."

"Die menschen hebben ook zoo'n vreeselijke drukte," spotte Beppie. "Waarom komen ze dan, laten ze wegblijven als 't hun niet bevalt."

"Hè, Bep, wat flauw van je," zei Annie. "Ze brengen ons toch heerlijke avonden, als we dat niet hadden, waren we altijd aangewezen op „Heideland" en dat is nu toch heusch niet zoo hemelsch."

"„Heideland" is héél verdienstelijk," bracht Bep-

pie daartegen in. „Ze halen toch altijd prijzen, op ieder concours waar ze meespelen.”

„Wat is Heideland?” vroeg Mies geïnteresseerd. „Een tooneelclub?”

„Ja, een rederijkerskamer,” zei Henk. „En werkelijk, ze spelen niet onverdienstelijk. Maar je weet, hoe dat gaat op kleine plaatsen, de jeune premier is de barbier en tevens aanspreker van het dorp en de grande tragédienne heeft een zaakje in manufacturen. Dat beider Nederlandsch niet zoo heel zuiver is, kun je begrijpen. Maar ik moet er bij zeggen, voor een dilettanten troepje is 't werkelijk niet slecht.”

„En wat voeren ze voor stukken op?” vroeg Mies.

„Lichten kost,” zei Terwolde. „En, o ja, laten we dit vooral niet vergeten, we hebben hier een grroot tooneelschrijver!”

„Hè, hou toch op met je spot,” zei Beppie. „Als je 't allemaal zoo vreeselijk vindt, ga er dan niet heen.”

„O, wee! als je aan Beppie's dorp komt,” plaagde Henk. „Voor haar bestaat er niets op de wereld, dat mooier en beter is dan Heidenoord. Trouwens, daarin staat ze niet alleen, bijna alle Heidenaren zijn zoo en 't mooiste is, dat ze, als ze bij elkaar zijn, al wat buiten Heidenoord is hoog verheffen, elkaar de oogen uitsteken met buitenlandsche reizen en grootsteedsch gedoe, maar laat een ander 't niet wagen, iets op de heiligheid van hun oord af te dingen, dan worden ze woest!”

„Nonsens!” zei Beppie ontstemd. „Ik weet heusch wel, dat hier niet alles volmaakt is, maar zooals jullie er op afgeven is belachelijk.”

„Toe,” zei Mies, „vertel nu verder van jullie tooneelschrijver.”

„Heb je soms stof voor een roman nodig?” vroeg Beppie.

„Nou,” plaagde Mies. „Een roman is te veel eer, maar een novelle zou er wel uit te halen zijn.”

„Mies, wees voorzichtig,” waarschuwde Annie. „Vele schrijvers hebben den roem van Heidenoord en haar bewoners bezongen, één op zulk een wijze en zóó doorzichtig, dat hij 't niet meer waagt, dit liefelijk dorp, pardon Bep, stadje, te betreden, uit angst, dat ze hem te lijf zullen gaan.”

„Nu, ik waag 't er op,” lachte Mies. „Vooruit Henk, vertel, ik vind 't dol amusant.”

„Nu dan, we hebben hier, zooals Terwolde al zei, een grrroot tooneelschrijver. De goede man heeft een handel in brandstoffen, of neen, ik vertel 't je niet goed, die zaak is niet geheel van hem, die behoort aan „de familieregeering”. Dat is een zeer ingewikkelde geschiedenis, Miesje, dat laat zich maar niet zoo gemakkelijk vertellen.”

„Toe,” drong Mies aan. „Ga nu voort, ik geloof, dat er bergen kopy in steekt.”

„Aanstellerij!” zei Beppie zacht, terwijl ze met een driftig gebaar haar stoel achteruit schoof. „Echte schrijvers uitdrukkingen! Ik vind 't treurig, als je je stof tot schrijven overal moet zoeken, zoo niets origineel.”

„Greif nur hinein in 's volle Menschenleben...” declameerde Henk. „Dom gansje, berust niet al wat er geschreven wordt op ware gebeurtenissen? Dat 't hier nu je geliefd Heidenoord zal zijn, dàt grieft je. Mies, wees terwille van Beppie's groote liefde niet àl te scherp en stel onze veelbeminde dorpsgenooten niet teveel aan den kaak!”

„Wees gerust, brave, àls ik de stof al gebruik, dan zullen de Heidenoorders steêvast gelooven, dat 't hun naaste burens zijn.”

„En dan,” lachte Annie. „Dàn zullen ze je de

beste schrijfster van de wereld vinden, want ieder haat hier zijn naasten buurman als... zijn achterbuurman!"

„'t Kon Henk z'n praktijk wel eens kunnen kosten, als de menschen wisten, hoe hij over ze sprak," zei Beppie.

„Geen nood, kind! Bij de kliek ben ik toch al in ongenade, die laten zich liever cureeren door mijn geëerden collega, het brave neefje van het nòg bravere lid van de familieregeering. Maar, Mies brandt van verlangen om meer te hooren.

Beppie pé-bui, val ons niet weer in de rede, straks mag jij àl het liefs vertellen van onze gemeente-notabelen. Nu dan, de litérateur-brandstoffenhandelaar komt uit het geslacht der Linstroo's. Nooit van gehoord, Mies? Ken jij Oome Hein en Oome Kees en Oome Dries Linstroo niet? Oome Hein met z'n witte kuif en z'n rond buikje, die toen ie met tante Neel trouwde een water-en-vuur nerinkje had, annex tabak-en-sigaren affaire? En Oome Kees, die barbier was en Oome Dries, die met manufacturen liep? Och mensch, dan ben je heelemaal niet op de hoogte! Enfin, 't is den Oomes voor den wind gegaan en al wat er in Heidenoord aan brandstoffen, sigaren en manufacturen verkocht wordt, 't komt allemaal van de Oomes. En de kinderen van Oome Kees en Oome Dries — Oome Hein heeft geen kroost — zijn allen voortgegaan op het pad van hun brave ouders en hebben de zaakjes gebracht tot énorme zaken en overal waar geld aan te verdienen of eer te behalen is, dáár zit de familieregeering in en voert er den hoogsten toon."

„En," viel Annie hem in de rede. „Vergeet vooral niet te vertellen, dat, overal waar geld voor te geven is, de familieregeering de hand op den zak houdt en 't aan anderen overlaat de verschillende nooden te lenigen!"

„Nu ben je toch heusch onrechtvaardig,” zei Beppe, zachter dan ze tot nog toe gesproken had. „Je vergeet, hoe ze zich uitsloven, als er een weldadigheidsvoorstelling gegeven wordt en hoe ze altijd bereid zijn mee te werken als er kaarten verkocht moeten worden voor een liefdadig doel.”

„Zeker, dat is waar,” gaf Annie toe. „Maar vergeet dan ook niet, dat hun eigen portemonnaie daarbij gesloten blijft en ons berucht en beroemd orgaan „Heidenoord” ze hemelhoog verheft en heele kolommen wijdt aan de braafheid, den liefdadigheidszin van de familie Linstroo.”

„Ja,” spotte Henk. „De hééle Heidenoorder pers — vlak ’t niet uit, Mies! — staat eigenlijk in dienst van de familieregeering. Toch grootsch, als je zoo’n macht hebt. Maar, ik zou je vertellen van onzen schrijver. Nu, één der Linstroo’s de grrroote Guus, heeft artistieke neigingen, voelde op een goeden dag den geest over zich vaardig worden en maakte een tooneelstuk. Hij las ’t eerst in eigen kring voor en schoon die kring alles haat, wat maar eenigszins naar het artistieke zweemt, zoo veranderde men daaromtrent toch subiet toen het een loot van hùn stam betrof en Oome Hein en Oome Dries, èn de tantes èn de neven en nichten, ze vonden ’t buitengewoon en vanaf die stonde was Guus een genie, sprak Oome Hein zoo langs z’n neus weg van „me neef die schrijft,” hemelde hij in de societeit of trein het tooneelstuk van „onze schrijver” hoog op.

„Heideland” nam het direct op zijn répertoire en nog dienzelfden winter werd het stuk ten tooneele gebracht. En ’t werd een succès fou, voor den schrijver als voor de medespelenden.

Kransen, bouquetten, planten, werden aangedragen om hulde te brengen aan des schrijvers groote gaven. En hoewel hij zich eerst had laten

dwingen, trekken, om ten tooneele te verschijnen, was hij eindelijk gezwicht en met een snuit van: God helpe mij, ik kàn niet anders, stond hij temidden van de tooneelisten te buigen als een volleerd dramaturg."

Mies, danig 'geamuseerd, zei: „O, had ik 't maar kunnen zien, 't zou me wat waard zijn geweest. En wat zei de pers er van?"

„Nu, dat kun je denken! Heele kolommen werden er gevuld en o. m. „Naar ons verzekerd werd, is de groote schrijver reeds bezig aan een tweede tooneelstuk."

Foto's van den auteur en zijn kinderen, zijn hond, z'n ega, etc. brachten de Heidenoorders in verrukking en ze keken hem aan, of ze hem nooit te voren gezien hadden."

„En hoe was het tooneelstuk eigenlijk?" vroeg Mies.

„Onrijp prullewerk! 't Hing aan elkaar als droog zand."

„En is dat tweede tooneelstuk ook nog opgevoerd?"

„Nee, dat is zeker in de beenen gezakt, men hoorde er nooit meer iets van."

„Heb je nu genoeg stof voor een roman?" vroeg Beppie. „Laten we dan alsjeblieft over iets anders praten. Al dat afkammen van Heidenoord is bar vervelend. Als jullie 't er zóó vreeselijk vinden, trek dan ergens anders heen."

„We vinden 't hier niet vreeselijk," zei Annie. „Geloof me, Bep, we zouden niet graag ergens anders wonen, want de bosschen, de hei, 't is alles even heerlijk, maar je zult moeten toegeven, dat er hier elementen zijn, die 't leven onaangenaam maken."

„Dat zal wel overal zoo zijn," vond Mies. „Alleen in de stad merk je minder van elkaar, hier ben je veel meer op elkaar aangewezen."

„Daar staat tegenover, dat er op kleine plaat-

sen een veel sterkere band is," zei Beppie. „Je staat lang niet zoo ver van elkaar af, je bent als 't ware één groote familie."

„Hè, ja!!" spotte Henk. „Eén groote familie, waar altijd ruzie en oneenigheid is en ze elkaar het licht in de oogen niet gunnen."

„Wie lust er kersen?" vroeg Annie, trachtend hiermee het gesprek in andere banen te leiden. „Ik heb een zalige mand gestuurd gekregen van een nicht uit Gelderland, vooruit, kinderen, we gaan om de laatste kers eten."

Mies, vlug, ruimde den theeboel weg en Annie zette het fruit op tafel.

„Bep," zei Annie. „Je komt er niet van af, je moet vanavond wat voor ons spelen. Toe, laat je nu niet zoo bidden, we hebben je in zoo'n langen tijd niet gehoord. Mies zal het ook fijn vinden als je wat speelt."

„Nou en of," zei Mies. „'t Is zeker al twee jaar geleden, dat ik je voor 't laatst hoorde."

Henk, naar den salon gaande, knipte het licht aan, ontsloot den vleugel en riep uitnoodigend:

„Vooruit, Bep, we wachten en smachten."

Beppie begaf zich naar den vleugel en een weinig moduleerend, zette ze de Mondschein-Sonate van Beethoven in.

Als Beppie speelde, veranderde haar heele wezen, haar gezichtje, dat meestal stroef stond, kreeg een zachte, haast verteederde uitdrukking en er ging dan iets heel sympathieks van haar uit.

In de muziek ging ze op, gaf ze zich geheel, verdween het schuchtere, haast verlegene, dat zoo vaak verborgen werd onder vinnigheid en ruwheid.

Wie Beppie werkelijk kende, hield veel van haar, maar 't was slechts een heel enkele vergund, een blik te slaan in dit teêre, naar koestering en liefde hunkerend wezen.

Jan Terwolde, die haar kende, vanaf haar

prilste jeugd, wist wat verborgen was achter dit stroeve, zich moeilijk gevende. En door zijn groote, trouwe liefde, viel het hem niet zwaar, haar vaak moeilijke en afwisselende stemmingen te dragen.

De vaste overtuiging die hij had, dat Beppie, als ze eenmaal haar evenwicht gevonden had, een heel goede vrouw zou worden, maakte hem sterk en 't was alleen op háár verlangen, dat ze, schoon reeds eenige jaren verloofd, nog niet trouwden.

Hij had 't, zooals ze nu was, best aangedurfd, wetend, dat zijn groote liefde haar wel veranderd zou hebben. Maar zij, ontevreden over zichzelf, wilde niet trouwen voor ze wat gelijkmatiger van humeur was en steeds hoopte ze, dat de muziek, die ze zóó lief had, dit wonder tot stand zou brengen.

Hoewel, stuitend op veel tegenstand van haar ouders, die liever gezien hadden, dat het huwelijk tusschen haar en Jan gesloten zou worden, had ze met behulp van Jan gedaan weten te krijgen, dat ze tweemaal per week in stad les mocht gaan nemen bij een groot pianist, die slechts leerlingen met talent aannam.

Het feit, dat hij haar als élève accepteerde, had haar, die zoo weinig zelfvertrouwen had, een grooten steun gegeven en ze studeerde met een énor men ijver en ging met reuzenschreden vooruit.

Niemand wist echter, hoe groot de strijd was, die Beppie met zichzelf voerde, tegen het snibbige, jaloersche in zich.

Als Mies had kunnen vermoeden, hoe Beppie opgezien had tegen haar komst bij Annie en de daarmee gepaard gaande kennismaking met Jan, zou ze milder gestemd zijn geweest tegen het meisje en haar hatelijkheidjes over 't hoofd gezien hebben.

Beppie, die zichzelf leelijk en onontwikkeld zag, had lang vóór Mies' komst zich verbeeld, hoe Jan haar en Mies zou vergelijken en gevreesd, hoe die vergelijking in haar nadeel uit zou vallen.

Mies, het interessante mooie meisje, opvallend door haar vreemd type, de schrijfster, de journaliste, was het niet van zelf sprekend, dat Jan, die weinig met meisjes als Mies omging, direct weg van haar zou zijn?

Als Bep eenmaal zoover was, dan holde haar fantasie door, stelde ze zich de vreeselijkste dingen voor en kòn ze niet gelooven, dat het anders zou gaan, dan zij zich in haar opgezweept verbeelding voorstelde.

Met al die zwarte gedachten was ze dien avond met Henk meegegaan en had ze met een bang hart Jan aan Mies voorgesteld.

Toevallig was het de eerste maal, in de drie keeren, dat Mies bij haar oude schoolvriendin logeerde, dat Jan thuis was, vroeger, toen hij nog in Leiden studeerde, had hij haar nooit getroffen.

Beppie's angst was ook dezen keer weer geheel ongegrond. Hoe slecht kende ze Jan toch op dat punt. Er kòn geen andere vrouw komen, die indruk op hem maakte. In zijn trouw hart was slechts plaats voor één en die eene was Beppie, Bep met al haar buien en jalouzietjes, maar ook met haar warm en teêr innerlijk, dat alleen maar bloot kwam voor hem en in haar spel.

Toen de Mondschein Sonate ten einde was en Bep droomverloren voor zich uit bleef staren, bleven ook de anderen zwijgen en geen applaus stoorde de heerlijke stemming waarin Bep's spel hen gebracht had.

Maar toen ze weer bij hen binnen kwam, stond Mies op en met tranen in de oogen, drukte ze

innig Bep's handen.

Bep, blij-verrast, keek haar in één groote verbazing aan.

„Zóó te kunnen spelen,” zei Mies, haar stem een weinig schor. „Bep, ik kan je benijden. Je hebt er geen idee van, wat je me vanavond gegeven hebt, maar ik wil je wel zeggen, dat het ontzaglijk veel is.”

En Bep, dankbaar, met een stralende uitdrukking in haar oogen, vroeg schuchter:

„Vin-je, dat ik vooruit ben gegaan?”

„Verbazend,” zei Mies overtuigd. „Je spel is in die twee jaar absoluut veranderd. Je speelde vroeger technisch goed, alles kwam er even mooi en gepareld uit, maar nu spreekt je hart mee en zooals je die heerlijke Mondschein speelde, 't was één brok gevoel. Ik heb genoten, Bep,” en zich tot Jan wendend, zei ze: „Wat zal dat fijn zijn, als u naderhand in uw eigen huisje naar hartelust van Bep's spel kunt genieten. Ik geloof, dat ik nooit uit zou gaan, als ik iemand bij me had, die me alle mooie werken zóó kon voorspelen.”

„Ja, 't is een groot voorrecht,” zei Terwolde. „En Bep weet niet half, hoe gelukkig ze me maakt als ze speelt.”

„Ik weet het wel,” zei Bep met een stralenden lach, terwijl ze zacht haar handje in de zijne lag.

Mies keek met verbaasde blikken naar heel dit veranderd wezen van het meisje en al de wrevel, die ze in het begin van den avond tegen Bep had gevoeld, versmolt als sneeuw voor de zon en toen bij het weggaan Bep uit naam van haar ouders vroeg of Mies den volgenden dag bij hun kwam dineeren en dan wat vroeg wilde komen om eerst nog wat op Bep's kamer te praten, nam Mies van harte gaarne de uitnoodiging aan en 't was met een hartelijken handdruk,

dat de beide meisjes afscheid namen.

„Gewoon een wondertje is toch die zus van jou,” zei Mies tegen Henk, terwijl ze Annie hielp de kopjes omwasschen.

„Zoo is ze altijd geweest,” zei Henk. „’t Eene oogenblik een zuur, naar schepseltje, ’t andere een zachte, warm-voelende vrouw. Ik kan je zeggen, dat ik Jan bewonder, die bij dit altijd wisselende zijn geduld maar houdt. Mij maakt ze soms ziedend met al d’r nukken en vinnigheidjes. Ik zou ’r dan met plezier door elkaar kunnen rammelen.”

„Moet je dat hooren,” plaagde Annie. „In z’n hart is ie dol op het eenige zusje en hij heeft hard meegedaan haar op een schandelijke manier te verwennen. Want dáárin zit de grootste fout Henk, Beppie is èn door haar ouders èn door jou vreeselijk verwend en Jan plukt daar nu de bittere vruchten van. Nu je vaak moe en overprikkeld bent, erger je je aan Beppie’s grilligheid, maar vroeger duldde je ook alles en verbaasde ik me even hard over je uithoudingsvermogen als jij ’t nu over Jan doet.”

„Ik geloof, dat je vrouw daar den spijker op den kop slaat,” plaagde Mies.

„Ja, ongelijk heeft ze niet,” bekende Henk.

„Je ziet nu,” zei Annie, terwijl ze door Henk’s haren streek, „wat de gevolgen van al dat verwennen zijn. Zorg er nu voor, dat je je kinderen daar vrij van laat.”

„Jij hebt makkelijk praten,” bromde haar echtgenoot. „Jij bent den heelen dag bij ze en ik zie ze maar bij oogenblikjes, dan heb ik geen zin den boeman te spelen.”

„Malle vent,” lachte Annie. „Er is nog een groot verschil tusschen boeman spelen en ze in alles hun zinnetje geven.”

„Doe ik dat dan heusch zoo erg?”

„Ja, dat doe je en ’t ergste is, dat je al niet

meer weet, dàt je het doet."

„Vrouwkie, maak me er in 't vervolg attent op. 't Zou ellendig zijn als de kinderen ook zulke kuren kregen, ik wil daar niet ook schuld aan hebben."

„Nu, je vrouw zal er wel voor zorgen, dat het niet gebeurt," stelde Mies hem gerust. „Zelden zag ik zóó'n verstandig moedertje, je kinderen worden heusch model opgevoed."

„Ja, wat 'n schat van 'n wijfie heb ik toch, hè Mies? En dan ben ik nog vaak zoo brommerig en vervelend tegen haar."

„'t Is nogal bar," lachte Ans. „Geen wonder, dat je wel eens brommerig thuiskomt, als je den geheelen dag klachten hebt moeten aanhooren."

„Ze aanhooren is nog zoo erg niet," zuchtte Henk. „Maar ze opheffen, dàt is 't erge. Mies, kind, neem nooit een dokter tot man. Alle ergernis komt op jouw kopje terecht."

„Alsof dat in een ander vak niet is," lachte Mies. „Jullie mannen zijn eenmaal geboren pruttelaars en bromberen en wij, zachte duiven, zijn er, om al jullie gebreken, en 't zijn er velen, in deemoed te dragen."

„Kinderen," zei Annie met een blik op de klok. „Laten we hierover niet langer debatteen, 't is morgen weer vroeg dag en wij goede buitenlui kunnen niet tegen dat late naar bed gaan. Vooruit, stadsmusch, naar je nestje."

Mies ging dien avond naar bed met een blij en opgewekt gevoel.

Het in-gelukkige huishoudentje van Annie en Henk, het elkaar volkomen begrijpen en aanpassen van die twee, de schatten van kinderen, zoo ongekunsteld en lief, dit alles deed haar ontzettend veel goed en 't wekte het verlangen op ook eenmaal zoo'n rustig, veilig nestje te hebben met geen anderen wil, dan op te gaan in elkaar.

En op ditzelfde uur zat Verstraeten in zijn eenzame pensionkamer voor zijn bureau, met de handen in zijn weelderigen haardos en dacht hij met oneindig verlangen aan het trotsche, zich voor hem verbergende meisje, waar zijn heele hart naar uitging en dat hij, door eigen jalouzie en onredelijkheid van zich verwijderd had.

Dien avond pas had hij bij een bezoek aan Mies' ouders gehoord, hoe zij voor een poosje naar een vriendin was, die buiten woonde en met allerlei, naar zijn meening, sluiksche vragen, was hij te weten gekomen, waar die vriendin woonde en of... o, schrikbeeld! er daar geen broer of zwager of vriend was, waar Mies' voorkeur naar uitging.

En „Grompie”, met een gezicht als de heilige onschuld zelf, had zich laten uithooren en alles verteld wat Verstraeten zoo gaarne wilde weten.

Maar innerlijk had hij zich voor de zooveelste maal zitten verkneuteren over dien goeien „Ivan”, die dacht, dat hij hem niet in de gaten had.

En toen Verstraeten weg was, had hij zijn vrouw oolijk toegeknikt en blij gezegd:

„Dat marcheert best, wijfie, mijn kop af, als de zaak niet binnen eenige maanden in orde komt.”



VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

Mies was juist veertien dagen van huis, toen er twee brieven voor haar kwamen, die haar naar huis riepen.

De eene was van haar vader, waarin hij haar het heugelijk bericht meldde, dat hij zijn werkzaamheden ging hervatten, erbij voegend, dat hij 't prettig zou vinden, als Mies nu terug kwam om „de Pier” zijn afwezigheid te vergoeden.

De andere was van Verstraeten, waarin hij haar vroeg aanwezig te willen zijn bij de opening van een tentoonstelling op Maatschappelijk gebied en hiervan een verslag wilde schrijven.

De brief, hoewel streng zakelijk, eindigde met eenige vriendelijke woordjes, die Mies goed deden.

En schoon 't haar speet, het lief gezin te verlaten, was ze toch blij, weer terug te kunnen gaan, want ze verlangde naar allen en naar haar werk.

Den avond vóór haar terugkomst, was Verstraeten bij de Demmings geweest, had pret met Frans zitten maken, opgewekt gebabbeld met mijnheer en mevrouw en men was 't er over eens, dat hij weer heelemaal de oude werd.

Men liet hem deelen in de verrassing, die Mies te wachten stond bij haar thuiskomst en mijnheer Demming vertelde zoo langs z'n neus weg, dat Mies had geschreven vóór de koffie thuis te zijn.

En toen den volgende morgen Verstraeten voor zijn bureau zat en druk bezig was aan het dagelijksch zware werk, toen, opeens, gooide hij alle paperassen tezamen, pakte een spoorboekje en doorsnuffelde dit met koortsachtige haast. En geen drie minuten later, sloop hij door de

deur van zijn privé-kantoor en de groote, zwarte flambarde diep in de oogen gedrukt, haastte hij zich den kant op van het Centraal station.

Maar toen hij op de brug vóór het station liep, viel 't hem in, hoe hij zich eigenlijk aanstelde als een grasgroen H. B. S.-sertje.

In een impuls was hij op weg gegaan en had zijn verlangen naar Mies hem gedreven haar van den trein te gaan halen, maar eenmaal zoover gekomen, vond hij 't toch wat al te dwaas en boos op zichzelf nam hij den terugtocht aan en zat even daarna weer begraven onder al het werk.

Mevrouw Demming was naar het station gegaan om Mies te halen en toen haar slanke dochter, vlug als water, van den treeplank der coupé op haar toesprong en haar met een jubelend:

„Dag schatte-Pier!” begroette, toen keek de moeder met dankbaarheid naar het fleurige kopje, de schitterende oogen en zei ze blij:

„Kind, wat heeft het buiten zijn je goed gedaan.”

„Pier, ik fuif op een taxi,” zei Mies, toen haar moeder een tram wilde instappen.

„Nee, Mies, dat is zonde van 't geld,” zei haar practische moeder.

„Och wat, ik heb nog hoopen geld over, ik weet heusch niet, wat ik met mijn honorarium moet doen, laat me nu eens roekeloos zijn.”

„Nu goed dan,” gaf haar moeder toe en wilde juist instappen, toen ze zich bedacht:

„Nee, Mies, laten we dat maar niet doen, vader wilde je zoo graag verwelkomen en als we nu met een taxi gaan, zijn we veel vroeger thuis dan hij.”

„Ik weet nog iets veel mooiers,” zei Mies, die niet van haar taxi-idee af te brengen was.

„We rijden eerst even naar de Redactie en halen vader aan, is dat niet aardig? Toe, Pier,

laten we nou vandaag 'n beetje extra doen."

Mevrouw, die het wel prettig vond, haar man zoo te verrassen, gaf toe en in snelle vaart bracht de taxi hun naar de redactie-bureaux van het groote dagblad.

Mies, die hier overal den weg kende, klopte aan een der vele loketjes van het groote kantoor waar haar vader met zijn staf zat en vroeg naar mijnheer Demming.

De klerk, die haar kende, zei vriendelijk:

„Gaaf u maar in 't privé kantoor, ik zal mijnheer roepen."

Terwijl ze ieder in een gemakkelijken stoel zaten te wachten, plaagde Mies haar moeder: „Ja, Pier, geef je oogen maar den kost, 't ziet er keurig uit, geen stofje te ontdekken, zie je wel?"

„Als Vader ons nu maar niet zoo lang laat wachten," zei mevrouw, „ik vind 't zoo zonde, dat die taxi zo lang moet wachten."

„Toe, Piertje, doe nu niet zoo krenterig. Je hebt toch een rijke dochter. Wij kunnen ons dat „leisten", me moeder en ik."

Maar daar ging de deur al open en kwam één en al blijdschap, mijnheer Demming binnen.

En achter hem, het hoofd schuchter om de deur stekend, zijn Hoofd-Redacteur, die vroeg:

„Mag ik ook even komen verwelkomen?"

't Was met een onbeschrijfelijk teederen blik, dat Verstraeten Mies' handje pakte en het meisje keek hem weer zoo onbevangen aan, alsof er voor dien tijd niet dat onzegbare tusschen hen was geweest, dat nooit verklaard was en toch als een muur tusschen hen had gestaan.

„Kind, wat zie je er kostelijk uit!" prees haar vader.

„Ja, we hebben een veranderde Mies teruggekregen," vond Verstraeten. „U weet nu, waar u haar heen moet sturen, als ze weer eens stil en bleek is."

„Ik heb 't fijn gehad,” zei Mies, „maar ik ben nu toch weer erg blij thuis te zijn en verlang er hard naar aan 't werk te gaan.”

„Nu, dat treft,” lachte Verstraeten. „Er ligt een massa werk voor je klaar en ik ben blij, dat mijn redactrice weer opgewekt wil beginnen.”

„Kom, man,” zei mevrouw, „we moeten nu gaan, Frans moet weer op tijd naar 't Gym en 't wordt zoo zoetjes aan 't uurtje voor koffiedrinken.”

„Weet je wat je moest doen, Verstraeten,” zei plotseling mijnheer Demming. „Je moest met ons meegaan. We hebben wel niet zoo'n extra fijne lunch en je hebt 't in je stam-restaurant waarschijnlijk veel beter, maar 't is voor de gezelligheid. Doe je 't?”

„Dolgraag!” zei Verstraeten blij en weer voelde hij zich dien dag de grasgroene H. B. S. ser, want een gevoel van geluk en verlegenheid bekreep hem, als hij niet meer gekend had sinds zijn jongelingsjaren.

„Allemachtig, wat een weelde,” lachte meneer, toen ze in de wachtende taxi stapten.

„'n Weelde-bevlieging van je dochter,” zei zijn vrouw.

„Hoeft u niet eens te zeggen,” plaagde Mies. „Hè, vader, zeg eens eerlijk, zou je de Pier van een dergelijke roekeloosheid verdenken?”

„Nooit!” gaf haar vader toe. „Je moeder zou in zoo'n geval zeggen: de tram brengt me er net zoo goed en dat kost maar een dubbeltje. Maar jij en ik zijn voor de weelde, we zijn de roekeloze elementen in de familie.”

„Wat een geluk, dat mevrouw de schaal dan zoo in evenwicht houdt,” lachte Verstraeten.

De taxi hield stil voor de deur en toen meneer den sleutel in het slot stak, holde Frans al naar voren en zijn zuster ziende, trok hij haar, onder het zingen van: lang zal ze leven! naar binnen

en danste het tweetal de huiskamer in.

„Wat een verschil met eenige maanden geleden,” zei Verstraeten zacht tegen mevrouw. „Toen was alles even stil als ik uw huis binnen kwam en nu is alles blijheid en vreugde.”

„Ja, Goddank,” zei zacht mevrouw terug en haar lieve oogen werden vochtig, toen ze haar man veerkrachtig en opgewekt achter het joelend tweetal de huiskamer in zag gaan.

„Mies,” zei mijnheer, terwijl hij den arm om zijn dochter heensloeg. „Luister eens, kind, vóór we aan tafel gaan, moet je even met ons mee naar boven, waar een kleine verrassing je wacht voor al de goede zorgen en trouwe verpleging bij Grompie's ziekte.”

„Wat zalle me nou hebbe?” vroeg Mies, die als ze uitgelaten was in den ouden Janus-toon terugviel.

„Alles mee naar boven,” jubelde Frans. „U ook, meneer Verstraeten!”

En in optocht toog men naar boven, waar halt werd gemaakt voor een kamer, die vroeger dienst deed als mangel-naai- en rommelkamer.

„Wat is dat?” vroeg Mies in de uiterste verbazing, toen ze de ex-rommelkamer omgetooverd zag in een hoogst smaakvolle werkkamer.

„Voor de schrijfster,” zei haar vader. „Hier kun je rustig werken, zou ik zeggen.”

Mies kon geen woorden vinden om te zeggen, hoe groot haar vreugde was en stil dwaalde ze van 't een naar het ander. Naar de mooie boekenkast, waarin keurig geschikt waren al haar boeken, naar het mooie, groote bureau waar ze alles gereed vond, dat tot werken aanlokte en waar bovenop stond een vaas met geurende theerozen en een kaartje van Verstraeten erbij.

Naar het kleine tafeltje met de mand vol frissche planten van „je uitgever en zijn meisje”,

lieve attentie van Frits en Liesje.

Naar de mooie, donkere overgordijnen, door haar moeder zelf gemaakt. Naar den borstelhanger in houtsnijwerk door Frans vervaardigd, kortom naar al de dingen, bijeengebracht uit liefde en hartelijke sympathie.

't Werd Mies te machtig, ze voelde een brok in haar keel opkomen en terwijl ze haar moeder en vader hartelijk omhelsde, Verstraeten krachtig de hand drukte en Frans door z'n krullebol streek, zei ze met een schorre stem:

„'t Is heusch te veel, ik weet niet wat ik ervan zeggen moet, ik zal alleen maar als een zoet kind beloven: ik zal hier altijd goed werken! Want dat zal ik, 't is gewoon een ideaalkamer om te werken.”

Ze genoten allen van Mies' uitbundige vreugde en 't was in een opgewekte stemming, dat ze aan de lunch gingen.

„En vertel nu eens hoe je 't buiten gehad hebt?” vroeg Verstraeten.

„O, daar heb jullie geen idee van, hoe fijn! 't Is zoo'n gelukkig huishoudentje en de kinderen... dat zijn gewoon schatten. Die kleine baby, zoo'n mol, moet je hooren, hoe ze 's morgens in haar badje ligt te kraaien en met de stevige beentjes trapt en spartelt. Ik heb haar eenige keeren mogen baden, dat is een ongekend genot en we waren allebei boos als moedertje Annie zei, dat 't nu genoeg was.

Dan haalde ik het tegenstribbelende rose lichaampje uit het bad en begon het droog te wrijven onder allerlei verhalen en malle geluiden. Zóó fijn, en dan lachte en kraaide ze zonder ophouden.”

„En de boy?” vroeg mevrouw. „Is die ook zoo lief?”

„Dat is een héél bijzonder kereltje. Die moet u zien, als hij zit te spelen! Zoo'n ernst zag ik

nog nooit. Alles wat hij doet, of 't zijn spoor in elkaar zetten, of een huis bouwen is, 't gaat alles met evenveel ernst en nadenken. En als je hem een verhaaltje vertelt, dan staat ie, geleund tegen je knie en valt je met geen enkele vraag in de rede. Maar ben je klaar met vertellen, dan komen alle waarom's na elkaar en zie je hoe goed hij alles in zich opgenomen heeft."

En zoo vertelde Mies nog door van de kinderen, van het geluk van Annie en Henk, van Beppie, die haar zeer nabij was gekomen.

"Je hebt daar, dunkt me, rijke stof tot schrijven opgedaan," zei Verstraeten, die genoten had van Mies' verhalen, vooral, toen ze sprak over de kinderen en het jonge geluk van haar vrienden. 't Was hem zoo lief geweest, het innige teêre en zachte waar te nemen op Mies' kopje, toen ze daarvan vertelde.

"Ja" zei Mies, „het heeft me ontzaglijk veel stof gegeven, maar dat niet alleen, 't heeft me in ieder opzicht goed gedaan, lichamelijk als geestelijk en ik voel me een herboren mensch."



ZESTIENDE HOOFDSTUK.

't Liep tegen einde November en Mies en Liesje, die aan het shoppen waren, liepen, de neusjes weggedoken in de hooge bontkragen van hun mantels, met vlugge passen door de Kalverstraat.

„'t Is neuzig,” zei Mies. „We gaan straks even iets warm's drinken, hoor!”

„Gut kind, ik heb nog zoo'n macht te doen,” zei Liesje, die bezig was inkoopen te doen voor het aanstaand nestje.

„Kom,” drong Mies aan. „Dat kan er best af, loopen we straks nog een beetje harder.”

„Mies!” riep Liesje plotseling, terwijl ze haar meetrok voor een boekwinkel. „Daar staat je boek! Ik herken de bandteekening.”

„Neen!” zei Mies, 't haast niet kunnende gelooven en met een sprongetje vóór de winkelruit staan blijvend.

Een trilling doorvoer Mies, 't leek zoo onwezenlijk, háár boek voor het winkelraam.

Ze wist precies, hoe 't eruit zag, want Frits had haar reeds in 't begin der maand de present-exemplaren gestuurd, maar nu ze 't daar zoo plotseling zag staan, was 't net of een ander het geschreven moest hebben en niet zij zelf.

Vóór de winkelruit stonden nog eenige dames te kijken en Liesje ondeugend, zei hardop:

„Een mooie band, dat boek, dat daar vooraan staat, goed doet het ornament in goud op zwart. Van wie is 't, kun jij 't zien? Wacht es, ik zie 't al, 't is van Mea, dat moet 't pseudoniem zijn van een heel bekende schrijfster. Ik koop 't vast, 't zal wel goed werk zijn.”

„Lies, ga mee,” proestlachte Mies. „Sta daar

nou niet zoo wanhopig op te snijden, toe nou."

En Liesje, lachend, liet zich meevoeren.

„Reclame moet er zijn," orakelde ze. „Ik ben er zeker van, dat die dames je boek zullen koopen."

„Kind," zei Mies uitgelaten. „Ik fuif je op al wat je maar lust. Ik ben gewoon dol, nu ik mijn boek heb zien staan."

„En wat een fijn plaatsje heeft 't hè? Dat komt, omdat Frits je kind in zoo'n fijn jurkie heeft gestoken. De vrouw van dien boekhandelaar heeft heel veel zin voor 't artistieke en dat krijgt bij haar altijd een goed plaatsje. Zeg, we gaan even kijken, of 't op het Rokin ook al staat."

En de meisjes stapten in een vaartje naar 't Rokin en drukten haar neusjes plat tegen de winkelruiten.

„Ja, ja, ik zie 't!" riep Liesje. „Kijk, daar in de hoogte, tusschen een detective-roman en een verzenbundel, kijk daar!"

Mies zocht en ja, daar zag ze het staan.

„Niet zoo'n mooi plaatsje als in de Kalverstraat," zei ze.

„Neen, maar ze kunnen je ook niet allemaal zoo te kijk zetten, ondankbaar kind. Wij zijn niet de eenige, die dit seizoen met een nieuw boek uitkomen. Nog even loeren bij dien anderen boekhandel."

Daar had het boek weer een zeer mooie plaats en knikten de meisjes elkaar tevreden toe.

„Weet je wat aardig is" zei Liesje, „Frits heeft heelemaal geen moeite gehad om je boek er bij de boekhandelaren in te „stampen", dat noemen ze zoo, zie je. En dat is heel bijzonder, want een eerste boek van 'n schrijfster wordt meestal met het noodige wantrouwen gekocht.

Pas als je eerste boek succes heeft gehad en vooral een goede pers, dan gaat je tweede er als koek in."

„Maar hoe kwam 't dan, dat hij met mijn eerste boek geen last had?”

„O, dat zal ik je vertellen, Frits schond overal het geheim van je pseudoniem en vertelde, dat



je redactrice van het Vrouwenblad der grrroote Courant was en onder onmiddellijke protectie van Ivan den Gevreesden stond. Kind, dat heeft je een reuze duw gegeven. Vooral ook in de provincie, waar ze een diep respect hebben voor dit

machtig orgaan. En dat jij, zoo'n blaag nog, daaraan verbonden bent als redactrice, nou, dat opende de deuren voor je boek."

"Ja, ik heb ontzaglijk veel aan hem te danken," zei Mies. „Ik zal 't hem vertellen, hij zal 't wel aardig vinden."

"Net of hij dat niet vooruit wist," lachte Liesje, „moet je net zoo'n slimmen rot als Verstraeten hebben, hij heeft 't natuurlijk gedaan om je den weg te vergemakkelijken."

"Daar heb ik eigenlijk nooit over nagedacht. 't Is toch in-lief van 'm."

"Ja, Miesje," plaagde Lies. „Je mag je werkelijk beschouwen als een bevoorrecht wezen en 't geeft te denken, dat een zóó hoog-geplaatst persoon als Ivan zich zoodanig voor je interesseert."

"Vooruit," zei Mies. „Nu gaan we eerst ergens zitten, waar wil je? Ik ben de gastvrouw en de keuze is aan jou."

"Laten we dan even bij Winckels inwippen, daar is zoo'n genoegelijk strijkje."

Even later zaten ze achter een welvoorziene thé complet en genoten van de aangename warmte, de streelende tonen van het strikje en heel het gezellig gezoem van het thee-drinkend publiek, dat op dit uur geen plaatsje onbezet liet.

"Nu zal er wel gauw kritiek op mijn boek komen," zei Mies. „Wil je gelooven, dat ik kippenvel krijg als ik er aan denk. Ik heb zoo vaak artisten hooren zeggen, dat ze niets gaven om kritiek, meestal niet eens lazen, wat men over hen schreef. Ik kan er niet bij, ik weet nu al dat een goede kritiek me in den zevenden hemel brengt en een slechte, diep in den put."

"Kom, zóó erg moet je 't niet nemen. 't Lijkt me ook wel zuur een slechte pers te hebben, maar niet zóó om er heelemaal over in den put te zitten. En van die artisten, die nooit kri-

tieken lezen, dáár geloof ik heelemaal niets van. Ik weet van Frits, die altijd alle kritieken toegezonden krijgt op de boeken, die hij uitgeeft, hoe tuk ze er op zijn om de kritieken te lezen. En weet je, we moeten er vaak om lachen, hebben ze een slechte, dan is de recensent altijd iemand, die een vijand van ze is, of iemand, die erg partijdig is, terwijl de schrijver van de goede kritiek hemelhoog verheven wordt. Wij vergelijken het met iemand, die pas schaatsen leert rijden, de schuld van z'n vallen en krabbelen ligt altijd aan de schaats of het schaatsenband, dat te los zit, nooit bij den rijder zelf."

„Ik hoop, dat ik aan dergelijke bekrompenheden ontkom,” zei Mies.

„Nu, zoolang je nog eerlijk toegeeft, dat je in de piepzak zit voor de kritiek, is er geen gevaar,” lachte Liesje. „Ik moet zeker met iedere kritiek, die er komt naar je toe komen hollen.”

„Natuurlijk,” zei Mies. „En voor iederen keer, dat je er een brengt, krijg je een duppie.”

„Tsjonge, jonge, dat kan een vet potje worden. Er komen al gauw 'n vijftientwintig kritieken binnen, dat is toch maar een vette knaak!”

De kritiek, waar Mies zoo voor gevreesd had, was haar gunstig gezind.

Algemeen werd erkend, dat haar werk, hoe wel nog wat groen, toch getuigde van veel talent.

Er werden Mies wenken gegeven, die ze ter harte wilde nemen, omdat ze kwamen van schrijvers, die alleszins gerechtigd waren tot beoordeelen.

't Gaf telkens weer een nieuwe opwindung, als Frits of Liesje met een kritiek kwamen aanzetten en Mies gooide trouw een dubbeltje in het spaarvarken, speciaal gekocht voor de gelegenheid.

En toen Liesje op een dag kwam met een

„zure kritiek”, waarin de jonge schrijfster onbarmhartig „afgekamd” en haar werk onrijp genoemd werd, toen was Mies direct terneergeslagen en kostte het Liesje moeite, Mies van het idee af te brengen, dat nu juist die kritiek de juiste was.

„Wacht maar,” plaagde Liesje. „’t Is nog maar je eerste, slechte kritiek. Er zullen er heusch nog wel volgen. Jij denkt maar, dat iedereen verrukt moet zijn van je eerste papieren kind! ’t Is wel eens goed voor je, je zou heusch te pedant worden, als alles maar strijk en zet ging.”

„O, neen,” zei Mies, met een benepen stemmetje. „Daar zou geen kans op zijn, je weet niet, hoe gering ik over m’n eigen werk denk. Bij iedere goede kritiek lijkt ’t me, of er een wonder gebeurt. Ik kan me veel meer vereenigen met die laatste kritiek, heusch, mijn werk is groen en ’t is nog echt prullewerk.”

„O, wat een gekkie ben jij!” lachte Liesje. „Ik moest je heusch door elkaar rammelen. Zóó’n kleinmoedig mensch moet er nog geboren worden. Hoor eens, als je zóó bent, breng ik je alleen de goede kritieken, ’t is wel doodjammer van ’t duppie, dat ik dan misloop, maar ik heb ’t toch wel voor je over.”

Nu moest Mies toch ook lachen en al gauw was ze de zure kritiek weer vergeten en toen er naderhand nog eenige minder gunstige kwamen, toen was ze er doorheen en aanvaardde ze deze met gelatenheid.

’t Was eenige dagen na de verschijning van Mies’ boek, toen ze, gaande langs een der grachten, plotseling Dolly tegen ’t lijf liep.

Al dien tijd hadden de meisjes elkaar niet gesproken, soms op een concert hadden ze elkaar gezien en stijfjes toegeknikt.

Maar nu ze elkaar zoo pal in ’t gezicht liepen, kwam het oude, vriendschappelijke gevoel, dat

ze toch jarenlang voor elkaar gekoesterd hadden weer boven en als gelijktijdig riepen ze: „Dag!”

En Dolly, Mies' hand pakkend zei op den ouden hartelijken toon:

„Hoe maak je 't?”

„Loop een eindje mee op,” zei Mies een beetje zenuwachtig.

„Wat hebben we elkaar in tijden niet gesproken,” zei Dolly, naast Mies voortlopend.

„'t Lag niet aan mij, ik was het laatst bij jou,” haperde Mies.

„Toe, laten we er niet meer over spreken,” zei Dolly zacht. „Ik ben erg flauw en kleinzielig geweest, maar geloof me, ik heb er genoeg spijt van gehad en menigmaal heb ik in beraad gestaan naar je toe te gaan.”

„Had 't maar gedaan,” zei Mies hartelijk. „Ik heb dikwijls naar je verlangd en dan stil gehoopt, dat we elkaar per toeval ergens zouden ontmoeten. Nu is dat toeval gekomen en ik kan je zeggen, dat ik er héél blij mee ben.”

„Meen je 't heusch?” vroeg Dolly.

„Zeg eens even,” lachte Mies. „Heb ik je ooit iets gezegd, wat ik niet meende?”

„Hè, nu ben je weer de oude,” zei Dolly blij en gaf Mies een arm. „Laten we die narigheid van onze booze periode nu maar vergeten en weer fijn bij elkaar komen.”

„Ik wil dolgraag,” zei Mies. „Maar... de onschuldige oorzaak van onze ruzie, zou die er vrede mee hebben, dat ik weer ten tooneele verschijn?”

„O, vast,” lachte Dolly. „Ik heb spijt, dat ik 't toen zoo hoog genomen heb, want na eenige maanden verloor hij wederom zijn hart en nu aan een meisje, dat hem wèl wilde.”

„Dolly,” schertste Mies. „Geen hatelijkheden, hoor!”

„Was geen hatelijkheid,” verontschuldigde Dolly zich. „Alleen maar de waarheid.”

„Ik ben héél blij voor Ed. En zijn ze al verloofd?”

„Nee, ’t is nog officieus, maar na z’n examen, dat tegen het voorjaar plaats zal hebben en waar hij zeker doorkomt, wordt ’t officieel.”

„Is ’t een sympathiek meisje?”

„Nou, ze is geen Mies Demming, maar ik mag haar heel graag en ze zal een begripvullend en goed vrouwtje voor Ed zijn.”

„Gefilseteerd, hoor! van harte!”

„O, daar begint ze weer met d’r Janus-taaltje. Heb je dat nu nog niet afgeleerd. Je moest je schamen, jij zoo’n beroemde romanière.”

„Hou op, dierage! Als je spot, word ik wéér boos.”

„Ik spotte heelemaal niet. Je weet niet half, hoe trotsch ik op je ben. Goed, dat je me indertijd je nom de plume verklapte. Ik heb je boek direct gekocht en ’t wacht op je handteekening. Ik heb alle kritieken verslonden en bij ons thuis vechten we altijd wie ’t eerst je Dames-rubriek in handen krijgt. Zèlfs de goeie Pipa leest ’m, al zegt ie, dat ie niets geeft om al dat vrouwen-gezwam. Maar Miesje had altijd een schreefje voor bij hem.”

„Ik voel me danig geflatteerd. Zie je m’n neus niet, die krult gewoon!”

„Ik zie alleen, dat ie nog net zoo brutaal en uitdagend is als ie altijd was.”

„Zeg, Dol, wat voer jij tegenwoordig uit? Ben je nog altijd aan het batikken?”

„O, ziel, hou op! Ik ben tegenwoordig serieus aan ’t teekenen en schilderen. Moet je niet uitvlakken, hoor!”

„Meen je ’t heusch?”

„Ja, warempel. Je moet weten, dat ik een beetje beu werd van al ’t gebatik. Ik had m’n

heele familie en al m'n vrienden voorzien van batik-werken en toen ik 't eindelijk eens productief wilde maken en probeerde mijn werk te verkoopen, toen bleek het, dat 't lieve menschedom geen geld over had voor m'n batikkerij. Ze vonden 't véél te duur, 'n enkele kocht iets en trok dan 'n gezicht of 't liefdadigheid was. Nou, toen kreeg ik er finaal genoeg van en aangezien ik niet van plan was als een niksnut door de wereld te dazen en maar steeds op kosten van den Pipa te leven, besloot ik een anderen weg in te slaan. Ik sprak met den directeur van onze school en die vond, dat ik veel aanleg had tot teekenen en me moest toeleggen op de decoratieve bandteekening en illustratie. Daar heb ik me toen met een ware woede op gesmeten, heb gewerkt als twee peerden met het gelukkig gevolg, dat ik al twee bandteekeningen heb mogen maken voor een vriend-uitgever van m'n oom en juist verleden week een opdracht kreeg van dienzelfden uitgever om een prentenboek te illustreeren. Wat zeg je van me?"

„Dol, wàt fijn!” zei Mies, haar heele gezicht in één straling. „Wat kranig van je! O, wat ben ik benieuwd je werk te zien. Ik zal 't direct aan Frits Dumée vertellen, die moet je ook opdrachten geven. Stel je voor, dat jij nog eens 'n bandteekening voor een boek van mij maakt! O, dat moet gebeuren!”

„Schrijf jij maar een roman, je zult eens zien, hoe ik me dan voor je uitsloof? Ben je weer aan iets bezig?”

„Ja, ik heb 'n heelen roman in m'n hoofd, maar 't staat nog niet klaar voor m'n geest en vóór dien tijd begin ik er niet aan. Soms kan ik 't niet uithouden en zou er dolgraag aan beginnen, maar 't is niet goed dat te doen, dan wordt 't toch maar weer onrijp werk genoemd.”

„Hè, stoor jij je aan kritiek? Ze hebben mij

ook al afgekamd bij m'n eerste bandteekening en anderen hebben me weer in de hoogte gestoken. Ik leg al die kritieken op de weegschaal en dan neem ik er net het midden-gewicht van."

„Werk je onder je eigen naam?"

„Nee, dat durf ik niet. Pas veel later, als ik er een beetje in ben."

„Hoe is je pseudoniem?"

„Ben je mal, ik zeg 't niet. Die wou me d'r even laten invliegen! Jullie persmensen zijn veel te gevaarlijk, een geheim kan men jullie niet toevertrouwen."

„Och, vlieg op! Ik zal jou w geheim waarachtig niet schenden. Toe, Dol, wees niet zoo'n naarling, zeg 't me nu."

„Wat een nieuwsgierige Aag! Ze brandt om 't te weten. Nu dan, ik ben Maddy."

„Wat? Ben jij dat? Heb je dan ook die kostelijke caricaturen in „de Vuurtoren" gemaakt? Eenig gewoon! Nee, maar, 't is om te gieren! We hebben ons suf gedacht wie 't zou zijn, Frits, Liesje en ik hebben er een heel ander van verdacht. Weet je, wie we er op aanzagen, dat tekenaresje van „de Gele", je weet wel, met dat korte haar en 't spitse neusje. En nu te denken, dat jij dat bent. Zeg, Dol, je hebt heus veel talent. Weet je, Verstraeten, die is heel scherp in z'n oordeel, en die amuseerde zich schoon met je caricaturen."

„Ik heb eens 'n heele goede kritiek in z'n blad gehad. Dat vond ik fijn!"

„O," plaagde Mies. „Ik dacht, dat je niet gaf om kritiek."

„Ellendelaar!" schold Dolly.

„Zeg, Dol," zei Mies enthousiast. „Je moet eens wat voor m'n Dames-rubriek teekenen. Of ben je contractueel verbonden aan „de Vuurtoren?"

„Gelukkig niet. Ik mag teekenen waarvoor ik wil, maar totnogtoe regende het geen aanvragen."

U is de eerste, geachte Redactrice, en als ik nu van u mag weten, wanneer u een teekening wenscht, en of u me vrij laat in m'n onderwerp, dan zult u me zeer verplichten. Zeg, als ik bij je kom, dof ik je schoenen wel even op."

„Je vraagt niet eens naar 't honararium."

„Ach, geachte Redactrice, het aardsche slijk komt bij mij achteraan, vandaar, dat de hakken van m'n suède schoenen, tot wanhoop van onze trouwe Mie altijd één kluit modder zijn. Maar, ik ben ervan overtuigd, dat een orgaan als 't uwe, zijn medewerkers enorm betaalt, zóó, dat ze er binnen den kortst mogelijken tijd schatrijk van worden."

„O, Dol..."

„Geeft de witste tanden! Schitterende reclame voor het artikel!"

„Hè, malle, hou toch op," lachte Mies, die zich weer als van ouds met Dolly voelde. „Ik wou net een ontboezeming luchten, dat ik toch zóó blij ben, dat we elkaar weer teruggevonden hebben."

„En we zullen elkaar niet weer verliezen, hoor! Ik hèb geen broer meer, maar al zou ik er nog tien hebben en ze zouden alle tien stapel gek van je worden, zonder dat hun vurige liefde!! beantwoord werd, 't zou me Siberisch laten, daar kun je van Japan!"

„Goed zoo! En nu ga je, om ons verbond te bekrachtigen mee naar huis en vragen we of de geliefde Pieremegoggel ons op een fijn glaasje likeur fuift."

„O, die lieve, goeie Pier, wat verlang ik naar haar, jà, ik ga mee, ik moet 'r weer eens zien."

En de meisjes, als twee opgewonden bakvischen, pratend zonder eind, ophalend alle oude herinneringen, stapten vlug door en haakten naar het oogenblik om de Pier te verrassen met de blijde tijding van hun verzoening.

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK.

De trouwdag van Frits en Liesje naderde met rassche schreden. Het huisje van den jongen uitgever was smaakvol ingericht en wachtte op het gelukkig paartje, dat er zijn intrek zou nemen.

Mies, die met alles geholpen had en tusschen haar drukken arbeid in, met Liesje gezwoged had om alles klaar te krijgen, was door het jonge paar verzocht bruidsmeisje te zijn.

„Ik vind het eng,” zei ze 's avonds in den huiselijken kring, waar ook Dolly en Verstraeten aanwezig waren. „Ik heb nog nooit zooiets gedaan, ik ben vreeselijk onhandig in zulke gevallen, ik weet zeker, dat ik Liesje laat tip-pelen over d'r sleep.”

„Och, zeurpot,” berispte Dolly haar. „Er is toch nog een bruidsmeisje. Je doet maar net wat die doet.”

„Dat is juist zoo'n wanhoop! Een van Frits' zusjes is bruidsmeisje en die heeft 't ook nog nooit gedaan die vroeg mij juist hoe 't moest.”

„Nou zielepiet, wees maar zoet, ik zal je wel helpen, ik heb 't zaakje al viermaal bij de hand gehad en ben dus geroutineerd.”

„Dol, je bent een engel! Vooruit, zeg me hoe 't moet.”

„Zijn er ook bruidsjonkers?”

„Ja, twee, een vriend van Frits, een jong arts en een broer van Liesje.”

„Wat een poppenkast!” bromde Verstraeten, die plotseling weer een aanval kreeg van jalouzie, waarvan hij meende verlost te zijn. „Dat is nu toch heusch uit den tijd zoo'n malle vertooning.”

„Gelukkig niet,” lachte Dolly. „Hè, ik hoop, dat 't nooit uit de mode gaat. Ik vind 't gewoon

fijn, zoo'n droom in wit."

"Hou me vast!" plaagde Mies. „Dol wordt poëtisch! Nu, als jij trouwt, zullen we je witten droom witter, dan wit maken. Je zorgt maar, dat 't midden in den winter gebeurt, met een sneeuwkleed van 10 meter hoog en een warrelling van sneeuwvlokken om je wit-gesluierd kopje."

"Daar heb je de schrijfster aan 't woord," lachte Dolly. „Maar jij dan, Mies, zou jij niet in 't wit willen trouwen?"

"Ik?" peinsde Mies. „Als ik al trouw, neen, dan zal 't geen witte droom zijn."

"Een zwarte nachtmerrie!" plaagde Frans.

"Hè, brasem, wat luguber," rilde Mies.

"Hoe zou jij er dan uit willen zien als bruid?" vroeg Verstraeten, die toen hij de vraag uitgesproken had, alweer berouw had, want hij voelde de plaag-oogen van Dolly en Frans op zich gevestigd.

"Ja, Miesenkind, vertel ons dat eens?" vroeg haar vader.

"Hè," zei Mies afwerend. „Wat maken jullie daar opeens 'n gewichtig gedoe van. Ik trouw in m'n gewone plunje en ik ga in de tram naar 't Stadhuis, daar, nou weten jullie 't."

"Bah, wat 'n saaie boel!" sputterde Frans. „En ik had nogal gehoopt, dan een smoking van den Pipa te krijgen!"

"Wel ja, een baby in smoking!" plaagde Mies.

"Ben je dan van plan zóó gauw te trouwen, Miesje?" zei ondeugend Dolly. „Als je niet direct trouwt, dan groeit Frans wel in z'n smoking."

Nu was Mies in verlegenheid gebracht en woest kijkend naar al die plaag-gezichten, zei ze:

"Hè, zwemmen jullie door! Toe, Dol, zeg me nu, hoe ik dat achterhangsel van Liesje moet hanteeren."

"Hoor eens, ik ben voor aanschouwelijk on-

derwijs," zei Dolly, kwasi-gewichtig. „Twee van de hier aanwezigen moeten het bruidspaar voorstellen, de rest fungeert voor den stoet van smetteloos reine maagden en jonkers."

Mies, met een dreiging in haar donkere kijkers, Dolly's overmoed temperend, zei:

„Ik moet toekijken, dus ik doe niet mee."

En Dolly, begrijpend, zei:

„Nu, dan moeten de Pier en Grompie er maar aan gelooven."

En, terwijl ze een ragfijn, tullen kleed over het nog donkere haar van mevrouw Demming spreidde, sprak ze uitnoodigend:

„Geacht bruidspaar, de bakkies binne feur, mag 'k u f'rsoeke."

Grompie en de Pier, geämuseerd, begaven zich gearmd naar de voorkamer.

En Dolly, den gefingeerden bruidssluier handig opnemend, onderwees:

„Zie je, nu neem je sluier en sleep voorzichtig in je handen, vooral losjes, anders trekt de robe om de beentjes van de bruid en houd ook vooral niet den sleep te hoog, maar ongeveer op deze hoogte. Vooruit, nu jij!"

En terwijl de Pier en Grompie langzaam voortstapten, nam Mies den sleep aan één kant en schaarden Verstraeten en Frans als deftige bruidsjonkers zich achter den stoet.

't Was waarlijk een fraaie vertooning en toen ze de kamer rond waren geweest, zei Mies opgelucht: „Dank je wel, Dol, nu zal ik 't zaakje wel klaar spelen."

„Moet je nog een nieuwe japon hebben voor de gelegenheid?" vroeg Dolly.

„Nou en of! De schatte-Grompie heeft me gefoven op een jurk van witte charmeuse, gewoon een dot!"

„Is ie al klaar? Toe, laat 'm eens zien?" drong Dolly aan.

„Ja, natuurlijk is ie al klaar. Maar je zult je nieuwsgierigheid moeten bedwingen. Kom me maar kleden, dan kun je de pracht meteen zien,” zei Mies.

„Ik heb de japon ook nog niet gezien,” be-



dacht Grompie plotseling. „Dat is toch sterk! Zulke nesten, je mag ze ootmoediglijk de japon geven, maar naar je oordeel wordt niet gevraagd.”

„Weet je wat je moest doen,” zei mevrouw, „je moest de japon even aantrekken, dan kun-

nen ze meteen allemaal zien of ze goed zit."

„Goeie genade, wat een zeurpieten zijn jullie," bromde Mies.

„Vooruit, lui schaap, naar boven," en Dolly trok haar van d'r stoel en joeg haar de kamer uit.

Mies had danig 't land, maar ze vond 't on aardig tegenover haar vader, botweg te weigeren.

't Meest zag ze op tegen het binnenkomen in de kamer zoo in vol ornaat met (net als een Kwatta-reep, bedacht ze lachend) aller oogen op haar gevestigd. In minder dan geen tijd had ze de jurk aan en stond ze in de huiskamer, door Dolly vlak onder het licht getrokken.

Er was zeker geen liefelijker beeld denkbaar, dan Mies in de robe van soepele zijde, glad en nauw vallend langs haar slank figuurtje, vrij latend de mooi gevormde hals en armen en van een soberen eenvoud, die haar bijzondere bekoorlijkheid des te beter liet uitkomen.

En wéér betrapte Verstraeten er zich op, dat hem een ontroering beving, die niet meer paste bij zijn jaren, die hij zich alleen nog maar herinnerde uit zijn H. B. S. tijd.

Maar dankbaar stemde het hem, dat hij, als rijpere man, dit mooie gevoel nog kende en het Mies was, Mies, in haar bekoorlijke onschuld van jong meisje, die het teweeg had gebracht.

En Mies, voelend zijn bewonderende en toch respectvolle blikken, voelde zich onbehagelijk, had het gevoel, of ze zich een shawl om de schouders moest slaan en ietwat wrevelig zei ze:

„Zoo, poppetje gezien, kastje dicht!" en stoof ze naar boven, om zich te ontdoen van het feestkleed, zich de gloeiende wangen wat af te koelen en beneden terug te komen in vrij wat behagelijker stemming nu ze de gewone plunje weer aan had.

Toen dien avond Verstraeten naar huis ging, vroeg hij of Mies met hem mee wilde naar een



première, die zeer zeker de moeite waard was om te zien.

Mies wilde dolgraag meegaan en met goedvinden van haar ouders nam ze de invitatie gaarne aan.

„Ik kom je tegen acht uur halen,” zei Verstraeten en in zijn stem was zoo'n bijzondere klank, zooiets dieps en innigs, dat Mies er door ontroerde.

En dien nacht was 't, dat Mies den slaap niet vatten kon, ze zich om en om gooide in haar bed en ten prooi was aan de meest onrustige gedachten.

Ze voelde, hoe ze aan den vooravond stond van een groot gebeuren en angst vervulde haar, als ze dacht aan dit oogenblik, dat haar nameloos gelukkig zou maken en waar ze toch tegen op zag, omdat ze zich klein en onzeker voelde tegenover den man, dien ze had leeren liefhebben en hoogachten.



ACHTTTIENDE HOOFDSTUK.

Een stampvolle zaal, een schitterend verzorgde première en in een der loges, stralend van jeugd en blijdschap, Mies, met naast haar, Verstraeten, die, slank en goedgevormd als hij was, een goed figuur maakte naast Mies' teere, donkere schoonheid.

Verstraeten, die een bekende figuur was, werd direct opgemerkt als hij in een schouwburg verscheen, en nu, met het bekoorlijke meisje naast zich, werd hij meer nog dan anders bekeken en vroeg men zich af, wie wel de jongedame zou zijn, waarmee hij in de loge zat.

Mies voelde zich niet bepaald behagelijk onder al die blikken en ze was blij, toen de voorstelling begon.

In de pauze stelde Verstraeten voor even naar den foyer te gaan en met teedere zorg sloeg hij Mies het warme bont om de schouders.

In den foyer was het dol druk en Verstraeten werd van alle kanten begroet.

Plotseling werd het paar tegengehouden door een hand die zich om Verstraetens arm klemde en een tamelijk luide stem, die uitriep:

„Wel, mijnheer Verstraeten, wat heb ik u in langen tijd niet gezien.”

En voor hen stond Denijs, de „Zure uitgever”, die met iets onaangenaams in zijn blikken het paar monsterde.

„En...,” zei hij langzaam, terwijl hij Mies genadiglijk de hand toestak. „Mag men feliciteeren?”

Een vuurroode blos overtoog Mies' gelaat, ze had den man in het gezicht kunnen slaan.

Verstraeten, woedend over zooveel gebrek aan

manieren, zei scherp:

„Ik begrijp niet, wat u bedoelt, mijnheer Denijs. Wellicht is het Uw bedoeling juffrouw Demming geluk te wenschen met het succes van haar eerste werk, niet waar?”

Denijs was toch wel even uit het veld geslagen door Verstraeten's schermen toon en zei zoetsappig:

„Ah ja, da's waar, uw boek is verschenen. Nu, daar zal Dumée niet rijk van worden, zoo'n eersteling van een nog onbekende schrijfster is meestal een strop.”

„Ik denk niet, dat Dumée zich voorgesteld heeft, rijk te worden door mijn boek,” zei Mies lachend. „En ik vrees, dat hij door geen enkel boek rijk zal worden, daar is hij te reëel voor.”

„Idealistische praatjes,” mopperde de zure. „We zullen eens zien of hij bij al die verheven ideeën kan blijven.”

„Daar ben ik zeker van,” zei Mies.

„Willen we even daar gaan zitten,” brak Verstraeten het weinig geanimeerd gesprek af. „Er is daar net een tafeltje vrij gekomen. Adieu, mijnheer Denijs.”

„Veel genoegen verder, jongelui,” zei de zure met een grijns.

„O, wat een naarling!” zei Mies, toen ze plaats hadden genomen. „Ieder woord, dat hij spreekt is een hatelijkheid.”

„Trek je er toch niets van aan, kind,” zei Verstraeten. „Wat kan 't je schelen, hoe zoo'n bekrompen mensch als Denijs over je denkt, stel je er boven. En buitendien, Miesje,” en hier boog hij zich naar het meisje over. „Vindt je het zoo héél erg, dat ze ons voor een verloofd paar aanzien?”

Mies, in verwarring, wist niets te zeggen, lepelde in de plombière, die de kellner juist voor haar neergezet had.

„Weet je, kind, dat ik dien zuren uitgever eigenlijk heel dankbaar ben? Mies, als we straks naar huis gaan, mag ik je dan vragen, wat ik al maanden en maanden lang in me omdraag en waar ik, laf genoeg, den moed voor miste je te vragen? Toe, Mies, kijk nu niet zoo halsstarrig



naar dien ijsklomp, maar geef me antwoord. Of is het je te pijnlijk om me te zeggen, dat je mijn verzoek liever niet wilt aanhooren? Maak het dan kort en zeg het me.”

Mies, de donkere oogen opslaand, keek hem ernstig aan en toen zei ze alleen:

„Ja, straks bij 't naar huis gaan.”

In zijn bovenmatig geluk kon hij niet nalaten

even haar handje te pakken en dit innig te drukken.

Maar Mies, angstig rondkijkend, zei benauwd:

„O, denk toch aan de menschen.”

En Verstraeten, als een overmoedige jongen, zei uitgelaten:

„Och, wat kunnen mij nu de menschen bomen! Het liefst zou ik meteen weggaan, iedere minuut, die me nu nog scheidt van m'n geluk, lijkt me een eeuwigheid. Toe, Mies, laten we heengaan. Of wil je het stuk liever uitzien?”

Mies schudde ontkennend het kopje en Verstraeten, blij, dat ze toegaf, zei zacht:

„Zeg dan, ja Hans. Toe,” drong hij aan, „zèg het nu toch eens. Hoe vaak heb ik 't je gevraagd en altijd kreeg ik weer dat vormelijke mijnheer te hooren. Nu?”

„Ja... Hans,” zei Mies, haar verlegenheid overwinnend.

„Toe, Mies,” haastte hij. „De pauze is om, nu eclipseeren we meteen.”

In een rennetje liep hij naar de vestiaire, en op de verbaasde vraag van de ouvreuse, die hem als trouw bezoeker van den schouwburg goed kende, „of hij het stuk niet ten einde bleef zien,” zei hij, terwijl hij het goed haastig aanpakte: „Ik moet nog ergens anders heen.”

Het gebeurde zoo vaak, dat hij twee voorstellingen op één avond bezocht, de juffrouw verwonderde er zich niet verder over.

Maar toen ze op straat kwamen, boog hij zich naar Mies over en zijn arm in den haren stekend, zei hij:

„Moet ik dan niet ergens anders heen, Mies, liefste? Moet ik niet naar mijn geluk? Zal, als ik jou heb niet alles zoo heel anders worden? O, kind, als je wist hoe ik er naar snak om een eigen huis te hebben, met een koesterend vrouwtje, dat ik op de handen kan dragen.”

„Zal ik dit alles voor je kunnen zijn?” vroeg Mies, die blij was, dat ze bij het Vondelpark aankwamen en zich niets op haar gemak had gevoeld, toen hij midden op het hel verlichte Leidscheplein haar arm had genomen.

„Of je dit voor me zijn kan? Jij koesterend zonnetje. Je moest eens weten, hoe ik genoten heb, toen je Grompie verzorgde en hoe ik mezelf geweld heb moeten aandoen om niet iederen avond te komen en mee te genieten van je kostelijke opgewektheid en je lieve zorgen. Als ik dan terugkwam op m'n koude pensionkamers, dan voelde ik me zoo dood ongelukkig, en iederen keer weer nam ik me voor je te vragen mijn vrouwtje te worden. Maar ik durfde niet, ik was niet zeker van je. Vooral in dien tijd deed je vaak zoo koud en bewaarde je zoo'n grooten afstand. Zeg me eens, Mies, wees eerlijk, houdt je van me, houdt je genoeg van me om een lang leven samen door te komen?”

„Weet je 't niet, Hans? Moet ik 't je heusch zeggen?” vroeg Mies, de donkere oogen in straling naar hem opgeheven.

„Neen, liefste, je hoeft 't me niet te zeggen, ik weet het. En dit weten brengt me een zóó groot geluk, als ik niet gedacht had ooit te mogen smaken.”

Lang liepen ze door het nu stille Park, ze hadden elkaar zooveel te vertellen en al wat even misverstand tusschen hen gegeven had, 't werd nu opgeheven. En daardoor kwamen zij elkaar steeds nader, zagen ze elkaar ook in veel zuiverder licht. Al zijn kleine jalouzietjes, die groote gevolgen hadden, Mies' zich verschuilen achter haar gevoel van liefde voor hem, waardoor hij juist in den waan was gebracht, dat ze niet van hem hield, 't werd nu opgehelderd en tot klaarheid gebracht.

En in het nu zekere weten van elkaars liefde,

liepen ze als in een droom door het Park, te vol haast om veel te kunnen spreken.

Maar toen opeens, zei Verstraeten:

„Mies, kind, we moeten naar huis, we gaan je vader en moeder vertellen van ons groot geluk.”

„O, doe jij dat alsjeblieft alleen,” zei Mies verlegen. „Ik vind 't bepaald eng om zooiets te gaan zeggen, ze zullen niet weten wat ze hooren.”

„Denk je?” lachte Verstraeten. „Geloof je heusch, dat die slimme Grompie niets in de gaten heeft? Moest je z'n oogen zien tintelen van plezier, als ik 't een of ander deed, dat z'n vermoedens bevestigde.”

„Maar moeder zal toch zeker stom verbaasd zijn.”

„Ook niet, kind, die is heusch wel door je vader op de hoogte gebracht.”

„En dat ze dan zoo niets heeft laten blijken,” peinsde Mies.

„Dat vind ik juist fijn. Ze wachten tot jij met je vertrouwen bij hen komt, kindje. Ja, je hebt een paar ouders uit duizenden en ik ben wàt in m'n schik met m'n schoonouders. 't Is voor mij zoo veel waard, dat ze zijn zooals ze zijn. M'n moeder verloor ik al heel jong, m'n vader eenige jaren geleden en broers en zusters heb ik niet.”

„Wat zullen we je dan een groot tekort aan liefde en zorg moeten vergoeden,” zei Mies hartelijk.

„Dat heb jullie al in zoo groote mate gedaan. Mijn eenige angst was altijd, dat jij niet genoeg van me hield en mijn aanzoek zoudt afslaan, waardoor ik dan, met jou ook die heerlijke, warme omgeving zou verliezen.”

„O, Hans!” riep Mies opeens uit. „Wat zal Frans ons plagen!”

„Ja, van dien kostelijken kwajongen zullen

we 't noodige te hooren krijgen."

„En Dumée en Liesje, wat zullen ze allemaal raar opkijken."

„Och, lieve slaapster, heb je dan al dien tijd met je oogen dicht geloopt? Je kunt er zeker van zijn, dat ook die heelemaal niet verbaasd zullen zijn en allang gedacht hebben, waarom treuzelt die vent zoo."

Ze waren al pratend, bij huis aangekomen en toen ze voor de deur stonden, zei Mies, haar arm uit den zijnen losmakend:

„O, Hans, wat ga je nu zeggen?"

„Klein, bang, meisje, laat dat nu maar aan mij over, vooruit, naar binnen."

In de huiskamer zaten mijnheer en mevrouw Demming genoegelijk bijeen, mijnheer las de courant en mevrouw zat te handwerken.

Daar ging de deur open en Verstraeten, zijn arm om Mies heengeslagen, zei met ontroerde stem:

„Mag ik u mijn meisje voorstellen."

En schoon ze alles doorzien hadden en 't heusch geen nieuwtje voor hen was, waren ze nu toch wel heel verbaasd.

Mies vloog naar haar moeder toe, nestelde zich in haar armen en Verstraeten, met een hartelijken handdruk, zei tegen mijnheer:

„Ik behoef u zeker niet vormelijk om haar hand te vragen."

„Nee, dat hoef je zeker niet," zei Grompie met een schorren klank in zijn keel. „Je weet wel, dat je mijn toestemming hebt en je weet ook, dat ik mijn kind aan niemand liever geef, dan aan jou."

Toen vloog Mies van haar moeders armen in die van haar vader over en 't was een heel innige omhelzing van die twee, die elkaar zoo heel na waren gekomen in het laatste jaar.

„Slaapt Frans al?" vroeg Mies. „Ik wou 't hem

zoo graag nog even vertellen."

„Nou, hij zal 't niets erg vinden, als je hem dáárvoor wakker maakt," zei mevrouw.

Mies holde de trap op, naar Frans' kamertje.

Hij lag al in bed, dommelde een beetje. „Zeg, wat moet je?" vroeg hij een beetje verstoord, toen Mies op tamelijk luidruchtige manier naar binnen stook.

„O, Frans," zei Mies, terwijl ze op den rand van z'n bed ging zitten en haar hoofd tegen z'n gezelligen jongenskop aanvlijde. „Ik ben zoo gelukkig."

„Wat is er aan de hand?" vroeg Frans, die ineens rechtop zat. „Heb je de honderdduizend getrokken?"

„Meer dan dat, Frans," zei z'n zuster stralend. „Verstraeten en ik... we zijn verloofd."

„Neen!" barstte Frans uit. „Wat reuze keetig, Mies! Is 't waarachtig waar?"

„Heusch, heusch waar!"

„Tsjé, zeg! Wat zullen de jongens zeggen, m'n zwager de bekende Hoofd-Redacteur van Het Dagblad! Is ie effetjes tof? Zeg, is ie nog beneden, m'n zwager?"

„Ja," lachte Mies. „Hij is er nog, we moeten nog een en ander bespreken."

„Zeg, jôh, ik kom er weer uit. Ik moet hem toch even feliciteeren."

„Dat heb je mij nog niet eens gedaan."

„Heb ik niet? Wat stom, zeg! Nou, maar ik ben ook zóó verbaasd! Van harte, hoor Miesje!" en hij pakte z'n zus onstuimig beet en gaf haar een klinkenden kus.

„Zeg, wanneer is de receptie?" vroeg hij, terwijl hij z'n beenen al buiten boord stak en zich begon aan te kleeden.

„Je krijgt een reuze struik van me, hoor! Moet Grompie me maar poffen! Hoe heet ie ook weer van z'n voornaam? Mag ik hem direct bij

z'n naam noemen? Wat keetig allemaal!"

„Zeg, dolle, hou toch eens op met je vragen,” lachte Mies. „Kleed je nu maar gauw aan en kom dan beneden.”

„Hè, wacht nou effe op me.”

„Nee, ik ga nu naar beneden, je komt wel.”



„O,” plaagde hij. „Daar heb je 't al, geen minuut kan ze buiten d'r vrijer. Zeg, hoe heet ie nou ook weer?”

„Hans! Ben je nu tevreden, nieuwsgierige baby?”

„Hans!” zong Frans. „Hans, m'n zwager! Ik kom daar, hoor!”

Mies, lachend, ging naar beneden.

„En wat zei Frans wel?” vroeg mijnheer.

„O, hij was door 't dolle heen. U had 'm moeten

hooren! Maar hij komt daar nog beneden, hij wil met alle geweld Hans feliciteeren."

"Dat dacht ik wel," lachte mevrouw. „Daar moet ie bij zijn. Nu, 't is niets erg, dat ie wat later naar bed gaat voor 'n keertje."

Daar kwam de jongen al binnen gehold, regelrecht naar Verstraeten toe.

Maar toen hij voor hem stond, was hij z'n praats van daareven geheel kwijt en stamelde hij:

„Heel... hartelijk... gelukgewenscht... meneer."

„Dank je wel, zwager," lachte Verstraeten. „Maar je moest nu maar ophouden met dat gemeneer en Hans zeggen."

„Ja, da's best," zei Frans, steviger nog z'n hand drukkend. „Nou, van harte, hoor, Hans! en ik ben blij, dat ze je vrouw wordt, want dan ben ik die leelijke plaag tenminste kwijt."

„Zoo, ga nu maar gauw naar je kooi," zei mijnheer kwasi-ernstig.

„Hè nee, vader, toe, laat me nou vanavond wat langer opblijven."

„Nou, vooruit dan maar," gaf mijnheer toe. „Maar je houdt je rustig, hoor! We hebben nog wat te bespreken. Maar eerst moeten we eens samen klinken. Vooruit, boy, ga even met me mee naar den kelder en help me dragen. Mies, kind, zet de glazen klaar, de champagneglazen, hoor!"

„Allemachtig, Grompie, wat een weelde!" zei Mies.

„Champie," juichte Frans. „Wat een keet, zeg!"

„Jij krijgt niets," plaagde Hans.

„Zal je geleerd worden, zwager!" dolde de jongen terug, terwijl hij uitgelaten achter z'n vader aanliep.

Toen de parelende champagne in de glazen schuimde, nam mijnheer het glas op en sprak eenige eenvoudige en ontroerende woorden, die

zóó'n indruk maakten, dat ze er allen even stil van werden.

Maar niet lang duurde de stilte, want Verstraeten, die een brandende kwestie op het puntje van zijn tong had, wilde spijkers met koppen slaan en voor hij wegging de zekerheid hebben wanneer hun verloving publiek gemaakt kon worden.

„Wat ben je haastig gebakerd,” plaagde mijnheer, toen Verstraeten hem voorstelde de verlovingskaartjes onmiddellijk te laten drukken en dan maar meteen Zondag receptie te houden.

„Moet dat nu wel, receptie?” vroeg Mies benauwd. „Ik vind zooiets een vreeselijke corvée.”

„Ja, kindje, dat moet,” zei Verstraeten beslist. „De collega's en ook het personeel zouden 't zeker onaardig vinden, als ik hun niet in de gelegenheid stelde kennis te maken met m'n aanstaande vrouw.”

„Kan 't niet een beetje gemoedelijker?” waagde Mies een laatste poging. „Als ik nu b. v. op kantoor kwam en de heele bende ons daar feliciteerde.”

„En dan zeker de heele pers optrommelen om ook daar te komen,” lachte Verstraeten. „Malle Miep, dat gaat toch immers niet.”

„Hè, kind,” knorde Frans. „Doe nou niet zoo flauw, juist keetig, zoo'n heele bende hier.”

„Welja, Mies,” vond haar vader. „Schik je er nu maar in, 't zal heusch wel meevallen.”

„Nou, vooruit dan maar,” zuchtte het slachtoffer.

„Kind,” bedacht opeens haar moeder. „Wat doen we met je toilet? Kan dat in zoo korten tijd klaar zijn?”

„En de mooie, nieuwe japon?” vroeg Grompie. „Kunnen jullie daar niet van die fladders inzetten” (hier wees hij op zijn mouwen) „dan is 't een prachtige receptie-jurk.”

„Daar zeg je zoowat,” zei z’n vrouw, blij, dat die moeilijke kwestie opgelost was.

„Is die japon niet te veel opgeprikt voor een receptie?” vroeg Mies.

„Heelemaal niet,” zei Verstraeten. „’t Is een eenvoudige, mooie japon en als er mouwen in zijn is ze heelemaal geschikt voor receptie-japon.”

„Als ze dan nog maar frisch is voor de trouwpartij, die is net een week later.”

„Maar, Mies,” zei haar moeder. „Je kunt als verloofd meisje toch moeilijk bruidsmeisje zijn, met een vreemden heer als bruidsjonker. Of Hans moest...”

Alleen Mies zag in Verstraetens oogen den oolijken glans toen haar moeder die opmerking maakte.

„O, jij!” kon ze niet nalaten te zeggen. „Daarom die haast! Akelige Othello!”

Ze begonnen allemaal te lachen en begrepen het looze trucje van Verstraeten.

„Tien tegen een, dat ze jou vragen om bruidsjonker te zijn,” plaagde Mies.

„En tien tegen een, dat ik dan weiger,” zei Verstraeten. „Stel je mij nu voor, netjes loopend achter de bruid. ’t Zou geen gezicht zijn. Neen, kind, dat kun je niet van me eischen. Maar, buitendien, ik dacht, dat je er zelf niet veel zin in had.”

„Heb ik ook niet,” zei Mies. „En ik ben je héél dankbaar, dat je je op het juiste moment declareerde. En niemand beter, dan Frits en Liesje, zullen kunnen beseffen, dat we daar niets voor voelen.”

„Zeg, jullie gaan toch geen menschenhaters worden?” vroeg Frans. „Je hebt van die akelige stellen, die altijd samen zitten te smoezelen en niets van andere menschen willen weten. Rob Verver z’n zuster en zwager zijn zulke akelige pimpelmeezen, bah! ik vind ’t een suf stel en ik

hoop maar, dat jullie niet zoo worden."

„Neen, hoor, kerel," stelde Verstraeten hem gerust. „Je zult eens zien hoe 'n gezellig paar wij zijn en als je zoet bent, mag je eens met ons mee uit ook."

„Hans," zei Frans, terwijl hij hem een stevigen klap op z'n schouder gaf: „Je bent een fideele vent, dat heb ik altijd gezegd."

„Zoo, praatmaker, en nu naar je bed," zei z'n moeder. „Ik geloof, dat de champagne begint te werken."

De anderen bleven gezellig nog wat napraten en toen Verstraeten heen ging en zijn meisje, dat hem uitliet goedennacht kuste, toen, in de huiskamer trok mijnheer z'n vrouw naar zich toe en terwijl hij haar hoofd liefdevol tegen zijn schouder drukte, zei hij:

„Ik ben zóó blij en zóó dankbaar en ik weet zeker, dat Verstraeten een even liefdevol en zorgzaam vrouwtje zal krijgen als ik heb. Alleen zal onze Mies een heel wat minder lastigen man krijgen, dan jij hebt gehad."

„Als hij er maar voor zorgt," zei zijn vrouw, „dat hij zich niet overwerkt, want als jij op tijd je vacantes had genomen en niet veel meer gewerkt had, dan goed voor je was, dan had je al die jaren een even goede schat geweest als je 't nu bent."

„Dank je, kind," zei haar man ontroerd en toen Mies binnenkwam, vond ze hen hand in hand naast elkaar zitten, in hun oogen een uitdrukking van zóó groote liefde, dat ze dacht:

„Als Hans en ik zooveel jaar getrouwd zijn als Grompie en de Pier en we zijn dan nog zóó gelukkig, nu, dan mogen we tevreden zijn."

NEGENTIENDE HOOFDSTUK.

Het ging als een loopend vuurtje door de journalistieke wereld. Verstraeten, de verstokte celibatair had zich verloofd!

En Mies' naam, als bruid en jonge schrijfster ging van mond tot mond en allen waren ze nieuwsgierig haar te zien.

Frits en Liesje, hoewel gedupeerd, dat ze hun bruidsmisje moesten missen, waren uitgelaten toen ze het groote nieuws hoorden en Frits, zakenman als hij was, zei direct:

„Prachtige reclame voor je boek, Mieselien, nu zal iedereen het willen lezen!”

Dolly, nu haar broer z'n eerste liefde vergeten was, verheugde zich ook in het geluk van haar vriendin en ze hielp mevrouw met alle voorbereidselen voor de receptie en het dinertje, dat er na gegeven zou worden.

Eindelijk was dan de groote dag aangebroken, een mooie Zondag in Januari met helder vriezend weer.

De groote suite van den huize Demming leek één bloementuin en steeds nog werden manden en bouquetten aangedragen.

„Waar moeten we die nu weer zetten?” vroeg mevrouw, als weer een reuze mand naar binnen gedragen werd.

En altijd wist Dolly nog wel een plekje te vinden.

Daar hield een auto voor de deur stil en daaruit kwam Verstraeten, een groote witte bouquet in de hand, slank en voornaam in z'n nauwsluitend zwart costuum. En daar stond midden tusschen de bloemen en planten eenvoudig en smaakvol in haar witte japon, Mies, wier don-

kere schoonheid verhoogd werd, door het matbleeke van haar gezichtje, gevolg van alle emotie.

Verstraeten, toen hij haar de bloemen gegeven had, trok haar mee naar een rustig hoekje en daar, terwijl hij een étui uit zijn zak haalde, stak hij aan haar vinger een schitterenden,



antiek ring, een smaragd, geheel omgeven door brillanten.

„De verlovingsring van m'n moeder,” zei hij fel ontroerd.

En Mies, niet minder bewogen, zei zacht:

„O, dat ze 't had mogen beleven.”

Niet lang duurde hun rust, het werd een va-et-vient van vrienden en kennissen.

Alle „persmusketen”, zooals Verstraeten lachend zei, waren aanwezig en Mies werd aan zooveel menschen voorgesteld, dat de namen door haar

hoofd warrelden en Hans met lichte tikjes tegen haar arm moest waarschuwen als ze bedanken moest voor de een of andere bloemenhulde.

„Als een vorstinnetje, dat cour houdt,” zei Annie, die met Henk een paar uurtjes overgekomen was, zacht tegen Liesje en Frits.

„Mieselien heeft wat je noemt haar beau jour vandaag,” vond Frits.

En dat vonden velen met hem en er was maar één roep over Verstraetens jonge bruid, die zoo- veel gratie paarde aan zooveel talent.

Juist toen er een oogenblik van wat rust kwam, zooals men op een receptie wel meer heeft, terwijl meestal vlak daarop de menschen weer komen aandrommen, werd de deur geopend om een als heer gekleed man binnen te laten, die in z'n handen krampachtig vasthield een grooten ruiker.

Eenigszins gejaagd begaf hij zich naar het bruidspaar en terwijl hij voor Verstraeten bleef staan, riep Mies ten hoogste verrukt:

„Janus!”

Een stralende glimlach vloog over Janus' ge- laat, maar direct daarop werd het weer ernstig en eerbiedig naar Verstraeten opblikkend, zei hij:

„Petroon, ik hoop asdat u 't niet astring van mijn vind, asdat ik de vrijheid heb genome zelve te kome, maar asdat ik al onder uwes geëerde vader zaliger gewerrekt heb, bin ik maar zoo vrij geweest.”

„Dat is héél aardig van je, Janus,” zei Verstraeten, hem hartelijk de hand drukkend.

„Enne,” ging Janus onverdroten voort. „Toen ik hoorde, asdat uwes verkeerig heb met hier de juffrouw, toen was ik heelemaal niet meer te houwe. Ik seg teuges me vrouw, vrouw seg ik, daar mot ik heen, da's nou effetief 't beste mens watte me op de heele redactie gehad hebbe, soo niks groosig en soo niks geen kouwe drok-

kie op d'r lijf. En ik seg, vrouw, seg ik, se sal d'r 'n faane beket ook hebbe."

En terwijl hij den ruiker rechtuit naar Mies toestak, zei hij aangedaan:

„Juffrouw, ik filseteer u, van harte, hoor! Enne ik mot u segge, asdat ik effetief blijd bin, asdat u en de petroon...."

Toen overmeesterde hem z'n aandoening en terwijl hij met z'n mouw over z'n oogen streek, zei hij:

„Nou, ik zal nou maar gaan en nogmaals veuls geluk en sege."

Maar Mies liet hem zoo niet gaan en terwijl ze hem eerst hartelijk dank zei voor z'n komst en z'n bloemen, ging ze zelf met hem mee naar Dolly en verzocht haar hem een glas port te geven en vooral een lekkere sigaar, die hij thuis moest op rooken.

„Da's nou echt weer de juffrouw," zei hij vol vreugde. „Gaan nou maar weer gauw naar binne, mins, ik sal me aage best redde."

„Zoo'n hart van goud," zei Mies zacht tegen Hans, toen ze weer naast hem tusschen de bloemen stond.

„Een beste, brave kerel," zei Hans. „Ik zal nooit vergeten, dat toen hij nog werkte onder mijn vader, hij mij, die als jong broekie op de redactie kwam, alle minder prettige werkjes, die mijn vader wilde, dat ik ook zou doen, uit de handen nam."

Hun gesprek werd weer afgebroken door drommen menschen die kwamen gelukwenschen en toen eindelijk de receptie ten einde was en Mies, moe en wat bleek in een fauteuil neerzeeg, zei Hans:

„Zoo kind, nu ga jij naar boven en blijft rusten tot we je komen roepen voor het diner."

„Wel heel graag," zei Mies. „'t Was zoo'n ongewone drukte en al die bloemen, die zoo sterk

geuren, 't zal heerlijk zijn om even te rusten."

En terwijl Mies, die zich even ter ruste had gelegd, in minder dan geen tijd sliep, tooverden vele handen de suite om in een eetzaal.

Mevrouw, Dolly en Liesje, geholpen door het tweede meisje, dekten de tafel, die met al het zilver, kristal en bloemen, een feestelijk aanzien had. Frits en Frans maakten een hoekje van planten, omgeven door een kamerschut.

En in de serre zaten Grompie en Hans en was laatstgenoemde bezig van zijn aanstaanden schoonvader de toestemming te verkrijgen tot een niet al te lang engagement.

"Tsjonge, jonge," zei Grompie bedenkelijk. „Jij loopt zoo hard van stapel."

"Dat komt, omdat ik eerst zoo lang getreuzeld heb," lachte Hans. „Maar, hoor nu eens, beste schoonvader, kunt u je nu niet voorstellen, hoe ik er naar snak een eigen huis te hebben."

"Ja, daar kan ik wel in komen, je hebt lang genoeg op kamers gewoond. Maar, wanneer dacht je dan te trouwen?"

"Als we nu eens vaststelden over een half jaar?" opperde hij.

"Over een half jaar!" herhaalde zijn schoonvader verschrikt. „Jonge, Hans, moeten we haar al zóó gauw afstaan?"

"Kom, kom, wat maakt dat nu voor verschil. Ze blijft toch in de stad wonen, u kunt haar iederen dag zien."

"En bovendien, zullen die vrouwen zoo gauw met alles klaar kunnen zijn?"

"Grompie, Grompie, wees niet zoo zwaartilend. U zult zien, dat uw vrouw er geen bezwaar tegen heeft."

"Nu, doordrijver, vooruit dan maar, 't helpt toch niet of ik me verzet, jij moet altijd je zin hebben."

"U is een bovenste beste en ik dank u," zei

Verstraeten blij.

„Hallo menschen!” kwam Frans de serre binnen. „Alles is klaar en Dolly is naar boven om de schoone slaapster te wekken. Hans, ze vraagt of je over 'n minuut of tien in Mies' werkkamer wil komen en daar wil wachten, tot Mies komt, want jullie moeten samen binnen komen. En je



vriend, die couranten mijnheer, hoe heet ie ook weer is ook al gekomen, die zit met moeder in den salon.”

„O, is van Meerssen er al? Ik kom, hoor!”

En Hans ging naar binnen, om een zijner trouwste vrienden te begroeten, eveneens een Hoofd-Redacteur van een blad, die als Hans' in-tiemste vriend aan het dinertje genoodigd was.

„Old chap, hoe voel je je wel,” lachte deze, toen hij Hans de hand drukte.

„Zoo, als ik van harte hoop, dat jij je ook gauw zult voelen.”

„Daar heb je 't al,” wendde van Meerssen zich tot mevrouw Demming. „Zoodra ze bekeerd zijn, die verstokte celibatairen probeeren ze volgelingen te maken.”

„Zeg, ouwe, je moet me even excuseeren, er is mij van hooger hand bevolen mijn meiske te gaan halen.”

„Doe je plicht, Hanus!” gebood van Meerssen.

Na eenige oogenblikken kwam Dolly binnen, die allen verzocht aan tafel te gaan en een blik van verstandhouding met Frits wisselend, zei ze:

„Denk er aan, ze komen.”

Toen Mies, in een beeldig toiletje van steenroode crêpe de Chine met garneering van goudkant aan Hans' arm naar binnen kwam, klonken van achter het kamerschut met de planten hen de zachte klanken van een strijkje tegemoet.

En de tafelgasten, allen opstaande van hun plaatsen juichten hen toe.

„O, wat een reuze verrassing!” zei Mies, de feestelijke tafel overziende en luisterende naar de zoete tonen van het strijkje.

„Wie heeft dat bedacht?”

„Wie anders dan Frits,” zei haar moeder. „Er moest en zou een strijkje zijn en hij heeft voor alles gezorgd.”

„Allemaal eigenbelang,” lachte Frits. „Je hebt me eens gezegd, Mieselien, hoe een strijkje en al die heerlijke Jazz-moppen je inspireerde tot werken. Welnu, mijn hoop is, dat die inspiratie je weer een nieuw boek laat schrijven en de rest begrijp je.”

„Poor boy,” zei Mies. „Ik vrees, dat je te vergeefs hoopt. Ik heb een gevoel, of ik niets meer zal kunnen schrijven, ik ben veel te vol van alles en er is nu zooveel, dat me bezig houdt.”

„Wacht maar, kind,” zei Verstraeten, „tot ons eigen nestje klaar is. We zullen je werkkamer zóó maken, dat je niet anders kunt dan werken.”

„O, neen, Hans, geen aparte werkkamer, mijn bureau moet in jouw kamer staan, er zal zoo vaak iets zijn, dat ik je uit handen kan nemen en dan is 't fijn als ik bij je zit en je me alles kunt zeggen.”

„Bravo!” riep van Meerssen. „Dàt is de echte couranten-vrouw! Hans, jongen, dat mag je op prijs stellen.”

Het was een echt geänimeerd dinertje, zoo heelemaal niet stijf of gedwongen. Alleen speet het Mies, dat Annie en Henk, die door lichte ongesteldheid van kleine zus, niet langer dan noodig was van huis wilden blijven, er niet bij tegenwoordig waren.

Het strijkje speelde Mies' lievelingsmoppen en ze zat met schitterende oogen rond te kijken en moest door Hans gedwongen worden om toch iets te eten.

Grompie speechte en Frits speechte en van Meerssen sprak en Hans bedankte en toen kwam aan het dessert een taart in den vorm van een boek, waarop met rose letters:

„Nieuwste roman van Mies Demming:

„Hoe Miep en Hans elkaar kregen, of de première.”

Dit gaf natuurlijk een uitbundig gejuich en Mies riep:

„Is dat ook weer een mop van Frits?”

„Pardon, juffrouw, van uw vriendin Dolly,” verdedigde deze zich.

„Wacht maar,” dreigde Mies en ze keek met ondeugende oogen van Dolly naar van Meerssen, welk tweetal het bijzonder goed met elkander scheen te kunnen vinden. „Ik zal me op jouw verloving wreken, hoor!”

„Accoord!” riep Dolly terug. „'t Zal me een

waar genoeg zijn Mevrouw Mies Verstraeten-Demming op dit schoone feest aanwezig te zien."

"Wie weet hoe gauw," plaagde Liesje. „Je kent het gezegde: van een bruiloft, komt een bruiloft."

„O, maar dit is nog geen bruiloft," zei Dolly.

„Dan varieeren we het en zeggen: van een verloving komt een verloving," zei van Meerssen.

„Zeg!" riep plotseling Frans er tusschen door. „Jullie hebben warempel allemaal een meisje, ik alleen niet."

„Heb ik een meisje?" vroeg Grompie.

„Nou ja, vader, u heeft een vrouw! Maar als ze trouwen en er is weer een diner, dan moet ik ook een meisje hebben."

„Zoo'n broekie!" plaagde zijn zuster.

„Och, schaap, ik ben al zestien!"

„Ja, da's waar ook," zei Hans. „Nu, maar, dan is 't zijn recht een tafeldame te hebben. Hoor eens, Frans, ik zal ervoor zorgen, dat jij op onze bruiloft een tafeldame in jouw leeftijd hebt! Van Meerssen heeft een leuke zus en die zullen we vragen bruidsmeisje te zijn en dan ben jij haar jonkertje. Is 't goed?"

„Hans, jij weet wat iemand toekomt," zei Frans. „Je bent een emmesse kerel en ik ben maar wàt blij, dat je m'n zwager bent."

Na het diner werden de kamers vlug aan kant gemaakt en maakten de jongelui zich op tot een dansje.

Maar Mies, met Hans in een gezellig plantenhoekje zittend, zei:

„Toe, laten we niet meedoen, ik heb geen zin in dansen."

„Dat zul jij zeggen, kind," plaagde Hans haar. „Ik herinner me nog goed, met hoeveel animo ik je eenige maanden geleden zag dansen."

„Kun je dat maar niet vergeten?" lachte Mies. „Nu, laat ik je dan zeggen, dat eenige maanden

geleden iedere afleiding me welkom was, omdat ik toen met alle geweld mijn denken aan jou

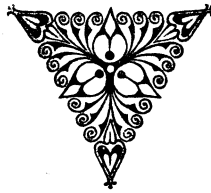


terug wou dwingen, maar nu, nu heb ik 't gevoel, of ik uren lang met jou zou kunnen zwijgen, om dan naar niets anders meer te verlangen."

„Dat kind,” zei Verstraeten ernstig. „Is het hoogste geluk. Twee menschen, die samen kunnen zwijgen en dan gelukkig zijn die hebben het beste bereikt, dat er te bereiken valt.”

En terwijl Dolly en van Meerssen, Liesje en Frits „stepten” en „trotten”, mijnheer en mevrouw Demming zacht zaten te praten en Frans bij het strijkje stond, zaten Mies en Hans hand in hand in hun plantenhoekje, tè vol en tè gelukkig om te kùnnen spreken.

Want het geluk maakt stil.



**MEISJESBOEKEN van
TINE BRINKGREVE-WICHERINK:**

DE ZUSJES BRESMA, 3e druk. Geïllustreerd door
NETTY HEYLIGERS. (Leeftijd 7—10 jaar.)

Prijs in prachtband f 1.20.

Dit werkje is het stamverhaal, waaruit de vier grootere verhalen over Lies en Loek voortgevloeid zijn. De zusjes Breesma hebben aller hart veroverd.

Het boek ademt een prettigen, rustigen, soms humoristischen geest; we leven mede met de geheele familie, met de jonge mevrouw Breesma, met Tante Mops, met den dokter, die later tante Mop's man wordt, met de oude tante, en met Bet, de trouwe gediensstige voor de familie. De kinderen zelf, Liesje en Loesje, zijn ook levende kinderen voor ons geworden, hoewel wij niet uit hun oogen zien, maar uit die der schrijfster. Tine Brinkgreve is hier op een zuiver standpunt blijven staan, en heeft ons geen verminkte kinderen gegeven, door een onvolledige verpersoonlijking.

(De Holl. Lelie.)

LIES EN LOEK OP DE H. B. S., 3e druk. Geïll.
door NETTY HEYLIGERS. (Leeftijd 10—16 jaar.)

Prijs in prachtband f 2.90.

Lies en Loek, de zusjes Breesma, zijn in dit boek al H. B. S.-scholierstjes geworden. Zij trappen langzaam maar zeker de kinderschoenen uit en naarmate zij ouder worden, brengt de tijd ook in het gezin Breesma groote veranderingen.

Terwijl Lies en Loek van hun schoolavonturen genieten, gaat hun moeder, de officiersweduwe, noodgedwongen kamers verhuren. Mijnheer Dalfsen, every inch a gentleman, verschijnt ten tooneele, en het slothoofdstuk, een alleen-spraak van Betje, de oude gediensstige, voerspelt een huwelijktus-schen huurder en verhuurster.

(Alkm. Courant.)



Een betrouwbare gids voor het aanschaffen van Jeugd-lectuur is:
GEBR. KLUITMAN'S GEÏLLUSTREERDE CATALOGUS.

Toezending op aanvraag gratis en franco.

MEISJESBOEKEN van
TINE BRINGREVE-WICHERINK:

(Leeftijd 10—16 jaar.)

Prijs in prachtband f 2.90.

**LIES EN LOEK'S BAK-
VISCHTIJD, 2e druk. Geïll.**
door **NETTY HEYLIGERS.**

't Is een verrukkelijke tijd voor de jongedames Breesma, die een lief stiefbroertje, een sympathieken stiefvader en een goede moeder hebben. Er komt veel in van bakvisch-conversatie en voor wie de bakvischjaren reeds ontgroeide, is het lezen van dit frische boek nog prettig tijdverdrijf. Loeki wordt een gewichtigheidje, Lies blijft meer zich zelve, en Bet is en blijft de juweelige keukenprinses — vin ze maar es, zóó, tegenwoordig — die zelfs raadsverslagen blijkt te lezen en niet buiten d'r mevrouw en het gezin kan.



(Alg. Handelsblad.)

HOE HET LIES EN LOEK VERDER GING.
Geïllustreerd door **NETTY HEYLIGERS.**

We hebben Lies en Loek eerst op de H. B. S. gezien, vervolgens in hun bakvischtijd; in dit derde boek uit de trilogie over de beide opgeruimde zusjes maken we haar verdere jongemeisjes-jaren mee.

Mevrouw Bringreve-Wicherink is een prettige vertelster en Lies en Loek zijn een paar heel sympathieke meisjes, die ook op rijperen leeftijd haar heerlijke originaliteit hebben bewaard.

De uitgave is keurig geïllustreerd en in zijn prachtband moet het boek, dat we met genoegen aanbevelen, een weelde zijn voor het meisjeshart.

(De Maasbode.)

**LIES EN LOEK VERLOOFD, Geïll. door NETTY
HEYLIGERS.**

Dit verhaal, dat weder als een vervolg op de drie voorgaande beschouwd kan worden, doch tevens als afzonderlijk verhaal geheel compleet is, brengt ons de verdere lotgevallen van Lies en Loek, die, beschreven op de wijze zooals we dat van Mevr. Bringreve-Wicherink gewoon zijn, onze jonge meisjes ten zeerste zullen interesseeren.

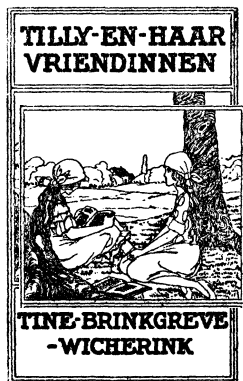
Beiden raken ze thans op gelukkige wijze verloofd en hebben daarmee het jongemeisjes-ideaal bereikt.

TILLY EN HAAR VRIENDINNEN. Geïllustreerd door **NETTY HEYLIGERS.**

(Leeftijd 10—16 jaar.)

Prijs in prachtband f 2.90.

Tilly en haar Vriendinnen is een goed voorbeeld van een boek voor meisjes „tusschen mal en dwaas”. (Dat de volksmond zooveel uitdrukkingen voor dezen leeftijd weet te vinden, is wel het bewijs, dat de geest der volwassenen er zich ernstig mee bezig houdt, nietwaar?) Het is een aardig samengesteld verhaal, aantrekkelijk en eenvoudig geschreven, met wetenswaardige bijzonderheden over het logeeren in een „kamphuis”; en de karakters der drie meisjes, de hoofdpersonen, zijn elk afzonderlijk goed geteekend en volgehouden. Er komen genoeg „avonturen” in voor, om de jeugdige lezeressen te boeien en toch is er in den gang van zaken niets onnatuurlijks. Tilly en haar vriendinnen zullen haar weg wel vinden. De platen van Netty Heyligers zijn lief, vooral slaagt zij goed in het teekenen van vergezichten en landschappen.



(De Holl. Lelie.)

VOOR 'T EERST VAN HUIS, Geïll. door **ANNIE HOMAN.** (Leeftijd 8—12 jaar.) Prijs in prachtb. f 1.75.



Het jonge meisje uit dit boek gaat met een opgewekt hart een nieuw bestaan ten huize van een tante tegemoet, wordt met alle mogelijke genegenheid omringd en heeft 't daar echt gezellig met haar kleinen neef, die allerlei guitenstreken uithaalt. De ziekte van de moeder aan 't eind vormt de ernstige toon, die het boek noodig had. De schrijfster toonde hier ten volle wat zij vermag, waardoor dit boek gelezen en herlezen zal worden.

(Haagsche Vrouwenkroniek.)

HET NESTKUIKEN, Geïllustreerd door **NETTY HEYLIGERS.**

(Leeftijd 8—12 jaar.)

Een eenvoudig, onderhoudend verhaal over de jongste uit het gezin Dijkhof. Er is in dit boekje een gezellige toon en de jonge lezeressen worden genoegelijk bezig gehouden.

Warm aanbevolen.

(Het Schoolblad.)

**MEISJESBOEKEN van
TINE BRINKGREVE-WICHERINK:**

DE VAN DALENTJES. Geïll. door SIJTJE AAFJES.
(Leeftijd 8—12 jaar.) **Prijs in prachtband f 1.75.**

„De Van Dalentjes,” gevolgd door een kort schetsje: „Grootmoeder's Geheim”, is een prettig geschreven meisjesboek in de Serie: „In de Vacantie”.

Josefientje van Dalen moet om aan te sterken na een lange winter-sukkelpartij een poos naar buiten. Ze komt in huis bij een sympathiek jong echtpaar. Zoodra de kleine meid wat aangesterkt is, gaat ze naar de dorpsschool en komt in de klas bij haar gastheer, die onderwijzer aan de school is. Josie heeft den eersten tijd een beetje met verlangen naar huis te kampen, maar de nieuwe kennisjes en 't buitenleven brengen gelukkig afleiding en ten slotte verlaat een gezond meisje als „Hollandsch welvaren” haar pleegouders en keert terug in 't ouderlijk huis.

(Ned. Kinderbond.)

DINA'S REISAVONTUUR. Geïllustr. door SIJTJE
AAFJES. (Leeftijd 7—10 jaar.) **Prijs in prachtband f 1.20.**

Aan de belangstellende lezeres wordt hier in gezelligen verhaaltrant verteld, hoe het een onnadenkend en ongehoorzaam meisje vergaat, dat alleen, na van haar ouders volop raadgevingen en vermaningen te hebben meegereken, op reis gaat van een Brabantsch dorp naar Groningen. Door de onbezonnenheid waarmee zij de wenken van haar ouders in den wind slaat, strandt zij te Arnhem, haalt zich daar zelfs een ziekte op den hals, maar belandt gelukkig door toedoen van een braaf buffetmeisje in een net hotel, zoodat alles na heel wat strubbelingen toch goed terecht komt. Een mooi boek.

(De Maasbode.)

NETTY'S EERSTE SCHOOLDAG, Geïllustr. door
NETTY HEYLIGERS. (Leeftijd 7—10 jaar.)

Prijs in prachtband f 1.20.

EEN DURE LES, Geïll. door NETTY HEYLIGERS.
(Leeftijd 7—10 jaar.) **Prijs in prachtband f 1.20.**

Van deze Serie korte verhaaltjes zegt „Het Schoolblad” o.a.:

De schrijfster weet te vertellen op een aantrekkelijke manier, zoodat de kinderen met genoegen de boekjes lezen, en wij ze voor 8—10 jaar gerust kunnen aanbevelen.